Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Marryat, Frederic.; Kaptajn Marryat ; paa Dansk ved Erling Stensgård ; Tegninger af Poul Steffensen.
Titel | Title:	Børnene i Nyskoven
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	3. Oplag.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Chr. Erichsens Forlag, 1910
Fysiske størrelse | Physical extent:	304 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

15, - 278

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022081749

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Kaptajn Marryat:

Børnene i Nyskoven

ved Erling Stensgård

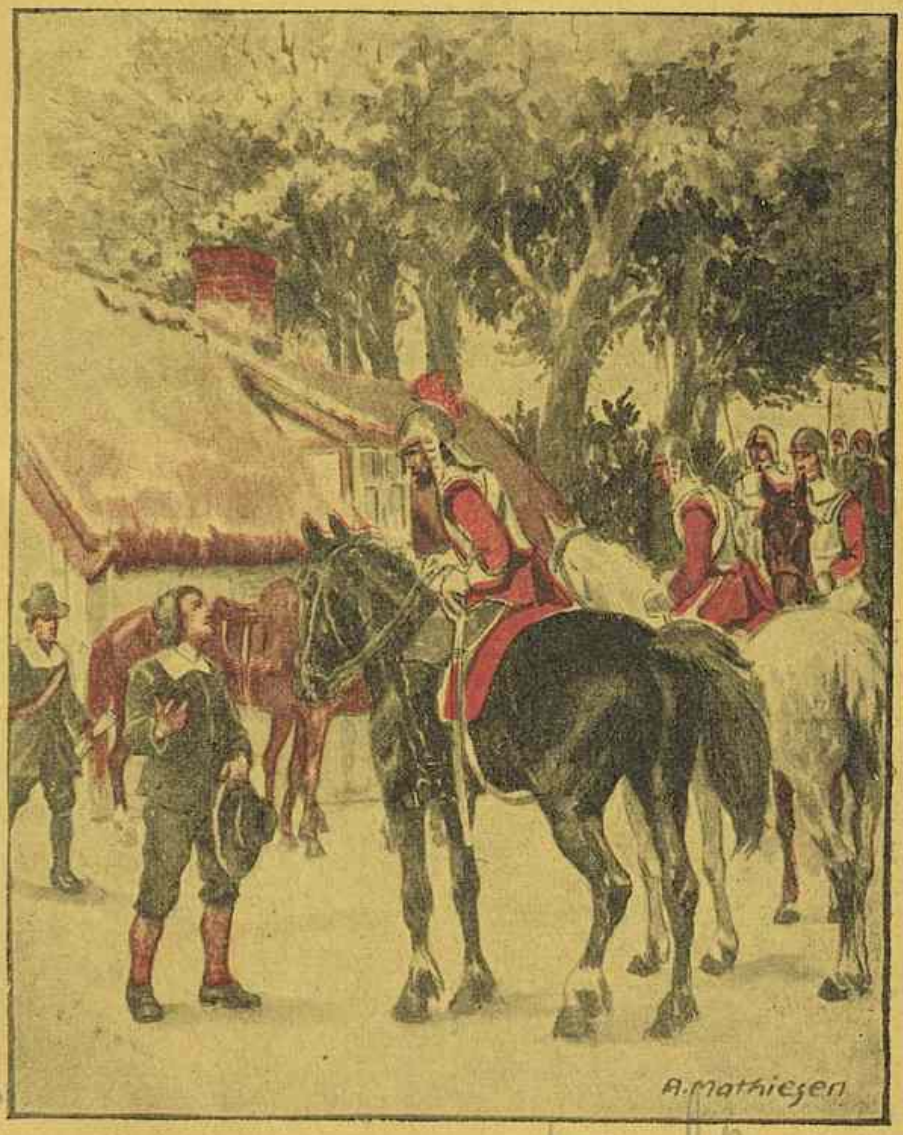

1910 - 23407

1. Hæfte Chr. Erichsens Forlag 10 Øre

København.

Kaptajn Marryat:

Børnene i Nyskoven

ved Erling Stensgård

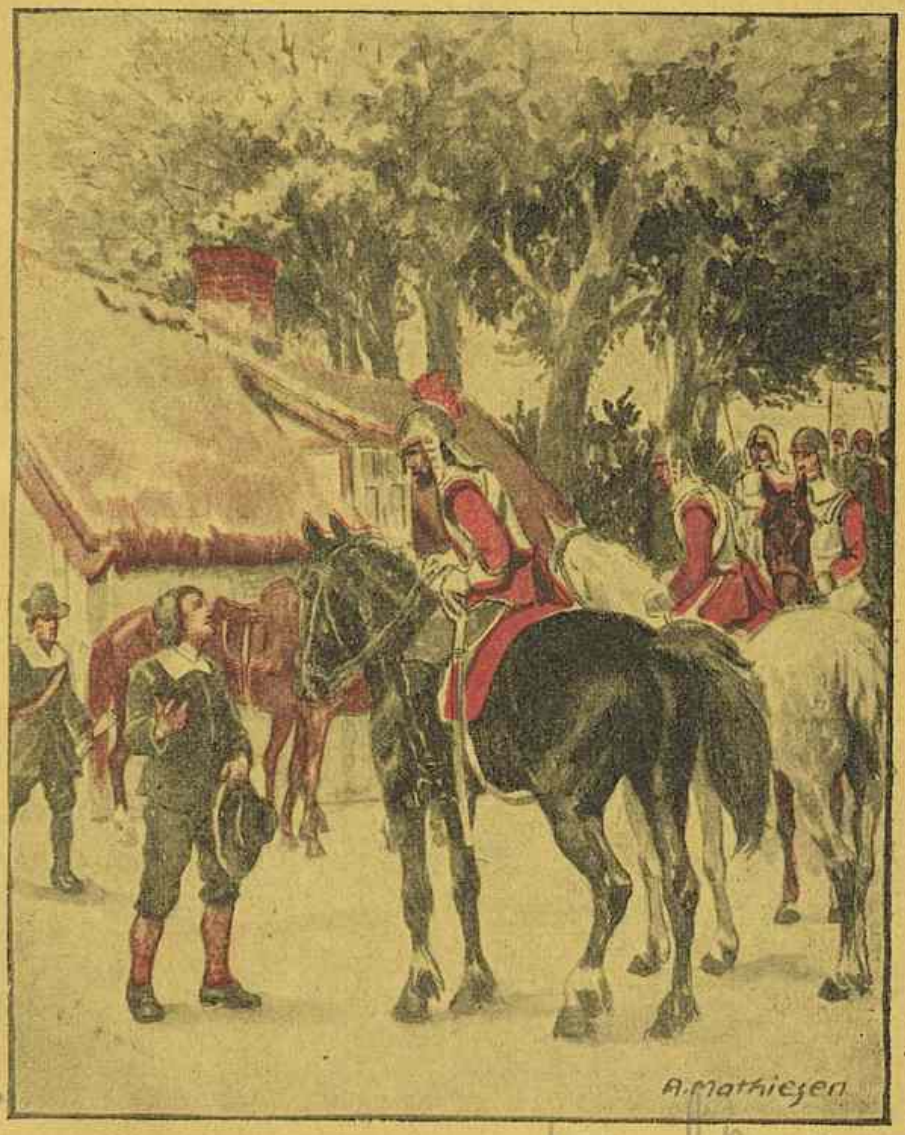

1910 - L 3407

1. Hæfte

Chr. Erichsens Forlag

10 Øre

København.

To af de bedste Børnebøger.

Jules Verne: Kaptajn Grants Børn.

Dansk Udgave ved **Anna Erslev.**

Kapt. Marryat: Børnene i Nyskoven.

Dansk Udgave ved **Erling Stensgård.**

To af Børnenes bedste Venner er Forfattere til de Bøger, »Børnenes Bogsamling« nu indbyder til Subskription paa. **Jules Verne** og **Kaptajn Marryat** kendes af omtrent ethvert Barn; gennem flere Slægtled er deres Værker blevet læst med en Interesse, som sikkert vil forblive usvækket gennem endnu mange Slægtled. Medens de to Forfattere imødekommer Børnenes Trang til at læse om det eventyrlige, byder de dem tillige sund og belærende Underholdning af stor opdragende Betydning. Dette er i ganske særlig Grad Tilfældet med de to Bøger, der nu udbydes i Subskription, og de fortrinlige Bearbejdelser, som skyldes de to kendte Forfattere **Anna Erslev** og **Erling Stensgård**, er lagt særligt til Rette for danske Børn. At disse Udgaver af de to Bøger overgaar alle andre danske Udgaver, fremgaar alene af den Omstændighed, **at begge Bøgerne nu udsendes i 3. Oplag** (hver er i alt trykt i 30,000 Ekspl.). Begge Bøger er en ypperlig Modgift mod den berygtede Nick Carter-Litteratur.

Vi udsender nu disse to Bøger i B. B.s nye, store Format og med smukke, farvetrykte Omslag, og samtidig bliver Bøgerne **billigere end i de tidligere Udgaver.**

Bort med Nick Carter-Litteraturen!

Børnenes Bogsamling 8. Bind.

BØRNENE I NYSKOVEN.

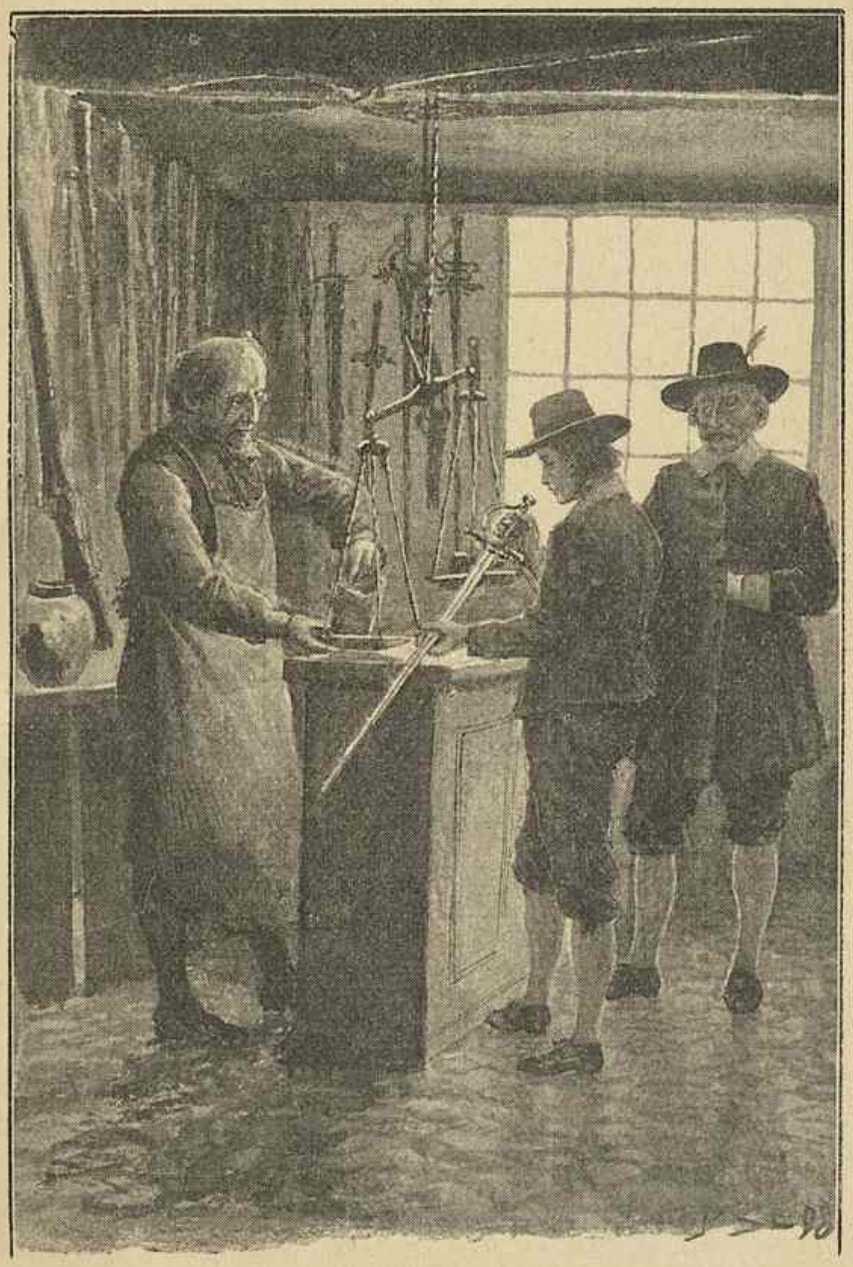

Dansk Udgave ved Erling Stensgård.

CHR. ERICHSENS FORLAG.

KAPTAJN MARRYAT:

BØRNENE I NYSKOVEN.

PAA DANSK VED

ERLING STENSGÅRD.

MED 33 TEGNINGER AF POUL STEFFENSEN.

TREDIE OPLAG.

KØBENHAVN.
UDGIVET AF »BØRNENES BOGSAMLING«.
CHR. ERICHSENS FORLAG.
1910.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

CITYTRYKKERIET.
(LAUR. MADSEN & VALD. CARLSEN.)

FØRSTE KAPITEL.

Cromwells Hestfolk.

AARENE op imod 1650 var stormfulde Tider for England. Kong Karl den Første var kommen i Strid med sit Folk, var bleven slaaet ved Naseby og sad i Aaret 1647 fangen paa et Slot ved Themsen Vest for London. Hans Tilhængere, »Kavallererne«, som de kaldtes, evnede ikke at udrette meget mod Folkehæren og dens dygtige Fører, Oliver Cromwell, men de havde dog langtfra opgivet Haabet om, at der skulde oprinde bedre Tider for Kongen og hans Hus.

En af Kong Karls mest trofaste Mænd var en rig Herremand ved Navn Beverley; han ejede et stort Gods, Arnholt, som laa i den sydlige Del af England i Nærheden af den lille By Lymington. Ved sin Tapperhed havde han svunget sig op til en høj Stilling i den kongelige Hær, og han førte flere Delinger Rytteri med Ære, indtil han faldt for en fjendtlig Kugle i det afgørende Slag. Budskabet om hans Død var et haardt Slag for hans Hustru, og faa Maaneder efter fulgte hun sin Mand i Graven. Saaledes var Oberst Beverleys fire Børn, to Sønner og to Døtre, nu forældreløse, og den eneste, der kunde tage sig lidt af dem, var en gammel Frøken af deres Moders Slægt, som boede paa Arnholt.

Det var strenge Tider for alle dem, der var bleven deres Konge tro. Folkehæren og alt det Røverpak, der havde sluttet sig til den for at fiske i rørt Vande, gjorde Egnen usikker, og Folkene paa Arnholt kunde aldrig være rigtig trygge. Tilmed var der ingen, der kunde forsvare dem; alle Gaardens Karle havde fulgt deres Husbond i Krigen, og de var sagtens faldne alle som een. Derfor var der kun een eneste Tjener tilbage og saa tre Piger. Penge kneb det ogsaa med, da Fæsterne ikke betalte deres Landgilde, og det var tit og og ofte svært nok for den gamle Judith at holde Hus, hvor der intet var at holde Hus med.

Naar det alligevel gik saa nogenlunde, var det først og fremmest gamle Jakobs Skyld. Gamle Jakob eller, som han da egentlig hed, Jakob Armitage, var Skovløber i den store kongelige Skov, *Nyskoven,* som laa Nord for Arnholt. Ved Borgerkrigens Udbrud boede der vel et halvt Hundrede Skovløbere i Skoven, men da Kong Karl var stedt i Fare og trængte til alle sine Mænd, gik de med Oberst Beverley i Striden. Kun nogle enkelte af dem blev tilbage, da de var for gamle til at slaas, og blandt dem var Jakob. Da Obersten drog af Sted, søgte han at overtale Jakob til at flytte op paa Slottet for at hjælpe de tilbageblevne med Raad og Daad, men det vilde den gamle ikke. Han havde levet hele sit Liv ude i den grønne Skov, og der vilde han dø; men han lovede Oberst Beverley, at han nok skulde være ved Haanden, naar som helst Fruen og Børnene trængte til ham, og han holdt Ord. Og da saa baade Fader og Moder døde fra de fire Børn, tog han sig med den største Omhu af dem; sjældent var han mere

end et Par Timers Tid ad Gangen borte fra Arnholt, og de to Drenge var hos ham tidlig og silde. Den ældste Dreng hed Edvard og var mellem 13 og 14 Aar gammel, hans Broder Alfred var et Aars Tid yngre, og af Pigebørnene var Alice 11, Edith kun 8 Aar. Alle fire var de næsten helt og holdent overladt til sig selv. Rigtignok blev de een Gang om Dagen kaldt ind til den gamle Frøken Judith, nærmest for at hun kunde forvisse sig om, at de var paa Gaarden eller overhovedet var i Live, men ellers strejfede de om, hvor de lystede. Kaade og ustyrlige blev de, men paa den anden Side gjorde dette Friluftsliv dem kække, frejdige og sunde.

Gamle Jakob var som sagt den, der mest holdt sammen paa Stumperne. Skønt Frøken Judith var for stolt til at fortælle ham, hvor daarligt det i Grunden stod til paa Arnholt, kunde han nok skønne, at det Vildt, han fældede og bragte op paa Herregaarden, som oftest var alt det Kød, der var i hele Spisekammeret.

En Dag var Jakob ude paa Jagt for at skaffe frisk Forsyning til de mange Munde oppe paa Gaarden. Han var kommen paa Spor efter en prægtig Raabuk og sneg sig nærmere ind paa Livet af den, idet han snart gemte sig bag en tyk Egestamme og snart krøb paa alle fire gennem de tætte Bregner for at komme den paa Skud. Men med eet blev Dyret uroligt, sprang op og blev borte i Skovtykningen. I det samme fik Skovløberen Øje paa en lille Flok Ryttere, der kom i Galop gennem Dalen, hvor Raabukken nylig havde gaaet og græsset. De maatte høre til Cromwells Hær, det kunde han straks se paa deres

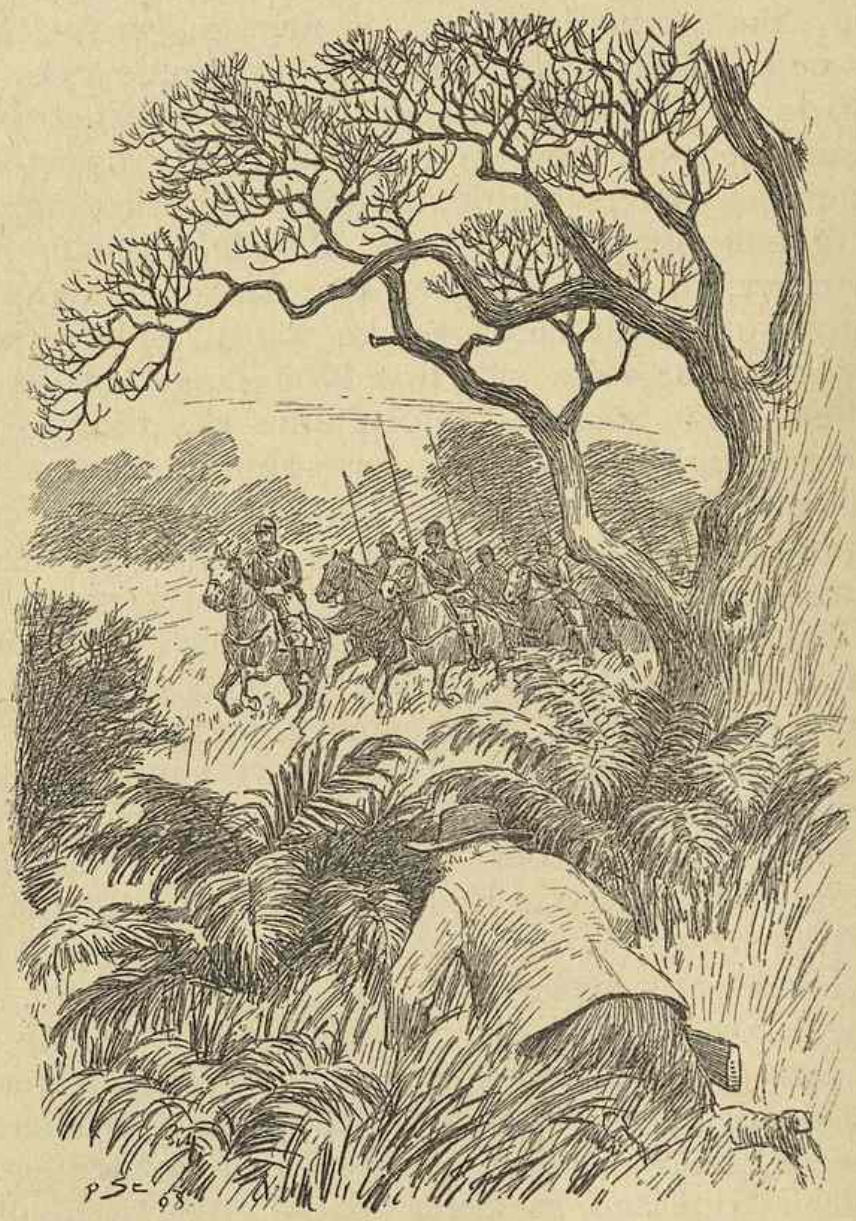
PSC 98

Jernhjælme og Læderkøllerter, som var helt anderledes end de kongelige Hestfolks smukke Klæder. Jakob vilde ikke gerne blive set af dem og krøb i Skjul bag nogle Buske i det Haab, at de skulde ride forbi. Men da de var kommen hen til et stort Egetræ lige i Nærheden af ham, gjorde de Holdt og stod af Hestene. Ryttersablerne klirrede i Jernskederne, og den gamle Skovløber troede allerede, at hans Skjul var røbet; men en Slaaentjørn dækkede ham fuldstændig for Soldaternes Blikke, og til sidst dristede han sig til at løfte sit Hoved og kigge ud gennem Busken. Han saa da, at Rytterne var ved at løsne Sadelgjorden og tørre deres sorte Hestes svedige Sider med en Haandfuld Bregner.

»Gnid dem godt af, Folkens!« hørte han en høj, kraftig Mand, aabenbart Rytternes Fører, sige. »Vi har redet stærkt, og vi har kun en halv Time til at trække Vejret i, inden vi maa af Sted igen.«

»Skoven her skal være mange Mil lang og bred,« var der en anden, der sagde; »vi kan gerne ride langt omkring til ingen Nytte. Men Hans her, han har engang levet i den som Skovfoged . . . . Eller hvordan var det? Er du ikke født og opdraget her paa Egnen?«

»Jo vel,« svarede en rask, ung Mand, »i selve denne Skov. Min Fader var Skovfoged før mig.«

Jakob genkendte straks den unge Mand. Det var en af dem, der havde fulgt Oberst Beverley i Kongens Tjeneste; nu var han altsaa bleven Forræder og var traadt ind i Fjendens Hær.

»Er du barnefødt her i Skoven, Hans,« sagde Føreren, »saa maa du jo kende alle Smuthullerne i

den. Du kan maaske vise Vej til selve det Sted, hvor Fyren har gemt sig?«

»Jeg kender en skjult Hulvej en Fjerdingvej fra Arnholt . . . .«

»Der maa vi hen,« afbrød Føreren ham. »Arnholt?« gentog han, »er det ikke Beverleys Gaard — han, som faldt ved Naseby?«

»Jo, netop,« svarede Hans, »og mangen lystig Dag har jeg haft der paa Gaarden, mangt et godt Krus Øl har jeg stukket under Vesten der — det vil sige: for længe siden, førend jeg blev Cromwells Mand.«

»Du skal faa Øllet at smage igen, min Gut! Men først til Hulvejen, siden gaar det ad Arnholt til!«

»Mon Kongen ikke skulde have skjult sig hos dem paa Arnholt?« faldt en af Rytterne ind.

»Kongen? Vi har ikke nogen Konge. Det er vel *Karl,* du mener! Om Dagen er han der neppe; om Natten kunde det nok hænde, saa holder de gode Herrer nok af at have Tag over Hovedet. Men *er* Fyren skjult i et eller andet Hus, saa skal jeg være Mand for at finde ham. Ild og Røg skal snart faa Ræven ud af Hulen, og Husene her omkring skal komme til at blusse, skal de! . . . . Naa, spænd saa Sadelgjorden fast igen, Folkens! Vi maa af Sted til Hulvejen. Men hitter vi ham ikke der, saa skal Arnholt gaa op i Luer, og det endnu i Nat. — Lighedsmænd, sid op!«

Rytterne svang sig i Sadlen og red bort i skarpt Trav med Hans i Spidsen. Da de var ude af Syne, rejste Jakob sig op. Han saa en Stund hen ad den Kant, hvor de var forsvundet, saa bukkede han sig

ned og tog sin Bøsse op, og idet han mumlede: »Nu er der intet Øjeblik at spilde!« gav han sig paa Vejen hjem til sit eget Hus, der laa i Udkanten af Nyskoven en god Fjerdingvej fra Arnholt.

»Saa Kongen er flygtet bort fra sit Fængsel,« tænkte den gamle Skovløber undervejs, »og maaske er han her i Skoven — eller oppe paa Arnholt; for han ved sagtens ikke, hvor han skal gemme sig for sine Fjender. Jeg maa straks op og tale med Frøken Judith. »Lighedsmænd, sid op!« raabte Manden. Hvad er en Lighedsmand mon for en?«

Jakob vidste ikke, at en stor Del af Folkehæren i de Tider havde kaldt sig Lighedsmænd, fordi de mente, at alle burde være lige, og at alt Gods burde deles ligelig mellem Folk. Disse Mennesker nærede et glødende Had til alle rige, især Kongens Tilhængere, og de for grusomt frem med Ild og Sværd imod deres Fjender. Senere hen fik Cromwell selv sin Nød med at ave dem, og mange af dem maatte han lade klynge op, inden han kunde faa sat en Bom for deres Ufærd.

Alt dette kendte den gamle, trofaste Skovløber som sagt ikke noget til. Alt, hvad han vidste, var, at Arnholt vilde blive stukket i Brand, naar Natten faldt paa; han maatte altsaa sørge for at faa Børnene og den gamle Frøken bragt i Sikkerhed.

Saa snart han var kommen hjem og havde hængt sin Bøsse fra sig, sadlede han sin Hest og red til Arnholt. Da han naaede Gaarden, var Klokken henved 3, og da det var i November Maaned kunde det ikke vare mere end en Time eller to, inden Mørket brød frem.

»Det bliver drøjt at faa den gamle, stivsindede Dame til at føje sig,« sagde Jakob ved sig selv, idet han ringede paa. »Jeg tror saamænd ikke, hun vilde rejse sig op af sin Armstol, om saa gamle Noll*) i egen høje Person traadte ind til hende med hele sin Hær i Ryggen. Naa, nu faar vi se . . .«

ANDET KAPITEL.

Til Skovløberhuset.

»God Dag, Benjamin!« sagde Jakob til Tjeneren, som kom og lukkede op. »Hør, jeg maa straks tale med Frøkenen.«

»Bringer du noget Vildt med dig! Ellers tror jeg ikke, at du er synderlig velkommen.«

»Vildt har jeg ikke, men jeg bringer vigtig Nyt, saa du maa skynde dig at sende Agathe op til hende med den Besked, at jeg er her.«

Et Øjeblik efter stod Jakob for Frøken Judith. Hun var en Dame paa omkring ved de halvthundrede og var meget stiv og stram af sig. Det kunde man ogsaa se paa hende, saadan som hun sad og knejsede i sin højryggede Stol med Fødderne paa en Skammel og de foldede Hænder i Skødet.

»De har vigtige Ting at sige os, hører jeg,« sagde hun.

»Det har jeg Frøken,« svarede Skovløberen og

---

*) Et Øgenavn til Cromwell.

bukkede. »Først og fremmest bør De vide, at Hans Majestæt Kongen er undveget fra Fængslet.«

»Hans Majestæt undveget!« udbrød Frøken Judith.

»Ja, og man mener, at han holder sig skjult her i Nabolaget. Han er vel ikke her paa Arnholt?«

»Hans Majestæt er ikke her. Men hvis han var her, vilde jeg før lade min Tunge rive ud end røbe min Konge — ikke engang til Dem, Jakob.«

»Men jeg har mere endnu at sige Dem, Frøken — under fire Øjne.«

»Gaa din Vej, Agathe! Og lad mig nu se, at du ikke bliver staaende uden for Døren, men gaar ned ad Trappen.«

Agathe for øjeblikkelig ud af Stuen og smækkede Døren i efter sig med et Brag.

»Den uopdragne Tøs!« udbrød Frøken Judith. — »Gaa saa videre, Jakob.«

Han fortalte hende nu, at Arnholt kunde vente ubudne Nattegæster, og at Gaarden vilde blive brændt. Hun maatte derfor straks drage bort, da al Modstand mod de mandstærke Ryttere var forgæves.

»Drage bort!« gentog hun. »Det vilde kun lidet sømme sig for mig at lade mig skræmme bort af nogle raa Krigskarle. Ske, hvad der vil — jeg bliver her.«

»Ja men Børnene . . .«

»Vilde de være udsat for større Fare end jeg selv? Og mig vil Soldaterne dog neppe vove at lægge Haand paa. De kan maaske bryde ind i Fadeburet og drikke Øllet, men . . .«

»De nøjes desværre vist ikke med det, Frøken. I alt Fald vil de kyse Børnene, saa de vil have det bedre i min Hytte i Nat.«

»Godt! Som De vil! Naar De kommer ned, bed saa Agathe komme herop, og sig til Benjamin, at han straks maa sadle en Hest; han skal ride til Lymington med et Brev til Øvrigheden — den maa vel forsvare os.«

Agathe havde — naturligvis — lyttet ved Døren, og da Jakob kom ned i Borgestuen, vidste hele Tyendet, hvor galt det var fat. Da Tjenestefolkene nu hørte, at Frøkenen agtede at blive paa Gaarden, var de enige om, at saa kunde hun for dem gerne blive der alene, men de skulde ikke have noget af at lade sig stege levende; kort sagt, de vilde løbe deres Vej alle sammen, baade Benjamin, Agathe, Barnepigen Martha og Kokkepigen.

Jakob gav sig nu til at lede efter Børnene, som han fandt ude i Haven, hvor de løb og legede. Han kaldte Drengene hen til sig og sagde til dem:

»Lad mig nu se, at I er raske Drenge. Vi maa straks bort herfra. Følg med mig, begge to, og hjælp mig med at pakke alle jeres Klæder sammen. Der er ingen Tid at spilde.«

»Hvorfor dog det?« spurgte Edvard.

»Fordi Cromwells Hestfolk vil brænde Gaarden af endnu i Nat.«

»*Brænde min Gaard!* Men vi kan jo sætte Laas og Slaa for alle Døre og slaas med de Karle.«

»Vi er for faa, min Dreng. Ellers skulde jeg saamænd være den sidste til at lade Arnholt i Stikken. Nej, vi maa gøre, som jeg har sagt. Vi maa pakke Klæderne sammen og læsse dem paa min Abildgraa. Og saa af Sted ud til mit lille Hus!«

»Det kan blive morsomt,« udbrød Alfred og klappede i Hænderne af Glæde. »Kom, Edvard!«

Men Edvard lod sig ikke saa let overtale til at forlade sin Fædrenegaard; endelig gav han dog efter, og de fik Tøjet pakket sammen. Men med eet kom han til at tænke paa den gamle Frøken, og da han hørte, at hun ikke vilde drage bort, vilde han heller ikke forlade Slottet.

»Jeg gaar ikke med!« sagde han.

»Godt!« svarede Skovløberen, »men du maa følge dine Søskende ud til min Hytte; saa kan du jo gaa hjem igen i Aften. Tag nu Alice og Edith ved Haanden, Alfred kan trække Hesten. — Og saa, Edvard,« hviskede Jakob, »er der een Ting, jeg ikke har fortalt for din Broder og dine Søstre: Nyskoven vrimler af Hestfolk; de er paa Jagt efter Kongen. Derfor maa du ikke gaa fra de andre, førend jeg kommer hjem. Her er Nøglen til min Dør. Min Bøsse er ladt og hænger over Ovnen.«

Denne List lykkedes. Edvard lovede at blive hos sine smaa Søstre, og endelig gav de sig paa Vejen, medens Mørket blev tættere og tættere. Da de gik igennem Arnholts store, hvælvede Port, travede en Hest dem forbi. Det var *Blis*. Og hvem sad paa den? Benjamin; men han var ikke alene, han havde Martha med sig, og den vældige Bylt, de førte med, fortalte tydelig nok, at de havde sagt Arnholt og Frøken Judith far vel for altid.

Saa snart Børnene var vel ude af Gaarden, gik Jakob ind i Køkkenet, hvor Agathe og Kokkepigen ligeledes havde travlt med at samle deres Sager sammen for saa hurtigt som muligt at komme af Sted.

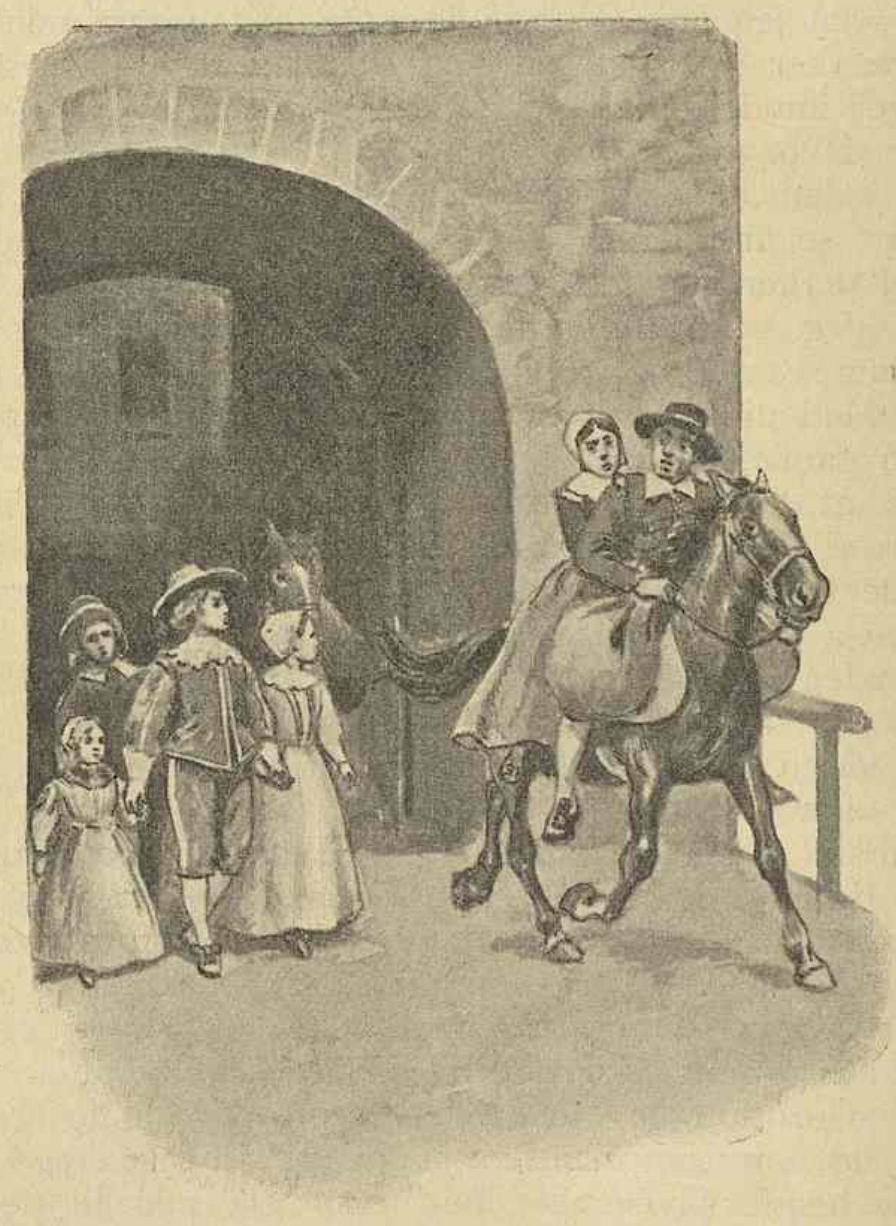

»Har du talt med Frøkenen, Agathe?« spurgte Skovløberen.

»Ja, jeg har. Hun vilde have, at jeg ogsaa skulde blive her og staa bag ved hendes Stol, naar hun tager imod Soldaterne. Men det skal blive fejl.«

»Hvor vil du tage hen?«

»Hen til den nærmeste Kro. Og jeg maa nok snart se at komme af Sted; der er et godt Stykke Vej derhen, og jeg har mit Tøj at slæbe paa.«

»Jeg skal nok bære det for dig. Vent bare, jeg kommer om et Øjeblik.«

Med disse Ord forlod Jakob hende og gik op til den gamle Frøken. Han vilde gøre et sidste Forsøg paa at tale hende til Fornuft; men hun vilde ikke høre Tale om at forlade Gaarden og gav kun knubbede Ord for hans velmente Raad.

»Ja men Frøken . . .«

»Jeg forlader ikke dette Hus, har jeg sagt. Ikke, om det saa vrimlede af Krigsfolk!«

»Men . . .«

»Ikke et Ord vil jeg høre! Gaa Deres Vej, og kom ikke mere for mine Øjne. Send Agathe herop!«

»Hun er gaaet sin Vej, Frøken. Det er Kokkepigen ogsaa, og da Benjamin red bort, tog Martha med ham. Naar nu ogsaa jeg gaar, saa er De ene.«

»Far vel, Jakob Armitage!«

Den gamle Skovløber tøvede endnu.

»Gør, som jeg har sagt!« brød den gamle Dame nu ud, og saa maatte han da til sidst gaa ned og lade hende have sin Villie. Han gik ned til de to Tjenestepiger, der stod og ventede paa ham, rede til at give sig paa Vej.

»Men Børnene! Hvad skal der dog blive af dem?« udbrød Agathe undervejs — dem havde hun af bare Angest helt glemt.

Da Jakob med Rette var ræd for, at Børnene af en saa kongetro Mand som Oberst Beverley vilde faa det haardt, hvis de blev opdaget, og da han ikke stolede meget paa Kvindfolk, blev han snart enig med sig selv om, at han ikke vilde røbe, at de var uden for al Fare. Han svarede derfor bare:

»Børnene — dem er der saamænd ingen, der vil nænne at gøre Fortræd. Selv de raa Soldater vil vist ikke krumme et Haar paa deres Hoved. Den gamle Stivnakke deroppe slipper derimod neppe saa let fra det.«

Den Forklaring maatte Pigerne lade sig nøje med, og de tog den da ogsaa for gode Varer.

De var netop kommen ind i Krostuen, og Jakob havde frigjort sig for de tunge Tøjbylter, som han havde baaret, da der lød Hestetrampen udenfor, og et Øjeblik efter stormede en hel Flok Soldater ind i Kroen; det var de selv samme Hestfolk, som Jakob havde set ude i Skoven ved Middagstide, og Hans var ogsaa med. Han genkendte den gamle Skovløber og gav sig til at udspørge ham baade om det ene og om det andet — hvor mange Mennesker, der boede paa Arnholt, hvem det var o. s. v. Jakob svarede, at Børnene boede der, desuden nogle Tjenestefolk . . ., og kom saa med eet i Tanke om, at han ved et lille Krigspuds maaske kunde frelse den gamle Frøkens Liv.

»Jeg ved nok, hvem det er, I leder efter paa Arnholt, og nu skal jeg for gammelt Venskabs Skyld

give dig et Vink, Hans. Det kan jo være, at jeg tager fejl, men alligevel — hvis du faar Fingre i en gammel Dame eller saadan en, saa tag du hende med dig paa din Hest og rid til Staden, saa hurtig Hesten kan bære jer . . . . Du forstaar jo nok en halvkvæden Vise?«

Hans nikkede og trykkede hans Haand. Lidt efter brød Rytterne op og red ad Gaarden til. Jakob gik bag efter dem, og det varede ikke længe, inden han saa tykke Røgskyer stige til Vejrs op imod den mørke, men klare Nattehimmel. Saa slog Luerne ud af Herregaardens Vinduer, og snart lyste Skæret fra det vældige Baal viden om.

Skovløberen var allerede paa Vejen hjemad, da en Hest for ham forbi i vild Fart; paa dens Ryg sad Hans, der havde Frøken Judith bunden bag paa Sadlen; hun sparkede og sled i sine Baand, det bedste hun havde lært. Hans var altsaa gaaet i Fælden og bildte sig ind, at det var Kongen selv, forklædt som en gammel Dame, han havde fanget.

Da Jakob kom hjem til sin Hytte og bankede paa, for hans store Hund op og gav sig til at knurre, men et venligt »Læg sig, Trofast!« fra dens Herre gjorde den snart god igen, og Edvard skød Slaaen fra Døren.

»Mine Søstre sover paa deres grønne Øre,« sagde Edvard, »og Alfred er ogsaa svært søvnig. Skal vi ikke putte ham i Seng, inden vi to gaar hjem?«

I Stedet for at svare trak Skovløberen Edvard udenfor og viste ham Brandskæret mellem Træerne:

»Se selv, hvad der er sket!«

»Og min Tante?«

»Hun er i god Behold i Byen, og i Morgen skal

jeg se at faa hende i Tale; du maa blive her saa længe og passe paa dine Søskende . . . . Se, nu lyser Luerne ikke saa stærkt mere.«

»*Mit* — *mit* Hus har de vovet at brænde.« Edvards Røst dirrede, og han knyttede Hænderne i Vrede.

»Ja, det *var* dit Hus, det *var* din Ejendom — men hvor længe varer *det?* Hvis det nu bliver inddraget . . .«

»Inddraget! Ve den, der drister sig til at røve det! Jeg bliver vel ogsaa en Mand med Tiden!«

»Det gør du, min Dreng, og saa vil du tænke dig mere om end nu og bære dig klogere ad. — Men lad os gaa indenfor; det knagfryser, og her er koldt.«

Det varede længe, inden Edvard kunde sove den Nat. Had og Hævnlyst holdt ham vaagen Time efter Time, og da hans trætte Øjenlaag omsider faldt til, var hans Søvn urolig, og han havde vilde Drømme, saa at han af og til i Nattens Løb skreg højt og vækkede sine Søskende af deres søde Søvn.

TREDIE KAPITEL.

Skovløberens Børnebørn.

Tidlig den næste Morgen gik Jakob til Arnholt, saa snart han havde sørget for Morgenmad til Børnene. Hvor før den smukke Herregaard havde knejset, var der nu kun en rygende Brandtomt. Om-

landets Folk var strømmet til Stedet, dels af ren Nysgerrighed, dels for at tilegne sig den Mængde Bly, der var smeltet ned fra Taget. Ogsaa Tjeneren Benjamin var til Stede. Af ham fik Skovløberen at vide, at den gamle Frøken Judith havde været aldeles ustyrlig paa Hesten; inden Hans var naaet til Staden med hende, havde hun revet sig løs, var falden af og havde trukket ham med sig; i Faldet brækkede han Halsen.

»Himlens Straf over Forræderen!« udbrød Jakob. »Men den gamle Frøken? Har du set hende . . . . talt med hende?«

»Set hende har jeg, men ikke talt med hende,« svarede Benjamin. »Jeg glemte nemlig at fortælle dig — at *hun* ogsaa brækkede Halsen . . .«

»Er hun død!«

»Det er hun. Men hvad saa! Det er meget værre med de stakkels Børn Aah, Martha har grædt sine modige Taarer over dem . . .«

»Hvor er hun og de andre to Piger henne?«

»De er i Lymington.«

»Hils dem fra mig, Benjamin,« bad Jakob; »jeg maa af Sted.«

»Hvorhen?«

»Aah, jeg ved næsten ikke — men det bliver vel ad London til. Nu, da Børnene er omkommet, har jeg ikke noget at blive her paa Egnen for.«

Paa den Maade sørgede Jakob for at lede alle Mennesker paa Vildspor, for at hans Skjul ikke skulde blive røbet.

Efter at have sagt far vel til Benjamin skyndte han sig hjem. Alle Børnene og Trofast sprang ham

i Møde et Stykke fra Hytten, men han raadede dem til at skynde sig ind, da Skoven, som han kunde tænke, vrimlede af Soldater.

»Saa skulde vi se at faa lavet lidt Middagsmad,« sagde han, da de var kommet ind i den rummelige forreste Stue, der baade var Køkken og Spisestue og Dagligstue paa een Gang. »Vi maa gøre Gavn alle sammen. Hvem vil være Kokkepige?«

»Det vil jeg,« raabte Alice.«

»Det var ret, min Pige! Henne i Hjørnet staar en Kurv med Kartofler, Løg hænger der paa Snoren, og Vand . . . hvem vil hente Vand?«

Edvard snappede straks en Spand og løb ud til Kilden. Medens Alfred og Pigebørnene skrællede og skyllede Kartoflerne, skar Jakob og Edvard Vildtet i Stykker, og snart stod Maden over Ilden.

»Er det ikke morsomt saadan at lave sin Mad selv?« spurgte Jakob, og det gav de ham alle Ret i. Mens Gryden kogte, lærte den gamle Skovløber Børnene at gøre pænt rent i Huset; Gulvet blev fejet, Ovnpladen pudset og Stole og Borde støvet af. Omsider var Maden færdig til at sættes paa Bordet, men i det samme kom Edvard ind og sagde: »Der kommer nogle Ryttere!«

Ja, der kom virkelig en hel lille Flok af Cromwells Hestfolk ridende hen imod Hytten; men Jakob var ikke længe om at finde paa Raad.

»Kære Børn, de kommer maaske for at gennemsøge Huset. Derfor maa nu du, Alfred, og dine Søstre lægge jer i Sengen og lade som om I er meget daarlige. Og Edvard, du tager din Trøje af og trækker i denne hersens gamle Jagtfrakke, og saa

maa du sidde inde i Sovekammeret hos dine syge Søskende. Kom, lille Edith! Nu skal vi lege at gaa i Seng, — saa spiser vi bagefter.«

Et Øjeblik efter var alt nok saa nydelig ordnet. De smaa laa i Sengen med Dynen trukken helt op under Hagen, og Edvard stod i den gamle Frakke hos sine Søstre med et Krus Vand i Haanden. Neppe havde Jakob faaet de mange Tallerkener, der stod paa Bordet, gemt til en Side, før det bankede paa Døren.

»Kom ind!«

»Hvem er du?« spurgte Føreren for Soldaterne, idet han traadte ind i den lave Stue.

»Jeg er kun en fattig Skovløber,« svarede Jakob, »og hos mig staar det daarligt til.«

»Hvad er der da i Vejen?«

»Alle Børnene har Smaakopper.«

»Vi bliver alligevel nødt til at undersøge Huset.«

»Vær saa god! Men pas paa, at I ikke kyser Livet af Børnene.«

Føreren og et Par Mand til gik nu Hytten igennem paa Kryds og paa tværs. Lille Edith skreg, da hun saa de jernklædte Krigere, men de ænsede slet ikke Børnene, og da de atter kom ind i den forreste Stue, var de enige om, at de lige saa gerne kunde ride deres Vej igen.

»Men hvad er det, der lugter saa godt?« var der en anden, der spurgte. »Aha! Her er der nok lækre Sager,« og han løftede Laaget af den dampende Gryde. »Det lader ikke til, at du lider Nød. Skal vi smage et Par Skefulde, Kammerater?«

»Vær saa god, tag for jer af Retterne,« sagde Jakob. »Jeg kan koge en ny Grydefuld til mig selv.«

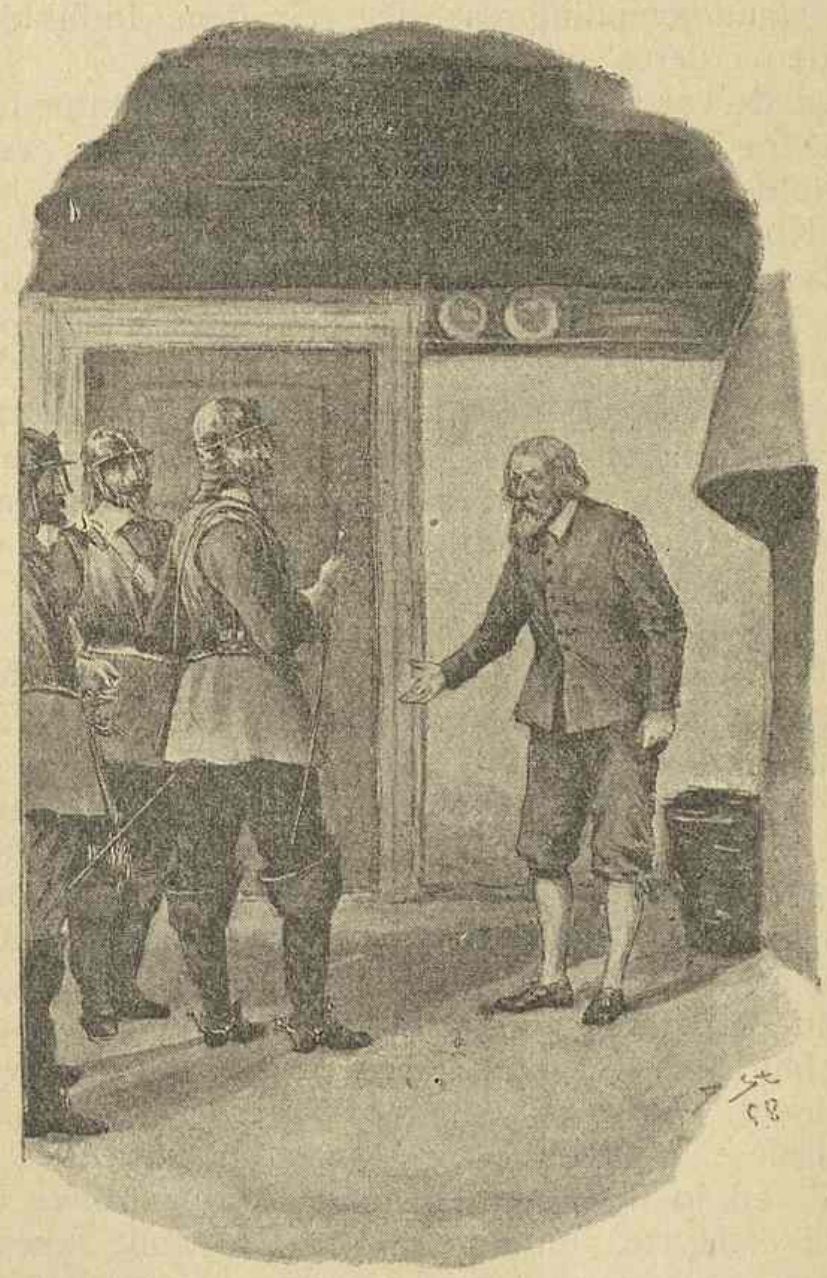

De tog ham paa Ordet og satte sig til Bords, og i en Haandevending var hele Grydens Indhold forsvunden i deres sultne Maver.

Da de var færdige, sagde de under munter Latter »Tak for Mad«, steg til Hest og red deres Vej — de skulde jo andetsteds hen for at se, om de kunde lede Kong Karl op.

Saa var der ikke andet for, end at der maatte laves Mad paa ny. Men det gik i en Fart, og da de omsider satte sig til Bords alle fem, smagte Maaltidet dem dobbelt godt; nu var Faren jo overstaaet.

»Kongen spiser vist ikke saa godt til Middag i Dag,« sagde Jakob. — »Men hvorfor er du saa alvorlig, Edvard?«

»Hvor kan jeg være andet? Aah, kunde jeg bare have givet de Karle en god Dragt Prygl!«

»Nej, Edvard, foreløbig maa vi holde gode Miner til slet Spil. Der kommer nok bedre Tider for os allesammen, bare vi giver Tid.« —

Den næste Morgen red Jakob til Kroen, hvor han fik at vide, at Kong Karl var bleven fangen paa Øen Wight, der ligger i Kanalen mellem England og Frankrig. Nu var der altsaa ikke længer Grund til at være ræd for at blive hjemsøgt af Soldater, og Skovløberen gav sig derfor Tid til at tage til Staden, hvor han købte Bondeklæder til Børnene. Da han kom hjem, kaldte han dem alle fire ind i Dagligstuen og sagde til dem:

»I ved jo nok, kære Børn, at I maa blive her i min lille Hytte, for at de raa Krigsfolk ikke skal finde jer og tage Livet af jer, ligesom de har taget Livet af jeres Fader. Men saa bliver vi ogsaa nødt

til for Fremtiden at lade, som om I er mine Børnebørn. I maa ikke fortælle nogen, at I hedder Beverley — Armitage maa I kalde jer; I maa gaa klædt som Skovløberbørn, og I maa arbejde! Edvard, du er den ældste, du skal først med mig paa Jagt og lære at bruge en Bøsse; bagefter skal vi ogsaa se at faa gjort en Jægersmand af dig, Alfred!«

»Jeg skal snart lære at skyde,« mente Alfred.

»Ja, men du maa nu give Tid. Foreløbig maa du tage dig af Abildgraa og Grisene, og du maa hjælpe med til at grave i Haven. Alice og du maa gøre Ild paa og gøre Huset i Stand hver Morgen, ikke sandt, Alice? Og lave Mad og rede Seng . . . jo jo, der er nok at tage Vare. Og lille Edith maa være vores Hønsepige . . .«

» . . . Og give de smaa Kyllinger Mamam ligesom hjemme — det bliver morsomt!« faldt Edith ham i Talen.

»Ja, I skal se, det gaar nok rigtig godt, naturligvis ikke straks den første Dag, men efterhaanden som I faar Øvelsen. — Og her maa vi ogsaa være vores egen Præst; hver Morgen maa vi læse et Stykke i Bibelen. I kan jo læse begge to, Drenge, og Smaapigerne skal snart faa det lært.«

Nu aabnede Jakob sine Pakkenilliker og krammede sine Varer ud, og det var kun nogle faa Øjeblikkes Sag for de raske Drenge og Piger at forvandle sig fra fine og pyntede Herregaardsbørn til simple Skovløberbørn.

»De Klæder er gode til at strejfe om i Skoven med,« sagde Jakob til dem, da de muntre og glade samledes inde i Dagligstuen, »dem kan I da røre

jer i, — og om ogsaa de faar en lille Rift, hvad gør det?«

Se, det var noget, de alle sammen kunde lide at høre, og de havde ingen Ro paa sig, førend de kom ud at prøve det nye Tøj i en lystig Røver- og Soldaterleg ude i den vinterklædte Skov.

FJERDE KAPITEL.

Paa Jagt.

Dagen efter skulde der skaffes Vildt til Middagsbordet, og Jakob gik da med Edvard og Trofast ud i Skoven. Bøsse havde Edvard rigtignok ikke, men han skulde ogsaa kun med for at blive sat lidt ind i de tusinde Smaating, det gælder om at iagttage, naar man ikke vil vende hjem med en tom Jagttaske.

»Naar vi nu kommer paa Spor efter en Hjort,« forklarede Jakob, medens de travede hen ad de snedækte Stier, »saa husk paa, at du aldrig maa lade den se dig eller høre dig, og at du heller aldrig maa gaa *med* Vinden, naar du vil hen til Dyret — saa vejrer den dig straks. Klokkeslettet har ogsaa meget at sige; paa denne Tid af Dagen kan man saaledes stole paa, at Hjortene gaar og græsser, men om et Par Timers Tid tager de sig et lille Hvil imellem de høje Bregner. Du skal se, at Trofast gør sine Sager godt, han ved, hvordan man maa te sig paa Jagt; for Resten gør han kun Nytte, naar Hjorten er haardt saaret, saa snupper han den ligesom en Mis.«

De var nu kommen til en Tykning i Skoven, og igennem den lagde de efter Jakobs Raad Vejen; han vidste nemlig, at de saa vilde komme til adskillige Steder, hvor Skoven var ryddet, og hvor de vist maatte kunne finde Hjorte.

»Vi maa gaa imod Vinden,« sagde Jakob. »Og saa maa du huske paa, Edvard, at herinde i Skoven maa der ikke tales et Ord. Vi maa gaa saa stille som Mus. Bagud med sig, Trofast!«

Lidt efter gjorde den gamle Skovløber Tegn til Edvard, dukkede ned i Bregnekrattet og krøb hen imod en aaben Plads, hvor en Hjort og tre Hinder græssede nok saa fredeligt. Man kunde se, hvorledes Hjorten hvert Øjeblik løftede Hovedet og vejrede i Luften. Jakob kravlede stadig nærmere og nærmere ind paa Livet af dem, og Edvard og Trofast listede bagefter.

»Det er ikke morsomt,« tænkte Edvard, »men det kan vel ikke være anderledes.«

Naa, omsider kom der dog lidt Liv i Tingene. Jakob var temmelig nær ved Dyrene, da Hjorten med eet fik Færten af ham, og øjeblikkelig løb Flokken over til den anden Side af Lysningen, en halv Fjerdingvej borte. Saa maatte Jakob vende om; han krøb fra Krattet ind mellem de store Træer, og først da han kunde skønne, at han ikke kunde blive set af Dyrene, rejste han sig op.

»Der ser du, min Ven, hvor taalmodig man maa være, naar man gaar paa Jagt,« sagde han til Edvard. »Det var en stolt Hjort, den! Men nu faar vi ikke Ram paa den, hvis vi ikke gaar helt igennem Skoven, saa at vi kan komme i Læ af den paa den anden Side af Dalen.«

»Hvad mon den blev ræd for?«

»Jeg tror, at du kom til at knække en Pind, mens du krøb bag efter mig.«

»Ja, men det gjorde jo næsten ingen Støj!«

»Der skal ikke mere til at jage en Hjort bort, det vil du snart opdage. Blot eet Uheld af den Slags — og man maa tage fat forfra igen. Men kom nu med igennem Skoven!«

Det varede ikke mere end en halv Times Tid, saa var de naaet om til Dyrene igen. De kunde vel være en fire-fem Hundrede Alen fra dem, da Skovløberen endnu en Gang bukkede sig ned og gav sig til at kravle frem paa alle fire, først imellem Træerne, men til sidst igennem Bregnekrat ligesom før. Paa den Maade kom de omsider Hjorten saa nær, at Jakob kunde tænke paa at give Ild. Han spændte Hanen — Hjorten spidsede Øren og vendte Hovedet hen imod ham; i samme Nu fyrede han, Hjorten sprang højt i Vejret, men faldt ned og sank i Knæ. Den var død. Hinderne flygtede saa hurtig som Vinden.

I en Fart kom Edvard paa Benene; han udstødte et højt Glædesskrig og vilde lige til at løbe hen til den dræbte Hjort, men blev standset af Jakob, der allerede var i Færd med at lade sin Bøsse paa ny.

»Edvard, du maa lære dit Haandværk,« sagde den gamle. »Det gaar ikke at raabe saadan op. Du skulde være bleven liggende i Ro inde i Krattet.«

»Ja, men den er jo død!«

»Ja, *den* Hjort! Men hvem ved, om der ikke etsteds her omkring laa een til, som du nu har skræmt op ved dit Raab? Det kunde meget let tænkes, at

Skuddet kunde have faaet saadan en Hjort til at røre Hovedet, men ellers blive liggende. Saa havde jeg faaet Øje paa dens Takker, og vi kunde have skudt *den* med.«

»Ja, nu kan jeg nok indse, at det var galt af mig. Næste Gang skal jeg tage mig bedre i Vare.«

»Ja, ja, der er jo ingen Ulykke sket,« sagde Jakob. »Lad os nu se til Hjorten. — ikke sandt, det er et dejligt Dyr? Den er fem-seks Aar gammel, ser jeg . . .«

»Hvoraf ved du det?« spurgte Edvard forundret.

»Af dens Takker. Den har ni Takker, ser du; en enaarig Hjort har kun to Takker, men jo ældre den bliver, des flere Takker faar den — somme Tider kan der være en tyve-tredive Stykker. Naa, men jeg maa nok passe mit Arbejde . . .«

Han skar Struben over paa den fældede Hjort; derpaa skar han Hovedet af og tog Indvoldene ud.

»Er du træt?« spurgte han sin unge Følgesvend, medens han tørrede sin bredbladede Jagtkniv af paa Hjortens Skind.

»Nej, ikke Spor!«

»Saa skulde du saamænd gaa hjem og hente Abildgraa . . . du kan sagtens finde Vej, naar du tager Trofast med . . . For alene kan vi ikke slæbe alt det Kød her; der er en halv Snes Lispund, skal jeg sige dig.«

Saa blev Abildgraa da hentet, og nu varede det ikke længe, inden de var færdige og kunde komme hjem til den dampende Suppe, som Alice og Alfred havde tillavet ganske paa egen Haand, og som smagte de trætte og sultne Jægersmænd storartet.

Næste Morgen maatte Abildgraa igen ud at trave;

Jakob vilde til Staden for at sælge noget af Vildtet og købe en Sæk Havremel til at bage Brød af. Edvard vilde gerne med, men det fik han ikke Lov til. Han kunde let blive kendt af en eller anden, og det kunde komme ham og hans Søskende dyrt at staa.

»Nej, Edvard, jeg maa igen sige: Vent! Giv Tid! — Men ved du, hvad jeg vil? Jeg vil købe dig en Bøsse, vil jeg, og Alfred skal have noget Snedkerværktøj — det ligger vist for hans Haandelag. Alice maa sy for os, saa hende skal jeg købe Traad og Naale til.«

Og det kan nok være, at Abildgaa havde mange gode Sager at bære paa, da Skovløberen om Aftenen vendte hjem fra Byen! En Sæk Havremel, Spader og Hakker, Sav og Huggejern, Leer og Forke; men det bedste af det hele, fandt Edvard dog, var en lang Bøsse. Næste Formiddag bestilte han ikke andet end at øve sig i at skyde til Skive med den, og efter et Par Timers Forløb var han saa dygtig, at han næsten ramte Pletten hver eneste Gang.

»Dagene længes, Vinteren strenges«, siger et gammelt Ord, og saadan gik det ogsaa dette Aar. Skovløberen og hans »Børnebørn« maatte holde sig meget inden Døre, men derfor laa de ikke paa den lade Side. Alice lærte at vaske og koge, og Arbejdet gik flinkt fra Haanden for hende, om hun end i den første Tid af og til brændte sine smaa Fingre en Smule. Alfred var snart en hel Mester i at bruge sit Værktøj, og om det saa var lille Edith, gjorde hun Nytte; hun bagte de dejligste Havrekager, nogen kunde ønske sig. Saa meget kan Børn udrette, naar de ved, at der ikke er andre, der gør det for dem! Hver Aften hentede Alice Naal og Traad frem og

stoppede og lappede sine Brødres Klæder; det kneb lidt fra først af, men for hver Dag, der gik, gjorde hun Fremskridt, og snart var hun saa ferm som den dygtigste Sypige. Medens hun sad og syslede med sit Lappeværk, fik lille Edith lært at læse; senere hen lærte Alice det. Saa kunde alle de fire Søskende den nyttige Kunst.

Paa den Maade gik den lange Vinter saa rask for dem alle, at de næsten ikke vilde tro paa, at de virkelig havde boet i Skovløberhuset i hele fem Maaneder — og saaledes var det dog. De var alle sammen glade og tilfredse — alle sammen undtagen Edvard, der somme Tider hang med Hovedet og pintes af utaalmodige Tanker: Her skulde han bo i en ringe Hytte, han, som kunde have ejet en Herregaard! Han længtes Dag og Nat efter at blive som sin Fader, gaa i Striden for sin Konge og føre sine Mænd til Sejr, genvinde sit Gods og hævne sig paa sine Fjender. Han slog sig dog nogenlunde til Ro; han kendte jo det gamle Ord: »Kommer Tid, kommer Raad«, og saa biede han da paa de bedre Tider, som engang *maatte* oprinde.

FEMTE KAPITEL.

Driften udvides.

Dagene gik som sagt hurtigt, og inden man vidste af det, var Sneen smeltet, og Træerne begyndte at springe ud. Solens Straaler fik mere og mere Magt, og i Maj Maaned grønnedes Skoven.

En Dag sagde Jakob til Edvard: »Nu maa vi igen prøve at fælde noget Vildt for at tjene nogle Penge, for jeg skal til Byen og købe Alfred en Vogn og noget Seletøj. Vi skal se at finde Sporet af en Kronhjort og følge det til dens Leje; og saa skal du nok faa det første Skud — saa vi se, hvor dygtig en Skytte du nu er.«

De havde gaaet en Mils Vej eller halvanden, da de fik Øje paa et Spor, som den gamle Skovløber med sit øvede Øje saa var af et Fem-Aars-Dyr; det førte dem et godt Stykke videre og tabte sig saa i et stort Tjørnekrat.

»Der ligger den altsaa inde, Edvard. Hvor mon den nu har gemt sig? Lad mig gaa ind i Krattet med Trofast, saa løber den nok ud, saa at du kan faa den paa Skud. Husk saa at sigte saaledes, at du kan træffe den bag ved Bovbladet.«

Med disse Ord sneg Jakob sig ind mellem Tjørnebuskene. Et Øjeblik efter kom ganske rigtig en prægtig Hjort springende. Edvard tog Sigte og fyrede, og Dyret faldt til Jorden. Han skulde lige til at løbe hen til den, men saa huskede han paa, at Jakob havde sagt, at det altid lønnede sig bedre at blive staaende stille — der kunde jo være flere Dyr at faa Kig paa. Saa ladede han sin Bøsse paa ny og blev, hvor han var. Lidt efter kom Jakob hen til ham med Trofast lige i Hælene.

»Det var godt ramt!« sagde Skovløberen med sagte Røst. Saa pegede han hen paa et Bregnekrat et Stykke Vej borte: »Er det mon bare en Gren, jeg ser derinde mellem Bregnerne, eller er det . . .?«

»Nej, det rører sig!«

»Saa kan du tro, det er een Hjort til. Jeg tænkte det nok, men mine Øjne bliver gamle. Men hvordan skal vi komme ind paa Livet af den? Den kan se os, hvis vi gaar over imod den.«

»Ja, vi maa vist gaa en hel Omvej ind igennem Skoven og saa krybe fra Busk til Busk, lige til vi er nær ved den, ikke sandt?«

»Du har Ret, det vil jeg prøve, for nu er det *min* Tur, du maa blive her med Hunden.«

Saa gav Jakob sig igen paa Vej. Edvard tabte ham snart af Syne, men omsider saa han Hjorten springe, og i det samme hørte han et Skud. Hjorten var dog ikke dræbt, den var kun haardt saaret og løb, saa godt den kunde, lige hen imod ham. Først da den var ganske nær, fik den Øje paa ham og vilde til at vende om; men det var for sent — Edvard havde faaet Tid til at sende den en Kugle, og Trofast halsede allerede af Sted efter det saarede Dyr. Edvard fulgte efter, men nu kom Jakob og raabte:

»Vi har ikke nødig at løbe Livet af os, Trofast *har* nappet den; hør, hvor Hunden giver Hals!«

Og ganske rigtigt, et lille Stykke derfra laa Hjorten sunken i Knæ, og Trofast havde bidt den i Struben. Saa skar Jakob Halsen over paa den med sin Jagtkniv. Det viste sig, at han havde ramt Hjorten i Siden.

»Og se, her sidder min Kugle i Halsen paa den,« sagde Edvard nok saa stolt.

»Ja, i Dag er *du* den bedste Skytte. Løb nu hjem efter Abildgraa. Havde vi nu bare haft et Køretøj . . . ja, Alfred har Ret, jeg *maa* købe en Vogn.«

Naa, de fik da omsider bragt de to fældede Dyr hjem, og saa red Jakob til Lymington og solgte Kødet. For Pengene købte han en lille Vogn, der netop passede til Abildgraas Størrelse. Det kneb med at faa Hesten til at gaa for Vogn, det havde den jo aldrig prøvet før. Først var den dygtig stædig, den rykkede og stejlede og gik til alle Sider undtagen til den Side, hvor den skulde gaa. Endelig lod den sig da formaa til at gaa lige ud efter Næsen, men nu var det galt med Støjen af Vognen, som den hørte bag ved sig. Den blev sky og stak i Løb. Det blev den dog snart træt af, og saa har den vel sagt til sig selv: »Du kan nok lige saa gerne gaa rolig i Seletøjet, du slipper jo ikke ud af det alligevel!« Og saa kom den da til sidst hjem til Skovløberhuset, hvor der blev stor Glæde over det ny Køretøj.

»Hvad nyt fra Staden?« spurgte Edvard utaalmodig.

»Kaptajn Burley, som forsøgte at fri Kongen ud af Fængslet, er bleven hængt og lagt paa Stejle og og Hjul som en Forræder.«

»Det er hans Dommere, der er Forrædere!« brød Edvard forbitret ud.

»Det er de. Men der er ogsaa godt nyt: Hertugen af York er undsluppen til Holland.«

»Og Kongen?«

»Han sidder stadig bag Laas og Lukke.«

»Gud give, der dog vilde komme bedre Tider for ham og for os!« ønskede Edvard alvorlig. »Og gid jeg var Mand!«

— — —

Nu kom der en travl Tid for Skovløberen og Børnene. Gødningen fra Stald og Svinesti skulde strøs paa Kartoffelmarken og i Køkkenhaven, og der skulde saas, plantes Kaal o. s. fr. Men Vognen gjorde dem Arbejdet let, og inden Maaneden var omme, var de færdige. Lille Edith havde ogsaa nok at gøre; Hønsene tog nemlig til at lægge Æg, og dem maatte hun hente ind. Snart havde Jakob lagt hele fire Høns paa Æg.

Alfred var den af dem alle sammen, der gik mest op i »Gaarden«s Drift. »Ved I, hvad vi trænger til?« sagde han en Dag. »Vi savner en Ko?«

»Ja—a, en Ko!« udbrød Alice; »jeg kan sagtens faa Tid at malke den.«

»Hvis er de Køer, der gaar ude i Skoven?« spurgte Alfred nu Jakob.

»Hvis der er nogen, der ejer dem, maa det være Kongen. Det er Kvæg, der har forvildet sig ud i Skoven, skal jeg sige dig. For et Par Aar siden var der kun nogle faa Stykker, nu er der over et halvt Hundrede.«

»Jeg vil dog prøve at fange en af dem,« sagde Alfred.

»Det er lettere sagt end gjort,« mente Jakob; »Tyrene er ikke gode at komme nær.«

»Jamen Køerne . . . En Ko kan for det første give os Mælk, for det andet Gødning, og det kunde Haven nok trænge til.«

Men Jakob rystede paa Hovedet; han troede ikke rigtig paa, at det vilde gaa. I den første Tid var der for Resten ogsaa andet at tænke paa end Køer. Alfred skulde til at luge Markerne, men forinden havde

han travlt med at lave en lille Hjulbør, som Edith skulde have til at køre Ugræsset bort paa. Alfred var snild til den Slags Husflid, og det er dog ikke saa lige en Sag at lave en Hjulbør, naar man selv skal fælde Træet og save det ud i Bræder og oven i Købet ikke har andet Værktøj end Sav og Økse. Svinestien delte han ved Skillerum for at holde Soen borte fra de andre Svin. Saa byggede han ogsaa et Hønsehus — de havde nu et halvt Hundrede Kyllinger til at løbe om i Gaarden — og til sidst gav han sig til at fælde nogle store Træer i Skoven for at tømre en Kostald op, — for en Ko *vilde* han nu have, sagde han. Da Juni Maaned kom, gik alle Børnene i Lag med det høje Græs i Skoven; Edvard og Alfred slog det, Smaapigerne rev Høet sammen — River havde Alfred naturligvis lavet til dem — og saa kørte Abildgraa det ene Læs efter det andet hjem.

»Nu er der da vist Hø nok,« mente Jakob.

»Ja, til Hesten, men ikke til Koen,« svarede Alfred.

Da Høet var sat i Stak, skulde der slaas Bregner til Strøelse — ogsaa til Koen. Den Ko spøgte stadig i Alfreds Hjerne; de andre lo ad ham og drillede ham med Koen, men han lod dem le. Morgen og Aften gik han omkring i Skoven for nøje at iagttage det vilde Kvæg. En Aftenstund kom han meget sent hjem, og før Daggry var han af Sted igen. Endnu langt op paa Formiddagen var han ikke kommen tilbage. Saa kom han endelig farende, rød i Hovedet og svedt af den hurtige Gang.

»Følg med mig, Jakob og Edvard!« raabte han. »Vi maa spænde Abildgraa for Vognen og tage Tro-

fast med os . . . og en Stump Reb. Det bliver vist ogsaa bedst, at I tager jeres Bøsser paa Nakken.«

»Hvad er der paa Færde?«

»Det skal jeg nok fortælle jer paa Vejen. Skynd jer bare!«

I en Fart blev Abildgraa spændt for, de kom i Vognen, og Alfred lod den lille Hest trave.

»Ser I,« fortalte han nu, »jeg har jo i den sidste Tid holdt Øje med Kvæget for at udsøge mig en Ko. Saa var det i Gaar Aftes, da jeg sad oppe i et Træ og kiggede ned paa hele Flokken, at jeg lagde Mærke til en Ko, som saa ud til, at den snart skulde kælve. Til sidst gemte den sig inde i et lille Krat, og *der* blev den. I Morges tidlig mødte jeg hele Flokken, men Koen var ikke med; den er ellers nem at kende, for den er sort- og hvidbroget. Den er inde i Krattet endnu, skal I se.«

»Det kan saamænd gerne være,« sagde Jakob. »Men jeg forstaar ikke, hvad vi skal herude efter.«

»Nej, jeg heller ikke,« sagde Edvard.

»Jo, nu skal I høre! Vi skal se at faa fat i Kalven; derfor er det, jeg har taget Trofast med — den pudser vi paa Koen, og imens lægger vi Kalven op i Vognen. Er I med?«

»Det er ikke daarligt udtænkt, Alfred,« sagde Jakob, »og vi skal nok hjælpe dig. Hvor er Krattet henne?«

»Vi er der om et Øjeblik.«

Da de kom til Stedet, gik de først rundt om Krattet for at finde Koens Spor; saa fulgte de Klovmærkerne og listede sig varsomt ind i Tykningen. Ganske rigtig, der laa Koen og slikkede sin nyfødte Kalv,

som endnu ikke kunde støtte paa Benene. Ved Trofasts Hjælp fik de snart Koen skræmmet op. Saa tog Edvard og Alfred fat i Kalven og bar den bort. Koen udstødte et højt Brøl og vilde løbe bagefter, men Trofast standsede den i Farten.

»Har I faaet Kalven op i Vognen?« raabte Jakob.

»Ja vel,« lød Svaret, »den er bunden, og vi er ogsaa selv oppe.«

»Godt! saa kommer jeg. Koen følger nok med. — Slip hende, Trofast!«

Øjeblikkelig for Trofast ud af Krattet og Koen bagefter. Den brølede ængstelig, og Kalven i Vognen gav sig ogsaa til at brøle. Rasende løb Moderen hen til den.

»Kør til, Alfred!« raabte Jakob, da han var kommet op i Vognen. »Flokken kan gerne finde paa at sætte efter os, og jo før vi kommer herfra, des bedre.«

Alfred lod saa Abildgraa trave, og Koen fulgte med. Det ene Øjeblik for den løs paa Hunden, det andet stak den Hovedet helt ind over Bagsmækken af Vognen for at naa Kalven. Samtidig brølede den af alle Kræfter. Med eet fik dens Brølen Svar inde fra Skoven.

»Hold din Bøsse rede, Edvard!« sagde den gamle Skovløber. »Jeg tror, de kommer efter os. Men skyd ikke, før jeg siger til.«

Et Øjeblik efter saa de — ikke hele Flokken, men en enkelt Tyr komme farende hen imod Vognen. Den stak Halen lige i Vejret, kastede rasende Hovedet frem og tilbage og brølede i vilden Sky.

»Der er kun een,« sagde Jakob; »Koen er dens

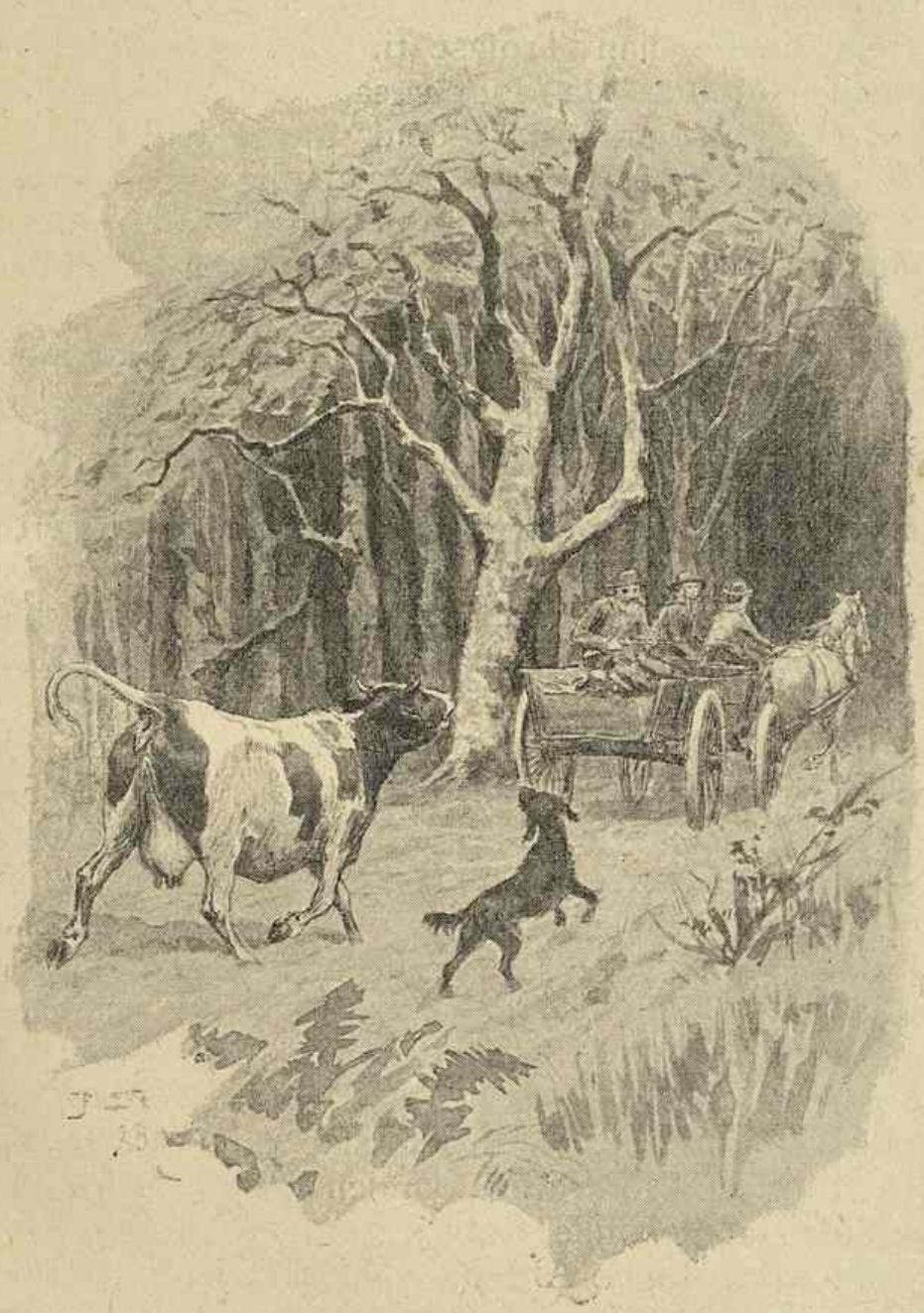

Yndlingsko, kan jeg tænke. Naa, den kan vi vel nok gøre Kaal paa.«

Saa kaldte han Trofast til sig og bød Alfred standse Hesten. Da Tyren saa var et Hundrede Alen eller saa omtrent fra dem, gav Edvard Ild, og Dyret sank i Knæ og stak Hornene lige ned i Jorden.

»Saa kører vi igen,« sagde Jakob. »Den er færdig og bliver, hvor den er, saa den kan vi altid se ud til.«

Uden noget Uheld naaede de hjem til Skovløberhuset; Koen var ganske rigtig, som Jakob havde forudsagt, fulgt med dem den hele Vej.

»Nu mener jeg,« sagde Alfred, »at vi skal køre ind i Gaarden og lukke Koen ude, til jeg er færdig med mit.«

Det gik saa let som Fod i Hose: Porten blev aabnet for Vognen og smækket i igen, inden Koen slap ind.

»Saa maa I løfte Kalven af Vognen og bære den ind i Kostalden. Jeg gaar derind og tager et Reb med mig; saa kryber jeg op paa Bjælken og slaar en Løkke paa Rebet. Saa snart jeg saa raaber: »*Færdig!*«, kan I slippe Koen ind. Den vil straks fare ind til Kalven, skal I se, og mens den har travlt med den, faar den min Løkke om Hornene — saa har vi den.«

Som sagt, saa gjort. Alfred raabte »*Færdig!*«, Porten blev aabnet, og Koen slap ind. Et Øjeblik efter stod den forsvarlig bunden inde i Kostalden ved Siden af den lille Kalv.

»Se saa!« sagde Alfred. »Nu skal jeg have savet Spidsen af dens Horn, for at den ikke skal gaa hen

og spidde os, og saa maa vi ellers for Fremtiden tale godt til den for at gøre den tam. Lad os nu lade den være alene med Kalven.«

De gik ud og lukkede Stalddøren efter sig.

»Det maa jeg sige,« sagde Jakob til Alfred, medens de gik over den lille Gaardsplads, »at du har klaret dine Sager godt. For — ærlig talt — dengang du bjærgede alt det Hø og al den Strøelse og byggede Kostalden, troede jeg saamænd aldrig, at vi skulde faa en Ko. Nu skal du rigtignok have Ros for din Dygtighed . . . .«

»Ja, det siger jeg ogsaa,« stemmede Edvard i med. »Du stikker rigtignok mig, Broder. — Men nu maa Middagsmaden vel være færdig. Skal vi gaa ind at spise, inden vi giver os i Lag med Tyren?«

SJETTE KAPITEL.

Det første Aar.

Efter Middag tog Skovløberen og Edvard deres Bøsser og gav sig paa Vej ud til Tyren, Alfred spændte Abildgraa for og kørte saa samme Vej. Tyren stod, hvor de havde forladt den; den havde næsten forblødt sig, og en Kugle gjorde det af med den i et Nu.

»Det er en ordentlig Tamp,« sagde Edvard. »Hvorfor i Alverden har vi aldrig før tænkt paa at skyde saadan en?«

»Det er ikke Vildt, Edvard,« svarede gamle Jakob med en Jægersmands hele Værdighed.

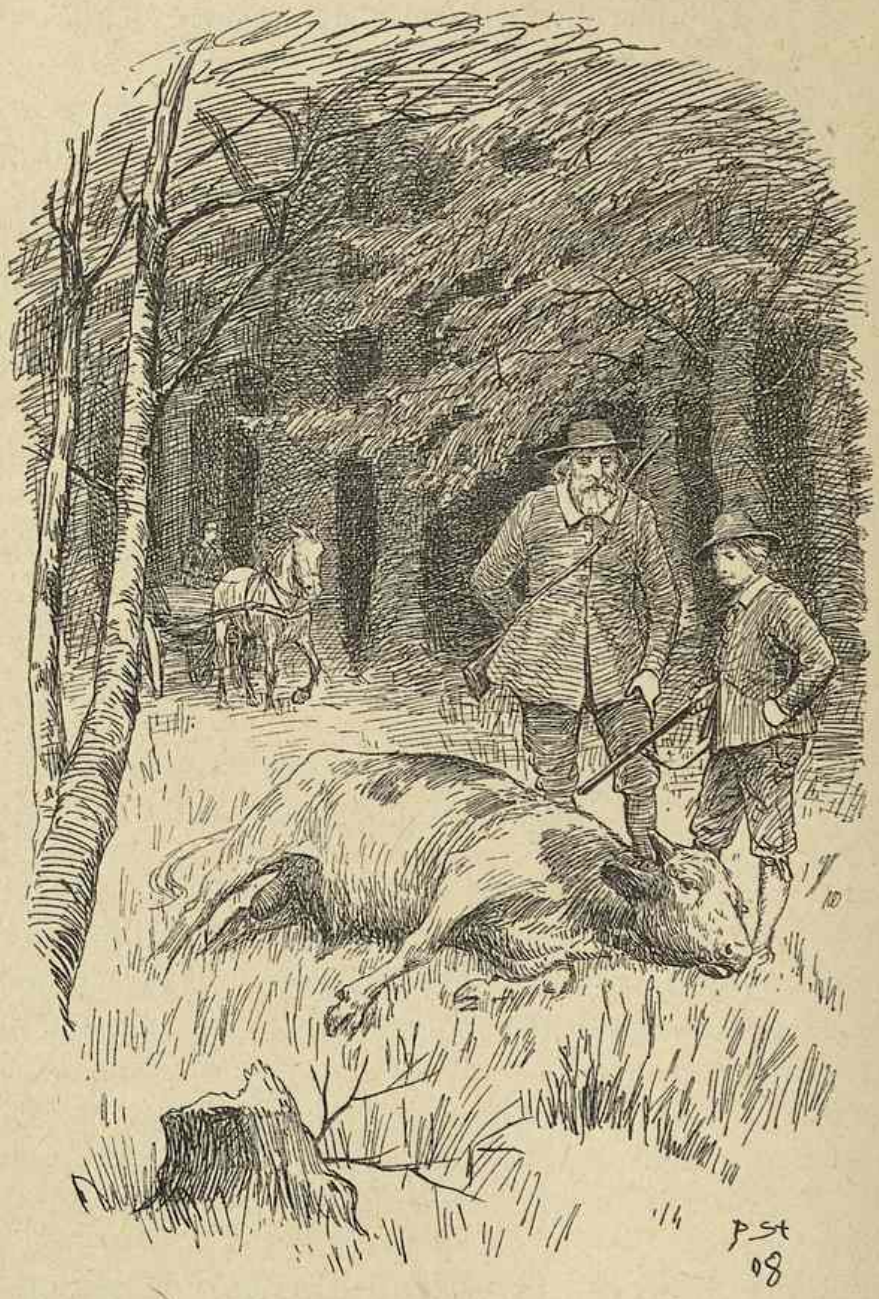
P St
08

Alfred fik et godt Indfald. »Hør engang,« sagde han, »I to tager jer jo af Vildtet, men saa gør jeg sandelig Krav paa Kvæget. Paa den Maade har vi delt Skoven imellem os. Saa skal I bare se *mig* — men det vil jeg sige jer, de Penge, jeg faar for Kødet, vil jeg selv have, for jeg maa købe mig en Bøsse og . . .«

»Gør kun, som du vil, Alfred!« sagde Jakob. »Men nu maa vi flaa Tyren der.«

Det gjorde de saa, og hele Eftermiddagen gik med det Stykke Arbejde; men saa havde Abildgraa ogsaa et svingende Læs at trække, da det henimod Aften atter gik hjemad til Skovløberhuset.

Den næste Dag kørte Jakob til Staden og solgte Kødet og Huden. Da han kom hjem, havde han nogle Mælkebøtter, en lille Smørkærne og en Malkespand med sig og en lille Klat Skillinger oven i Købet.

Først næste Morgen gik Alfred ind til Koen. Straks slog den om sig og skabede sig og var ikke til at komme nær, men da han gav den en Tot Græs og talte venlig til den, blev den snart roligere. Til sidst kunde han gaa helt hen til den, uden at den stangede. Da Kalven var en Maaned gammel, prøvede Alfred at malke Koen. I de første Dage kneb det; den sparkede og spjættede og væltede Spanden, men efter en Uges Tids Forløb fandt den sig rolig i at blive malket. Saa slap han den løs ude i Gaarden, men lod Kalven blive inde i Stalden, og om Aftenen, naar Koen skulde ind, malkede han den, førend Kalven fik Lov at patte. Og endelig vovede han at slippe den ud i Skoven. Han var lidt ræd for, at den skulde blive borte med det samme, men

den kom nok saa pænt tilbage til sin Kalv. Nu var den altsaa bleven tam, og snart kunde selv Alice malke den. —

»Hør, Jakob,« sagde Alfred en Dag sidst i August, »skal du snart til Byen igen?«

»Hvorfor det?«

»Jo, jeg vilde bede dig om at købe noget til mig og noget til Alice.«

»Hvad vil hun have?«

»En Kattekilling.«

»Den skal hun faa. Og du . . .?

»Jeg trænger til en Hund. Trofast er din, men jeg vilde gerne have en helt for mig selv; saa kunde jeg opdrage den efter mit eget Hoved.«

Edvard kunde ogsaa nok lide at faa en Hund, og saa lovede Jakob da at skaffe dem to Hvalpe. »Men dem har jeg ikke nødig at gaa til Byen efter. Omme paa den anden Side af Skoven bor en Slægtning af mig — hos ham kan jeg faa de dejligste Hvalpe, saadan rigtig af samme Slags som Trofast.«

»Maa jeg gaa med?« spurgte Edvard.

»Det er ikke værd. Saa skal de have at vide, hvad du er for en.«

»Jeg ser ogsaa helst, at du bliver hjemme,« sagde Alfred. »Her er nok at gøre. Blandt andet skal vi til at ryste Agern ned . . .«

»Agern?« gentog Edvard.

»Ja, til Svinene.«

»Aah, du med dine Svin! Du tænker aldrig paa andet end Svin og Køer.«

»Og du aldrig paa andet end Hjorte og den Slags. Men jeg mener nu, at een Fugl i Haanden er bedre

end ti paa Taget, og du skal se, jeg faar mere ud af mit, end du faar ud af Skoven og alle Dyrene i den.«

»Men Hønsene og Æggene,« sagde Alice, »det er mine og Ediths, ikke sandt, Jakob? Og dem vil du tage med til Byen og sælge dem og købe nye Kjoler til os for Pengene, ikke sandt?«

»Jo, min lille Pige,« svarede Jakob, »Alfred maa nøjes med Svinene.«

»Og Smørret? Maa jeg ogsaa have det, naar jeg kan hitte ud af at lave det?« blev Alice ved.

»Nej,« mente Alfred, »det er mig, der fanger Køerne, og det faar jeg ikke en Øre for. Vi maa dele halvt, Alice.«

»Godt, saa siger vi det. — Det er sandt: jeg lavede lidt Smør i Gaar, men det er ikke fast. Hvordan kan det være?«

»Kom du Salt i og ældtede det godt?« spurgte Jakob hende.

»Nej.«

»Ja men det skal du. Næste Gang maa *jeg* nok helst være med.«

Imidlertid blev de enige om, at Edvard kønt skulde blive hjemme og hjælpe Alfred med at samle Agern; Jakob skulde saa gaa alene over at høre efter Hundehvalpene. Han var to Dage borte. Da han kom hjem, havde han ikke Hvalpene med sig; de var nemlig ikke mere end fjorten Dage gamle, og de kunde ikke tages fra Moderen, førend de var tre-fire Maaneder. For Resten var Jakob nær kommen galt af Sted paa Vejen gennem Skoven; paa denne Tid af Aaret var Hjortene nemlig meget farlige at komme nær, og en af dem var faret løs paa ham og havde

villet stange ham. Først da han gav Ild og skød en af dens Takker af, fik han den til at vende om.

»Tag dig i Agt, hvis du strejfer om i Skoven,« sagde han til Edvard.

»Jeg kommer der næsten aldrig,« svarede denne. »Vi kan jo ikke gaa paa Jagt nu; men til November tager vi fat igen.«

»Ja, men heller ikke før. Nu i Morgen skal jeg hjælpe jer med jeres Agern, og i Overmorgen maa jeg til Staden med Alices Høns.«

»Og naar du kommer hjem igen, har jeg en hel Del Fløde, som du maa hjælpe mig at kærne,« bad Alice.

»Glem ikke min Kattekilling, Jakob,« faldt lille Edith ind med.

»Hvad skal vi egentlig med den Killing?« spurgte Alfred. Han sad netop og lempede et Fuglebur, som Edith skulde have. »Den slubrer jo bare jeres Fløde i sig og snapper jeres Fugle.«

»Nej, den gør ikke. Vi skal nok lukke i for Mælkestuen og hænge Buret saa højt, at Mis ikke kan naa det.«

»En Kat kan være god for noget. Den vil maaske lære jer at være varsomme,« mente Edvard.

»Men hør engang,« sagde Alfred, »vore Klæder er bleven luvslidte; de kan snart ikke mere. Hvordan skal vi faa Raad til at faa nyt Tøj, Edvard?«

»Ved du hvad,« svarede Jakob, »jeg skal købe baade dig og din Broder alt, hvad I trænger til. I kan jo altid give mig Pengene igen.«

»Det er storartet! Det kan jeg lide dig for!« brød Alfred ud. »Saa maa du købe mig en Bøsse

og et Sæt Tøj allerførst. Jeg vilde dog ogsaa gerne kunne gaa lidt paa Jagt, især nu da jeg lægger mig en Hund til.«

»Vel! saa tager jeg til Staden i Morgen tidlig. Der er endnu en lille Klat Skillinger tilbage i Pungen.«

Som sagt, saa gjort. Et Par Snese af Alices Kyllinger tog Jakob med sig til Byen. Hvad han fik for dem, var næsten ren Fortjeneste, for det havde ikke kostet mange Øre at opdrætte dem; som ganske smaa havde de faaet lidt Havrekage at leve af, senere hen klarede de sig stolt med de Kartofler, der blev levnet, og ellers bjærgede de selv deres Føde, som Hønsene gerne gør, naar de kan løbe om og rode, hvor de vil.

Da den gamle kom hjem, havde han mange gode Sager med sig: nye Klæder til alle »Børnebørnene«, Naale, Traad og Garn til Alice, som fik et Par Skilling for Kyllingerne oven i Købet — og en dejlig Bøsse til Alfred; ogsaa Kattekillingen havde han husket. Desuden havde han den Nyhed at fortælle, at »Lighedsmændene« nok havde sat sig paa Bagbenene over for Cromwell, som dog havde revset dem eftertrykkelig ved Hjælp af den øvrige Del af Folkehæren. —

Dagene gik, og Jagttiden kom. En Aftenstund, da Jakob og Edvard kom hjem fra Skoven, bad den gamle Skovløber Alice om at lave en rigtig fin Middagsmad den næste Dag. »Det skal være en Højtidsdag,« sagde han.

»Hvorfor det?«

»Naar du ikke selv kan gætte det, saa siger jeg ingenting.«

Næste Dag kom, og paa Middagsbordet stod Dyresteg, stuvet Vildt, Kyllingsteg og Æblebudding. At Maden var vel tillavet, gøres det vel neppe nødig at sige; Alice var jo efterhaanden bleven en flink lille Husmoder, og foruden Alfred hjalp ogsaa lille Edith hende paa bedste Maade, med at plukke Kyllinger, passe Gryden o. s. v. — saa det kunde sagtens gaa.

»Nu skal jeg fortælle jer, hvorfor vi skal have Højtid i Dag,« sagde Jakob, da han havde læst Bordbønnen. »Det er saamænd, fordi det i Dag lige er et Aar siden, I kom ud at bo her i Skovløberhuset!«

»Nej virkelig!« udbrød de alle sammen; det havde de ikke tænkt paa.

»Sig mig nu, synes I ikke, at det Aar er gaaet hurtigt, og at det har været en lykkelig Tid — lige saa lykkelig som den Tid, I var paa Arnholt?«

»Jo, det har du Ret i,« svarede Alfred, »og meget bedre, for dengang vidste jeg næsten aldrig, hvad jeg skulde tage mig for, men saa længe som jeg har været her, har Dagene altid været mig for korte.«

»Jeg siger som Alfred,« ytrede Edvard.

»Jeg ogsaa!« stemmede Alice i med. »Jeg har altid fuldt op at gøre, er altid glad og munter og faar aldrig Skænd mere, selv om jeg griser min Kjole lidt til eller faar en lille Rift i den . . .«

»Og hvad siger lille Edith?«

»Jeg holder meget af at hjælpe Søster, og jeg holder ogsaa meget af at lege med Missekatten.«

»Saadan er det, det skal være!« sagde den gamle Skovløber. »Har vi bare nok at gøre, skal vi nok være glade og tilfredse. Og saa ejer I Livets største

Goder: god Helsen og et frejdigt Sind. I er slet ikke de Børn, som jeg førte bort fra Arnholt. I er sunde og stærke, rødmussede og solbrændte — og *de* var jo blege og spinkle. Se rigtig paa dine Søstre, Edvard! Tror du, nogen kunde kende dem igen?«

»Nej,« svarede Edvard med et Smil, »det tror jeg ikke.«

»Og nu Alfred, ham tror jeg heller ikke, Folk vil genkende. Du selv derimod har ikke forandret dig stort; du er bleven større og mere solbrændt, men selv i din Skovløberdragt vil du blive genkendt som Oberst Beverleys Søn. Hvor taknemmelige bør vi ikke være imod Vor Herre, fordi han har ladet jer finde Fred og Lykke i et Skovløberhus i Stedet for at omkomme i Luerne ved Arnholdts Brand, og fordi han har ladet mig leve saa længe hos jer! Hvad jeg har lovet jeres Fader, har jeg holdt, saa godt jeg har kunnet, og for hver Dag, der gaar, lettes en tung Sten fra mit Hjerte, naar jeg ser, hvor flinke og dygtige I bliver til alting. Gud velsigne jer, kære Børn, og gid I maa opleve denne Dag mange Gange i Lykke og Tilfredshed!«

Den gamle var saa rørt, at Taarerne trillede ned ad hans rynkede Kinder, medens han talte. —

De gik nu ind i den anden Vinter. Jakob og Edvard gik kun paa Jagt et Par Gange om Ugen; for den gamle Skovløber var slemt plaget af Gigt og duede ikke mere til at strejfe om i Mark og Skov. Det tog saamænd nok paa ham bare at køre til Lymington med Vildt, og da Vinteren tog fat for Alvor, maatte han helt opgive Jagten. Til al Lykke var Alfred imidlertid bleven saa flink til at bruge sin

Bøsse, at han og hans Broder godt kunde klare sig uden at have den gamle med. I det hele taget var Alfred altid virksom; snart havde han travlt med eet, snart med et andet. Saaledes sad han en Aftenstund og syslede med en Hasselkæp. Hvad den skulde være til, vilde han ikke rykke ud med.

»Det er noget, jeg vil prøve,« sagde han bare. »Gaar det godt, saa skal I nok faa det at vide . . . Det er sandt, Jakob — glem endelig ikke at købe Salt i Byen i Morgen, for vi skal til at slagte Grise, og det meste af Flæsket maa saltes. Det maa jo ogsaa kunne lade sig gøre at røge et Par Sider Flæsk, ikke sandt? Det kunde du lide, Alice, at have dem hængende der, saa at du bare havde nødig at staa op paa en Skammel og skære løs, naar du ikke havde andet at dække op med!«

Alice smilede ved Tanken om den Velstand, som hendes forsynlige Broder vilde bringe til Huse, og Jakob lovede, at han nok skulde hjælpe Alfred med at være Røgmand, naar den Tid kom.

»Jeg tror, den bliver god,« sagde Alfred — det var Hasselkæppen, han talte om; den havde han stadig travlt med. »I Morgen skal den paa Prøve.«

»Men hvad er den da til, Alfred?« spurgte lille Edith.

»Bare ikke nysgerrig, lille Søster! Gaa du hen og leg med din Missekat!«

Næste Dag var det Slagte- og Saltedag. Jakob kunde ikke selv slide i det, men han ledede hele Arbejdet; Edvard og Alfred gned Flæsket ind med Salt, og Alice lagde det i Tønden. Om Aftenen, før Sengetid, gik Alfred en lille Vending ud i Skoven;

Kæppeværket havde han med sig. Næste Morgen gik han ogsaa ud og overraskede sine Søskende og gamle Jakob ved at bringe en fed og lækker Hare med sig hjem.

»Kan I se!« raabte han glædestraalende. »*Det gik!* Min Snare har virket, og her er dens første Bytte. Paa den Maade kan der da blive lidt Ændring i Spisesedlen.«

»Hvordan fandt du paa at lave saadan en Snare?«

»Aah — i den gamle Rejsebog, som Jakob har foræret os, læste jeg om nogle vilde Folk, der fangede Kaniner og Harer paa den Maade. Det maa du ogsaa kunne gøre, tænkte jeg. Og saa lavede jeg saadan en Indretning.«

Det var ikke meget, det, de fire Søskende kunde faa Tid til at læse; kun en sjælden Gang kom de faa Bøger, Jakob ejede, frem af Skabet. Men de læste med Forstand og Omtanke, og Alfred havde jo da ogsaa allerede draget nogen Nytte af sin Læsning: En Hare en Gang imellem er saamænd ikke at foragte, hvor der hver Dag skal skaffes Mad til fem sultne Munde!

SYVENDE KAPITEL.

De to Brødre.

Altid havde Alfred mange Jern i Ilden. Han havde begyndt med en Fælde; nu havde han sat Snarer op paa mange forskellige Steder, og der gik næsten ikke en Dag, uden at et Par Kaniner eller

Harer maatte lade deres unge Liv for hans Haand. Nu havde han noget andet for, noget, som han ogsaa var meget hemmelighedsfuld med. Om Morgenen var han af Fjerene længe før de andre og ude i Skoven, og hver eneste Maaneskinsaften kom han først hjem langt over Sengetid. Hvad kunde det mon være, han havde for?

Endelig fik de andre det at vide. En Formiddag kom han hjem og sagde:

»Edvard, jeg har fanget noget, som er bedre end baade Harer og Kaniner, men jeg kan ikke faa det hjem alene. Du maa hjælpe mig. Du kan vel ikke gaa med, Jakob? Din Gigt er sagtens for slem.«

»Aah, jeg vinder vel nok med. Nu, efter at vi har faaet Sne, og Luften er frostklar, har jeg det meget bedre. Det er det fugtige Vejr, jeg ikke kan taale. Hvad er det saa, du har fanget?«

»Ja, det skal du nok faa at se. Men der er en halv Mil at gaa.«

»Det skal jeg sagtens klare, Alfred. Gaa du kun i Forvejen!«

Saa gav de sig paa Vej alle tre. Da de var kommen til en Klynge høje Træer, viste Alfred dem en stor Grav, han havde gravet lige i Nærheden; den var seks Fod bred, otte Fod lang og saa dyb, at et voksent Menneske blev helt borte, hvis han sprang ned i den.

»Her skal I se,« sagde Alfred, stolt over sit Værk, »det er min store Fælde. Og se saa, hvad jeg har fanget i den.«

De kiggede derned. Det var en ung Tyr, som var plumpet i den.

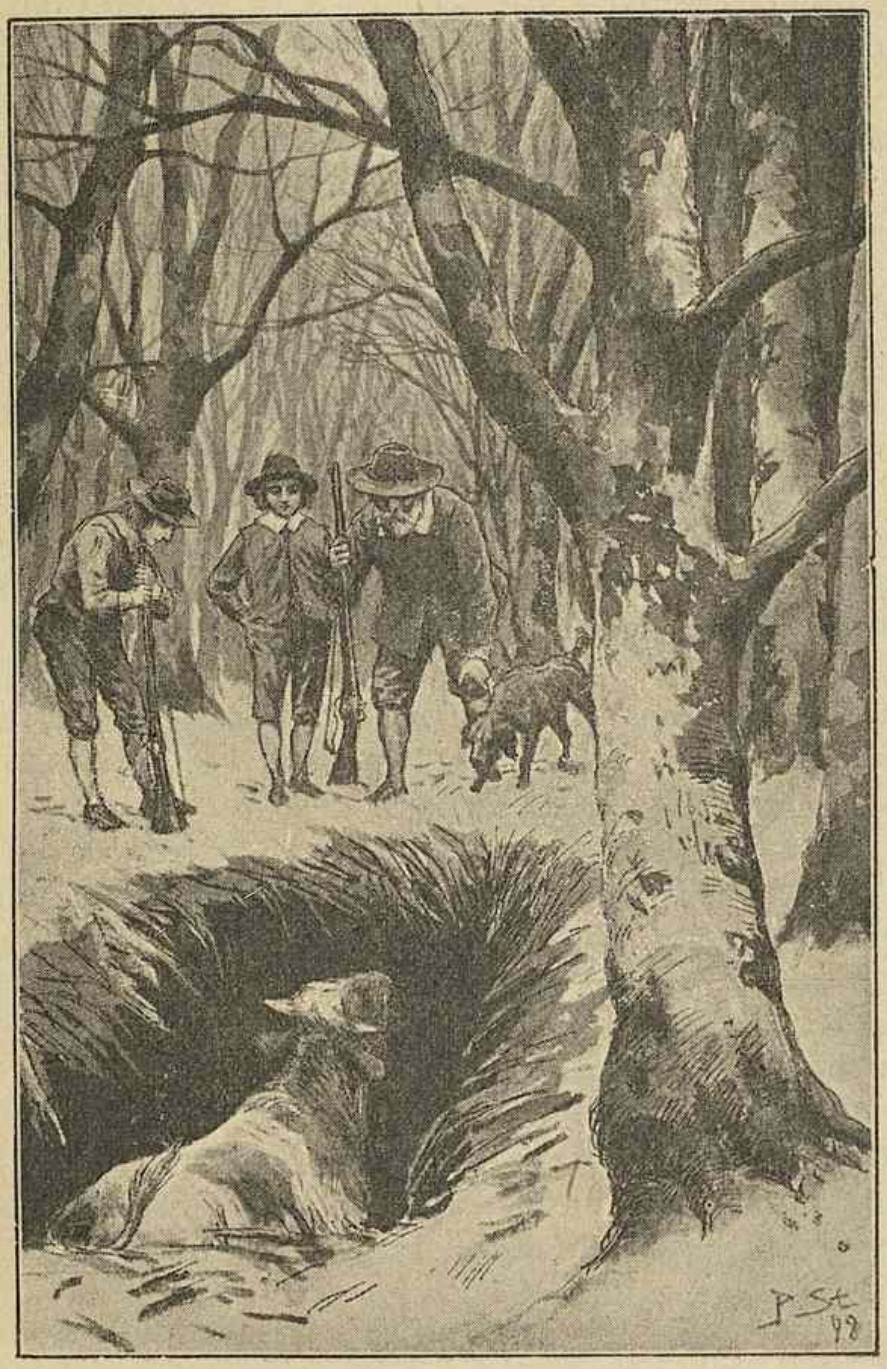
P St
98

»Hvad skal vi nu gøre?« spurgte Alfred. »Vi kan vel ikke faa den levende op?«

»Nej, det er den for tung til. Og desuden — vi maatte jo alligevel slaa den ihjel, saa vi kan lige saa gerne give den en Kugle nu med det samme,« mente Jakob.

»Men hvordan fik du den fanget?« spurgte Edvard sin Broder.

»Det har jeg igen fra den gamle Bog. Jeg gravede Graven, dækkede den til med Tjørnegrene og skovlede Sne ovenpaa. Saa tog jeg et Knippe Hø og strøede det her omkring, for at Kvæget, som søger Ly for Vinterkulden i denne Kant af Skoven, hvor der er tæt og lunt, skulde blive lokket hen til Graven og dumpe i. Som du ser, har jeg haft Held med mig.

»Ja, det maa jeg sige, Alfred, du tager Luven fra alle os andre. — Naa, skal jeg saa skyde den?«

»Ja, nu ser den netop op.«

Plaf! der laa Tyren. Men for at faa den halet op maatte de have fat i et Reb, og det var hjemme. Samtidig med, at de hentede det, tog de Abildgraa og Vognen med sig ud til Graven. Tyren var en tung Krabat at bakse med, men omsider lykkedes det da at hive den op fra Dybet.

»Næste Gang skal jeg ikke have noget af det Slid,« sagde Alfred, der pustede af Anstrengelse og tørrede Sveden af sin Pande. »Jeg vil lave mig et Hejseværk, saa kan det hele gaa lige saa nemt som at trække en Spand Vand op af en Brønd.«

»Sikke dejligt, ungt Kød,« sagde Jakob, som allerede var gaaet i Lag med at flaa Tyren. »Den

er ikke halvandet Aar gammel, saa vidt jeg kan skønne. Hvad skulde vi ogsaa have stillet op, hvis det havde været saadan en Kæmpekarl som den, vi skød forleden? Vi havde jo aldrig i Livet faaet den op!«

»Jo, saamænd havde vi saa,« svarede Alfred, som altid vidste Raad; »for saa havde jeg bare sprunget ned i Graven og skaaret den i Stykker dernede.«

Saa snart Huden og Kødet var læsset paa Vognen, gik det hjem ad Skovløberhuset til.

»Nu er din Bøsse rigelig betalt,« sagde Jakob undervejs til Alfred. »Dette Kød kan jeg faa mange Penge for i Byen.«

»Det er udmærket. Men jeg haaber ikke, det bliver den sidste, jeg fanger. Der er fler, hvor den kom fra.«

»Det er der. Men hør . . . jeg kommer i Tanker om . . . saa maa du vist køre ud til Graven igen og rydde alle Indvoldene af Vejen og fjerne alt det Blod, der er kommen paa Sneen, for jeg har lagt Mærke til, at Kvæget altid lader sig kyse bort, naar det ser eller lugter Blod. Jeg har endog hørt sige, at naar en Mand er bleven slaaet ihjel i en Skov, og det gælder om at finde hans Lig, saa skal man bare drive en Flok Kvæg derind; de skal nok hitte Stedet.«

»Tak for det Raad, Jakob!« sagde Alfred. »Og ved du hvad — saa vil jeg med det samme køre noget Bregneløv derud og brede det ud paa Bunden af Graven; ellers kan en Kvie eller en Kalv, som falder derned, gerne knække alle Benene i Kroppen, og saa har vi ikke megen Glæde af den.«

»Du maa da have været mange Timer om at grave det Hul?«

»Det har jeg, og jo dybere jeg kom ned, des værre blev Arbejdet, og saa maatte jeg jo oven i Købet bære al Jorden bort og sprede den. Jeg var en hel Maaned om det, og til sidst havde jeg en Stige til at gaa ned og op ad, og Jorden kunde jeg ikke skovle op, jeg maatte bære den op i en Kurv.«

»Det har rigtignok været et Taalmodighedsarbejde. Men du er ogsaa langt mere udholdende end jeg,« sagde Edvard.

Vinteren gik hurtig, og den bragte ikke mange store Hændelser med sig. Jakob maatte for det meste holde sig inden Døre paa Grund af Gigten, og Edvard gik saa paa Jagt alene eller sammen med sin Broder, som desuden fangede et Par Kalve i sin mageløse Fælde. De blev begge to lagt til, og saaledes gik »Gaardens« Drift rask fremad. Hvad de to Brødre savnede mest, det var de Hundehvalpe, som de havde faaet Løfte om. Januar Maaned kom — den Tid, da de skulde hentes — men Jakob kunde ikke tænke paa at vove sig ud. Han vilde heller ikke lade Alfred eller Edvard gaa efter Hvalpene. »Det bliver nok snart bedre med mig,« sagde han bare, hver Gang de talte om det. Endelig langt om længe, da han mærkede, at hans Helbred ikke gik fremad, gav han Edvard Lov til at tage af Sted. Han gav ham grundig Rede paa, hvad Vej han skulde gaa, hvor Skovfogedhuset laa, og hvad han skulde sige, og han raadede ham til at give sig ud for hans Sønnesøn og kalde sig Edvard Armitage.

Næste Morgen sadlede Edvard saa Abildgraa og gav sig paa Vejen.

»Bare jeg dog kunde gøre dig Følgeskab,« sagde Alfred, der gik med et Stykke Vej ved Siden af Hesten.

»Ja, bare du kunde! *Jeg* har det ligesom en Træl, der har faaet sin Frihed. Jeg ved, hvor meget vi skylder den gamle Jakob, og jeg er ham af Hjertet taknemmelig for alt godt — men *er* det dog ikke forfærdeligt at skulle være indestængt her i Skoven, hvor man aldrig ser et Menneske eller hører noget om Livet ude i den vide Verden? I alt Fald sømmer saadanne Kaar sig ikke for Edvard Beverley. Fa'er, han var en Stridsmand uden Frygt og Lyde, og var jeg gammel nok, saa løb jeg min Vej for ogsaa at tjene min Konge.«

»Saadan tænker jeg ogsaa tidt,« svarede Alfred. »Men husk paa, hvor daarlig gamle Jakob er. Det gaar aldrig godt, om vi løber fra vore Søstre. Og saa er vi ogsaa for unge, vi er jo egentlig ikke andet end et Par store Drenge. Naar man er tretten eller femten Aar gammel, kan man ikke udføre Heltegerninger, om man end længes aldrig saa stærkt efter det.«

»Ja, jeg er ganske vist kun femten Aar, men jeg har gode Kræfter, og det har du ogsaa. Du kan tro, at hvis jeg kom med i et Slag, skulde jeg bruge mit Sværd saa godt som nogen voksen Mand. Fader lovede mig ogsaa, at jeg skulde faa Lov at følge med ham, naar jeg blev femten Aar.«

»Hvorfor mon gamle Jakob er saa ræd for, at vi skal lade os se inde i Byen?« spurgte Alfred.

»Ja, det ved jeg heller ikke!«

»Ved du, hvad jeg tror? Han har nu engang sat sig i Hovedet, at Folk vil gøre os Fortræd. Min Mening er den, at der ikke er et eneste Menneske, som vil krumme et Haar paa vore Hoveder, fordi Fader sloges for sin Konge. De har ganske vist halshugget nogle, men det var alle sammen Mænd, som aabenlyst i Ord og Daad havde sat sig op mod Cromwell og Folkeraadet — kan jeg forstaa paa Jakob. Men *vi,* vi vil jo holde os i Ro . . . Sig mig for Resten engang, Edvard, hvad vilde du gøre, hvis du for Alvor bød Skoven far vel?«

»Jeg vilde naturligvis aabent og ærligt sige, hvem jeg er, og overtage Arnholt, som er min Arvelod med Rette.«

»Det er netop det, Jakob var bange for, at du vilde gøre, og saa — siger han — er du Dødsens. Jeg skal nemlig sige dig een Ting: Godset er bleven inddraget af Folkeraadet, det er ikke længer dit. Gør du Knuder, bliver du kastet i Fængsel, og hvad der saa vil blive af dig . . . .«

»Har du alt det fra Jakob?«

»Ja, han har talt med mig om disse Ting. Dig tør han ikke drøfte Sagerne med, sagde han; du er alt for hidsig, og han var ræd for, at du, naar du fik saadant noget at høre, skulde gaa hen og gøre en eller anden dum Streg, som kunde gaa ud over os alle sammen. Han sagde ogsaa, at han vist ikke kan leve ret længe, han kan mærke, hvorledes Kræfterne svinder for hver Dag, der gaar; han haaber bare, at han maa leve endnu et Aar eller to, saa at han kan faa dig til at holde dig i Ro. Hvis

du gaar hen og giver dig til Kende og kræver din Fædrenearv, forklarede han mig forleden, saa har dine Fjender Krammet paa dig, og saa vil baade Edith og Alice og jeg blive opdaget med det samme. Hvad tror du saa, der vil blive af vore smaa Søstre? De vil komme i Huset hos en eller anden kongefjendsk Familie, der selvfølgelig vil finde en sand Glæde i at hundse og pine og plage et Par Smaapiger, der er Døtre af en Mand som Oberst Beverley!«

»Hvorfor har Jakob dog ikke fortalt mig alt det?«

»Nej, han turde som sagt ikke for dit hidsige Sind; og saa er han saa ræd, saa ræd for, at du skal drage bort her fra Skoven. »Jeg beder hver Aften Vor Herre om at spare mit Liv, for at jeg kan holde igen paa din Broders Uro og Rejselyst,« sagde han til mig.«

»Jeg drager aldrig bort, saa længe jeg er mine Søstres eneste Værn. Var de i Sikkerhed, saa vendte jeg den lille Hytte Ryggen i Morgen den Dag.«

»Jeg siger nu som Jakob: *Giv Tid!* Det er et godt Ord i trange Tider som disse. Men selv om man skal være varsom, har man paa den anden Side da heller ikke nødig at krybe i Skjul. Jeg tror saamænd ikke, vi vil komme til den ringeste Fortræd, om vi ogsaa gaar til Byen og saadanne Steder. Vi kalder os bare Armitage, saa er der vist ikke een, der kender os i de Dragter, vi nu har paa, og saa forandrede, som vi er bleven. Baade du og jeg er bleven store og stærke, og Vind og Vejr og det daglige Slid har brunet og hærdet os saaledes, at vi virkelig ser ud, som om vi havde levet i Skoven, fra

vi var bitte smaa. Vi ligner saamænd ikke Oberst Beverleys Sønner.«

»Jeg er helt og holdent enig med dig,« svarede Edvard. »Og du maa heller ikke tro, at jeg er saa forfærdelig hidsig af mig, som Jakob vil gøre mig til. Mit Hjerte gløder af Vrede, men jeg *kan* styre mit Sind, og jeg *kan* lægge Baand paa mig selv, naar jeg *vil*. Og nu ser jeg nok, at det gælder om at kæmpe med List imod List. Desuden — saa længe Kongen sidder bag Fængselets Mure, og hans Mænd er splittede og jaget af Landet, saa længe kan jeg intet udrette, og giver jeg mig til Kende, skader jeg mig selv og os alle sammen. Du kan derfor stole fuldt og fast paa, at jeg holder mig i Ro, og ogsaa paa, at jeg skjuler mit sande Navn. Men det siger jeg dig: jeg *maa* og jeg *vil* tale med andre Mennesker, og jeg kan *ikke* holde ud at leve uden at kende det bitterste til, hvad der gaar for sig her til Lands.«

»Du har Ret, Broder! Du gør ogsaa bedst i at se dig lidt omkring uden for denne Skov — men vær bare varsom! . . . Naa, men jeg maa nok hjem og slide i det . . . Lykke paa Rejsen, Edvard! Og se, om du kan faa lidt Hagel til mig hos Skovløberen, jeg trænger saa haardt til nogle. Far vel!«

»Far vel!« Edvard satte Abildgraa i Trav, og var snart forsvunden i Skoven.

Den Samtale, de to Brødre nylig havde haft med hinanden, viste klart og tydeligt, hvordan deres Væsen var. Hver af dem havde sit ejendommelige Sjælepræg. Edvard var modig og lidt for fremfarende, men han tog altid mod Fornuft og lod sig tale til

Rette. Han var jo bleven opdraget som Arving til det store Gods, og derfor følte han stærkt Ydmygelsen ved de fattige Kaar, han nu levede i, — han, som i sin Barndom havde haft saa lykkelige Udsigter for Øje. Fra Barnsben af havde hans Hu staaet til Krig og Vaabengny, og hans kække Fader havde næret denne Lyst hos ham. Men uagtet dette hans krigerske Sind var hans Hjertelag sundt og godt, og der var ikke i hele Englands Rige en mere højsindet Ungersvend end Edvard Beverley.

Alfred var meget mere stille og rolig af sig. Med sit tænksomme og dybe Sind duede han ikke saa meget til at bryde nye Veje og til at gaa forrest som til at give gode Raad. I eet lignede han dog Edvard: han var modig som han; men hans Mod havde ikke det hidsige Præg som Broderens, — det var som den ulmende Glød, der først, naar man puster til den, slaar ud i lys Lue. Alfred vilde blive en Fredens Mand, det var klart at se; han følte sig hjemme, naar han gik og syslede i Stald eller paa Mark, — det var det Liv, der huede ham.

Det bedste ved det hele var, at der aldrig var et ondt Ord imellem de to Brødre. De kom altid godt ud af det med hinanden, og det var først og fremmest, fordi det for dem aldrig gjaldt om at have det sidste Ord eller at sætte sin Krig igennem. Tværtimod, hver især havde de kun een Ting for Øje — at rette sig efter hinanden og at give efter for hinandens Ønsker.

OTTENDE KAPITEL.

„Rundhovedet“ og hans Datter.

Edvard red rask til, og efter et Par Timers Ridt var han naaet igennem den store Skov, saa at det endnu ikke var Middag, da han stod af Hesten ved Skovfogedens Hus. Han trak Abildgraa hen til Rækværket, knyttede Tøjlen om en Stolpe og gik saa gennem en køn lille Have, hvor Vintergækkene allerede saa smaat var i Færd med at titte frem; ellers var der ingen Blomster, men det var jo ogsaa tidlig paa Aaret endnu. Han bankede paa Døren, og en lille Pige — hun kunde vel være en tretten-fjorten Aar — kom og lukkede op.

»Er Osvald hjemme?« spurgte Edvard hende.

»Nej, han er ude i Skoven.«

»Hvornaar mon han kommer hjem?«

»Vist ikke før henad Aften.«

»Det var dog kedeligt . . Jeg har redet en lang Vej for at faa ham i Tale . . . Har han ikke en Kone eller nogen, som jeg kunde tale med?«

»En Kone har han ikke, men jeg kan maaske . . .?«

»Ja, jeg kommer bare efter et Par Hundehvalpe, som han har lovet min Bedstefader, Jakob Armitage. Den gamle Mand er for daarlig til selv at hente dem, derfor sender han mig.«

»Jeg ved kun, at der er Hunde nok, baade store og smaa, omme i Hundehusene; men hvad det er for nogle, De skal have, det skal jeg ikke kunne sige. Vil De vente et Øjeblik, saa skal sige det til Fader.«

Hun gik ind i Huset, men kom straks efter tilbage og bad Edvard komme indenfor; hendes Fader vilde gerne tale med ham, sagde hun. Saa gik den unge Mand med hende og kom ind i en Stue, hvor en Mand i mørke, tarvelige Klæder sad ved et stort Bord med en hel Bunke Papirer og Bøger for sig. Edvard saa straks, at han var, hvad man dengang haanlig kaldte et »Rundhoved«; det var det Navn, Cromwells og Folkeraadets Mænd havde faaet, fordi de havde for Skik at klippe deres Haar tæt, medens Adelsmændene og Kongens Folk redte deres Haar i pyntelige Lokker. Ogsaa hans spidspullede Hat, der sammen med hans Kaarde laa paa en Stol, var af en helt anden Form end »Kavellerernes« Hovedtøj.

»Her er den unge Mand, Fader,« sagde den lille Pige, hvorefter hun gik hen og satte sig ved Ovnen.

Men hendes Fader lod sig ikke forstyrre; han blev ved med at læse det Brev, han lige havde aabnet, og Edvards hidsige Sind var godt paa Veje til at komme i Oprør over den Ligegyldighed, han mødte hos dette Rundhoved. At han, Edvard Beverley, skulde finde sig i at staa ved Døren og vente nok saa ydmygt! Til alt Held og Lykke sejrede hans Omtanke, og han huskede paa, at han jo foreløbig slet ikke var Edvard Beverley, men kun Edvard Armitage, Sønnesønnen af en simpel Skovløber. Vreden havde farvet hans Kinder røde, nu holdt han sig i Skindet og blev staaende tavs henne ved Døren; af og til saa han hen paa den unge Pige, og hun saa ogsaa paa ham, men hver Gang deres Øjne mødtes, tog hun i en Fart sine til sig igen.

Endelig var den alvorlige Mand ved Bordet færdig

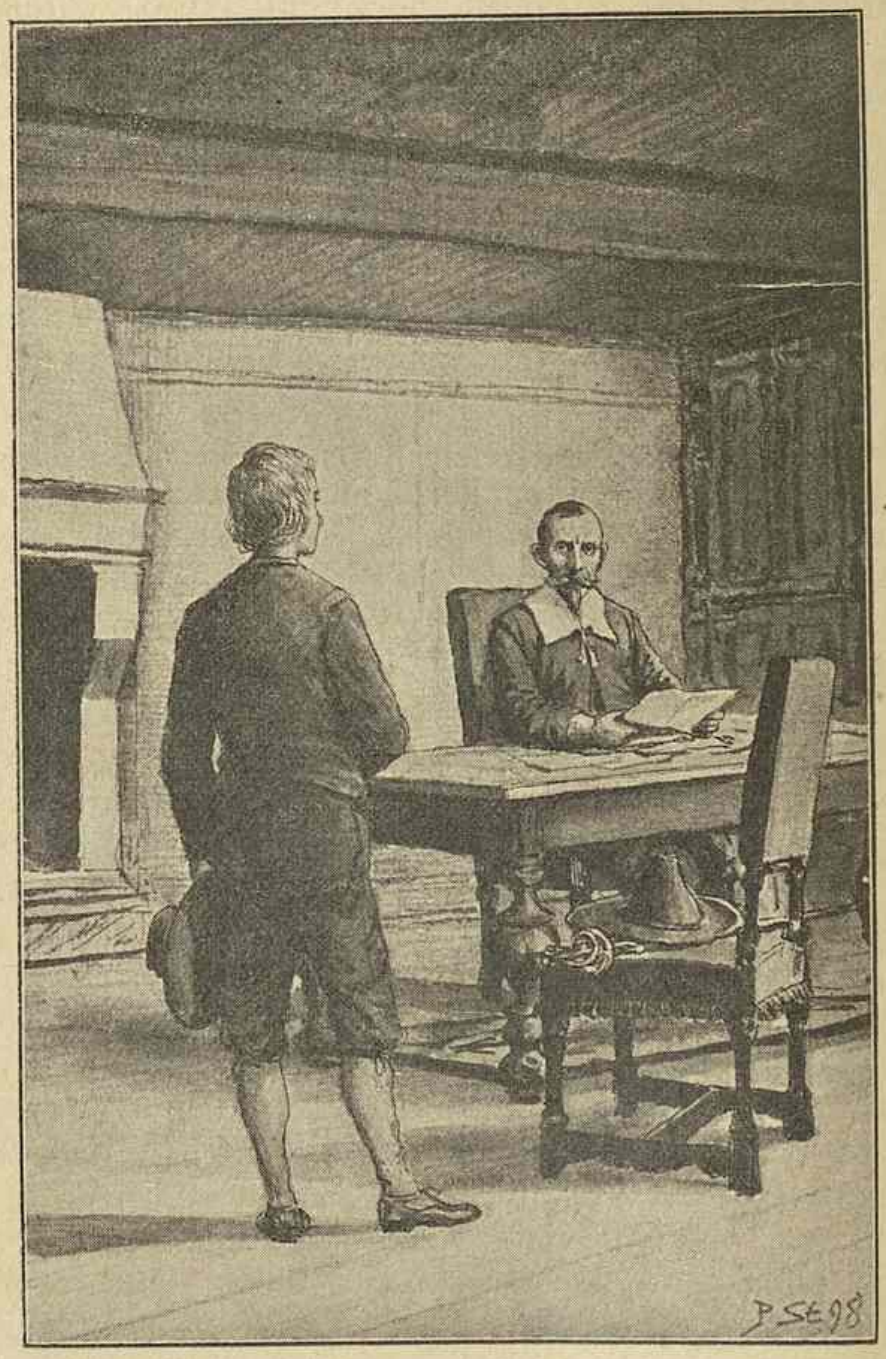
P SEG 98

med Brevet. »Hvad ønsker De, unge Mand?« spurgte han.

»Jeg havde Ærinde til Skovfogeden Osvald, Herre. Jeg skulde hente et Par Hundehvalpe, som han har lovet min Bedstefader, Jakob Armitage.«

»Armitage,« gentog Manden og saa efter paa et Blad Papir, som laa paa Bordet. »Armitage . . . . Jacob . . . ja rigtig . . . det var en af Skovløberne, ser jeg. Hvorfor har han ikke været herhenne for at hilse paa mig?«

»Hvorfor skulde han hilse paa Dem, Herre?«

»Hvorfor? Fordi Folkeraadet har sat mig til at føre Tilsyn med Nyskoven. Jeg er Skovløbernes nye foresatte.«

»Det har Jakob Armitage ikke hørt noget til,« svarede Edvard. »Han blev Skovløber i Kong Karls Tid. I de sidste to-tre Aar har han ikke faaet en Skilling af sin Løn, men han bor i sit eget Hus, som han har arvet efter sin Fader.«

»Bor De hos Deres Bedstefader?«

»Ja, jeg har været hos ham et Aar godt og vel.«

»Hvad har han saa levet af? De siger jo, at han ikke har faaet Kost og Løn i flere Aar.«

»Hvad har de andre Skovløbere levet af?«

»De skal ikke *spørge,* De skal *svare.* Altsaa: hvad har Jakob Armitage haft at leve af?«

»Aah, vi har saamænd rigeligt til Livets Ophold,« svarede Edvard. »Vi har et Stykke Jord, som vi dyrker, og saa har vi Hest og Vogn, Svin og Køer.«

»Og det har været nok til at leve af?«

»Havde Abraham, Isak og Jakob monstro mere?« — Nu var det igen Edvard, der spurgte.

»De er lidt for rapmundet, unge Mand,« sagde den nye Skovrider; »men — for at blive ved Jakob Armitage — vi ved nok, af hvad Slags Folk han er, og hvem han i sin Tid tjente. Og for Resten . . . De siger, De kommer efter to Hundehvalpe. Hvad skal de bruges til? Til at vogte Svin?«

»Vi har saa god en Hund, som der findes i hele Nyskoven; men vi vilde gerne have et Par Stykker til, hvis vi skulde gaa hen og miste gamle Trofast.«

»Saa god en Hund, som der findes i Skoven? God! — god til hvad?«

»Til Jagt.«

»De gaar altsaa paa Jagt?«

»Jakob Armitage maa svare for sig selv,« svarede Edvard, »hvad han gør og ikke gør, har jeg ikke noget Ansvar for. Men jeg vil dog sige saa meget, at selv om han ogsaa har skudt et Dyr en Gang imellem, saa er der ingen, der kan gaa i Rette med ham for det.«

»Saa—aa! Ikke det? Det var meget!«

»Nej, ser De — Jakob Armitage tjente Kong Karl, der gjorde ham til Skovløber og gav ham Løn. Visse Folk, der ikke burde have handlet saaledes, satte sig op imod deres Herre og Konge og tog hans Magt fra ham; men det kommer jo ikke hans tro Tjenere ved, de er hans Mænd ligesom før, og da deres Konge ikke kan lønne dem paa anden Maade, har de været nødt til at sørge for deres Underhold ved at skyde lidt af hans Vildt.«

»De indrømmer altsaa, at Jakob Armitage har fældet Dyr i Skoven?« spurgte Skovrideren strengt.

»Det svarer jeg ikke paa, Herre,« udtalte Edvard

med fast og rolig Røst. »For det første staar jeg ikke her for at stævne nogen for Retten; for det andet maa jeg vide, med hvad Ret De spørger mig ud!«

»Med hvad Ret, Mester Næsvis!« — det gav et Sæt i Edvard, men han bed sin Vrede i sig — »Værs'go', her ser De det Kaldsbrev, hvori Folkeraadet har udnævnt mig til Skovrider over Nyskoven, med Ret til at fæste og bortjage, hvem jeg finder for godt. De bliver vel nødt til at tro mig paa mit Ord — selv kan De sagtens hverken læse eller skrive!«

Edvard traadte hen til Bordet, tog Papiret og læste det. »Det er ganske rigtigt,« sagde han og lagde Kaldsbrevet fra sig igen. »Men — det er først underskrevet den 20. December, ser jeg, og det er altsaa ikke mere end fjorten Dage gammelt . . .«

»Nu vel, og hvad saa?« spurgte den strenge Skovrider, idet han ikke saa lidt forbavset kiggede paa den raske Ungersvend, der talt saa frimodigt for sig.

»Saa er der det at sige, at Jakob Armitage har ligget syg i hele tre Maaneder, og i den Tid har han ikke skudt Vildt. Da nu Skoven aabenbart tilhørte Kongen, lige indtil Folkeraadet tog den, er det soleklart, at selv om min gamle Bedstefader har gjort det af med nok saa meget Vildt, er det kun hans Herre og Konge, der kan gaa i Rette med ham derfor.«

»Det er saamænd nemt at høre, hvilke Lærdomme De er bleven proppet med, unge Mand!«

»Det er kun en daarlig Hund, der bider den Haand, som giver den Føde,« udbrød Edvard, varm om Hjertet. »Min Bedstefader og hans Fader før

ham har tjent i Oberst Beverleys Æt; ham skylder de Hus og Hjem og alt godt, og derfor har de altid holdt hans Navn højt i Ære og har kæmpet for den Sag, som han gik i Døden for, — og det samme gør jeg.«

»Det er et dristigt Sprog, De fører, min unge Ven, men Deres Ord vidner om Taknemmelighed, og jeg har selv den største Agtelse for Oberst Beverleys Minde. Han var en tapper Mand, og den Sag, han støttede med sin stærke Arm, blev han tro til sin Dødsstund, om det end kun var en slet Sag . . . Men — for at komme tilbage til Deres Bedstefader — jeg kan ikke, hvis jeg vil tjene mine Herrer ærligt og redeligt, fæste en saadan Mand som ham til Skovløber. Han er jo en aabenlys Modstander af dem, der nu raader her til Lands.«

»Hr. Skovrider,« svarede Edvard med en egen rørt Klang i sin Røst, »Deres kønne Ord om Oberst Beverley gik mig til Hjerte. Tak for de Ord! Hvad De ellers sagde, har De ogsaa Ret i, men ærlig talt tror jeg ikke, at det har noget at sige over for gamle Jakob Armitage; for det første *vil* han nemlig ikke tjene under Dem — det er han for kongetro til; for det andet *kan* han ikke — det er han for gammel og for svag til. Men han har det heller ikke nødig. Jorden og Huset er hans Ejendom, og der kan han have det lunt og godt til sin sidste Stund.«

»Hm! . . .« Skovrideren var nær ved at blive afvæbnet af den unge Mands kække Svar. For dog ikke helt at opgive Ævred spurgte han ham lidt ud om Forholdet mellem ham og hans Bedstefader — om han boede hos den gamle til Stadighed, om han skulde arve Huset efter ham o. lign.

Edvard kom til at smile, og da hans Øjne i det samme faldt paa den unge Pige, som under hele Samtalen havde siddet stille og rolig henne ved Arnen, spurgte han hende i en spøgefuld Tone, om hun ikke syntes, at hendes Fader tog sig for stor Ret til at spørge.

»Aah, jeg ved ikke,« svarede hun og lo, »han har vel Lov til det!«

»Nej, vist ikke! Over mig har han slet ingenting at sige — og da heller ikke over Bedstefader, nu, da han har sagt ham op.«

»Er De bleven opdraget i Skovløberhuset, unge Mand?« spurgte Skovrideren.

»Nej, paa Arnholt — sammen med Børnene der paa Gaarden.«

»Hvor var De henne, da Arnholt brændte?«

Alt det onde kom op i Edvard, naar han blev mindet om hin Rædselsnat, da hans Fædrenehjems høje Mure sank i Gruset, og der var Vildhed og Hævnlyst i hans Blik, da han svarede Rundhovedet, at han den Gang havde været hjemme i sin Bedstefaders Hytte. Skovrideren saa, hvorledes hans Øjne skød Lyn.

»Jeg forstaar Dem, min unge Ven,« sagde han, »og jeg indser saa godt, at Deres Blod maa komme i Kog, naar De tænker paa denne grusomme Udaad. Arnholts Brand var Djævelens Værk, og vi er de første til at fordømme slig Voldsfærd.«

Edvard tav, og hans Vrede mildnedes noget. Han tænkte ved sig selv: »Naa, Rundhovederne er nok ikke alle sammen saa slemme, som jeg havde troet!« Imidlertid huskede han paa sit egentlige Ærinde og

spurgte Skovrideren, om hans Rejse nu skulde være forgæves, — med andre Ord om han kunde faa sine to Jagthunde alligevel.

»Egentlig talt var det vel min Pligt at sørge for, at De ikke fik dem. Men,« tilføjede Skovrideren med et Smil, »De vil sagtens ligesom før holde paa, at Løftet er givet før mit Kaldsbrev, og jeg vil derfor helst staa helt uden for de Dele. Een Ting vil jeg dog minde Dem om: Lovene om Krybskytteri gælder nu som før — De forstaar mig jo nok?«

»Ja vel, Herre! Og hvis De ikke tager mig det ilde op, vilde jeg gerne svare Dem aabent og ærligt.«

»Tal kun frit!«

»Jeg mener, at Dyrene i Skoven er Kong Karls, og han er min rette Herre og Konge og den eneste, der kan byde over mig. Og han vil sikkert ikke forbyde mig at skyde lidt Vildt til Husbehov.«

»Ja, saadan siger De, min unge Ven. Men bliver De nappet, saa nytter det sandelig ikke, at De kommer med slige Talemaader. Saa hjælper der ingen Kæremo'er! De faar den Straf, De skal have — og det af ingen anden end mig! . . . Men gaa De nu hellere ud i Køkkenet og se at faa lidt at leve af, saa kommer Osvald vel omsider hjem.«

Edvard hilste far vel med et Nik og gik hen ad Gangen. Han maatte smile, naar han tænkte paa, at han var kommen efter to Hundehvalpe og havde fundet — et Rundhoved. »Sagtens en Kræmmer eller en anden Bølle, som har melet sin Kage ved at gøre fælles Sag med Oprørerne . . . Og dog maa jeg sige, han var helt pæn imod mig . . . Og Datteren! Hvor hun var nydelig! Og hvor det klædte hende, det

kønne Smil, hun havde! . . . Naa, her har vi nok Køkkenet — Herren til Arnholt vises ud i Køkkenet! Hvorfor ikke! Kommer Tid, kommer Raad, som Alfred siger . . . Men her er nok ikke en Mo'ers Sjæl, saa maa jeg hellere se at finde Staldrum til Abildgraa. Den staar nok og keder sig derude.«

Som tænkt, saa gjort. Stalden fandt han bag ved Huset, og da han havde trukket Abildgraa derind og givet den noget at æde, satte han sig ned ved Bislaget uden for Bagdøren. Bedst som han sad der i dybe Tanker, kom Skovriderdatteren hen til ham og sagde med sit allerkønneste Smil — det Smil, som Edvard straks havde forelsket sig i:

»Det var en Skam, at De skulde gaa forgæves i Køkkenet, unge Herre! Jeg vidste ikke af, at Jane ikke var hjemme. Men hvis De vil gaa med mig, skal jeg tage mig af Dem.«

»Tak skal De have, lille Jomfru! Det er venligt af Dem, at De vil tænke paa mig . . . Og jeg har dog selv tilstaaet, at jeg er Krybskytte,« tilføjede han med et spøgefuldt Smil.

»Det har De, men nu gaar De vel ikke mere paa Krybskytteri; og selv om De gør det — og bliver nappet — saa skal jeg bede Dem fri for Straf,« svarede hun og lo.

De stod nu i Køkkenet, og snart sad Edvard bænket og gav sig i Lag med den kolde Kyllingesteg og det Vildt, Skovriderens smukke Datter satte frem for ham; saa hentede hun ogsaa et Krus gammelt Øl til at skylle Maden ned med.

»Deres Fader hedder Stone, ikke sandt? Jeg synes, det var det Navn, jeg saa i Kaldsbrevet.«

»Ja, det er rigtigt nok.«

»Og De? De hedder . . .?

»Ligesom min Fader, selvfølgelig?«

»Ja men til Fornavn?«

»O ho! De er nysgerrig! . . . Jeg hedder for Resten Emma. Men jeg maa vist ind . . .«

»Det er en sød lille Pige,« tænkte Edvard ved sig selv, da hun var gaaet; »og saa siger hun »Herre« til mig; det vilde hun ikke gøre til en hvilken som helst Skovløber. Jeg maa altsaa se lidt for fin ud. Saa maa jeg nok være varsom.«

Imidlertid havde den unge Mand taget godt for sig af Retterne. Lige som han var færdig og drak den sidste Slurk af Ølkruset, kom Emma igen og sagde, at nu kom den længe ventede Osvald da endelig hjem.

»Tak, lille Jomfru, og Tak for Mad, skulde jeg da sige.« Han rejste sig fra Bordet. »Og hør engang,« vedblev han, »kan De sige mig, hvor Kongen er nu for Tiden?«

»Han skal nok sidde fangen paa Slottet ved Hurst. Men der er ikke Tale om, at nogen kan faa ham at se. Hvis nogen prøvede derpaa, vilde det baade gaa ud over ham selv og over Kongen.«

Saa gik hun, og Edvard var atter alene i Skovriderhusets Køkken.

NIENDE KAPITEL.

Vigtige Tildragelser hjemme og ude.

Et Øjeblik efter stod Edvard igen uden for Bagdøren, hvor han snart fik Øje paa den Mand, som han havde Ærinde til. Han gik hen til Osvald og sagde, hvem han var, og hvorfor han var kommen.

»Se se!« udbrød Skovfogeden overrasket. »Og jeg, som ikke engang vidste af, at gamle Jakob havde en Søn — og saa har han saadan en Sønnesøn! Har De boet længe i hans Hus?«

»Et Aar og lidt til; før var jeg paa Arnholt!«

»Paa Arnholt! Saa er De vel Kongens Mand?« spurgte Osvald.

»Ja, med Liv og Sjæl!«

»Ja, jeg min Tro ogsaa. Og var De det ikke, fik De heller aldrig mine Hunde. Men lad os hellere gaa om til Hvalpene straks; der er det gode ved Hunde, at de nok kan høre, men ikke kan sladre af Skole med det, de hører.«

Edvard fortalte nu sin nye Ven om sit Møde med Rundhoved-Skovrideren, og hvordan Ordene var faldet mellem dem.

»De har nok talt fra Leveren, kan jeg høre,« sagde Osvald; »det kan jeg lide Dem for. Man skal ellers vare sin Mund i disse Tider. Mærkelig nok bliver jeg og et Par andre kongetro Mænd i Tjenesten, ellers er det bare ny, ukendte Folk, der bliver taget. De duer ikke stort uden til at skælde Kongen Hæder og Ære fra . . . men det er maaske det, der skal til i vore Dage. I min Tid gjaldt det om at

kunne gaa paa Jagt. Det kan de Folk ikke, men til Gengæld gør de deres bedste for at forhindre andre deri, saa De skal ligegodt tage Dem i Vare, at de ikke slaar en Klo i Dem. Straffen er haard.«

»Aah pyt! Jeg skal nok klare mig. Det værste bliver at faa Vildtet solgt,« mente Edvard.

»Det skal jeg nok hjælpe Dem med,« lovede Skovfogeden. »Jeg kender baade den ene og den anden, som vil købe alt det Vildt, De kan overkomme at skyde . . . Og ved De hvad? Jeg tror ligesom De, at denne hersens nye Skovrider slet ikke er saa striks endda. Han er saamænd helt god at komme ud af det med. Ikke sandt? Alene det, at han ikke gjorde Dem Fortræd for Deres frimodige Ord, og saa den Maade, han omtalte Oberst Beverley paa . . .«

»Aah ja! Hvad er han ellers for en?«

»Han er en god Ven af Cromwell, ved jeg. Ellers kender jeg ikke noget videre til ham . . . Men hør, De og jeg, vi maa ses igen. En anden Gang skal De dog ikke tage Bøsse med herover. Her er Hundene til Deres Bedstefader . . . Hvor gammel er De for Resten? Jakob kan da ikke være stort mere end de tres.«

»Jeg er fyldt femten Aar,« svarede Edvard.

»Ikke mere! Jeg troede saamænd, at De var mindst atten. Ja, der kan man se! Saadant et Skovliv kan hurtig gøre en Dreng til Mand. Kan De jage et Dyr?«

»Jeg vender sjælden tomhændet hjem.«

»Se se! Hør, vi to maa paa Jagt sammen . . . Kender De det store Egetræ, der kaldes Konge-Egen?«

»Ja vel.«

»Vil De møde mig der i Overmorgen ved Daggry?«

»Det skal jeg.«

Saa bød Skovfogeden den unge Mand far vel, og snart red Edvard atter hjemad gennem Skoven. Hvalpene kom travende bagefter.

Det var strengere Vilkaar, han for Fremtiden vilde faa at leve under, og han havde fuldt op at tænke paa undervejs. Gamle Jakob Armitage kunde vistnok ikke leve ret længe, og saa vilde han staa ene med Alfred og sine to smaa Søstre. Hidtil havde Skoven skaffet dem alle sammen Livets Ophold, men nu, under den nye Skovrider, blev det ikke saa lige en Sag at leve af at jage Skovens Dyr; det kunde gerne drage strenge Straffe efter sig. I Nødsfald, tænkte Edvard, kunde det ganske vist lade sig gøre at leve af Avlingen alene; den havde Alfred jo taget sig saa storartet af; men ærlig talt smagte det ikke Oberst Beverleys ældste Søn rigtig at skulle sige far vel til det raske Jægerliv. »Og om de ogsaa kommer efter mig med deres Skovløbere,« sagde han til sig selv, — »Alfred er jo stor nok til at værne om Alice og lille Edith. Og i Grunden skulde jeg slet ikke have noget imod, om jeg blev nødt til at rømme af Lande; saa kan jeg først for Alvor komme til at tjene min Konge.«

Det var sent paa Aftenen, da han kom hjem, og alle var i Seng undtagen Alfred, der spændt lyttede til, hvad hans Broder havde at fortælle om Dagens Hændelser. Selv havde han ikke andet at fortælle, end at Jakob havde haft det meget daarligt hele Dagen, og at den gamle om Aftenen havde bedt Alice om at læse for ham i den hellige Skrift.

Den næste Morgen gik Edvard ind til gamle Jakob, som nu slet ikke kunde være oppe, og fortalte ham, hvordan det var gaaet ham hos den nye Skovrider og hos Osvald.

»Du har baaret dig kækt ad, min Søn,« sagde den gamle, »næsten *for* kækt, men det viser, at du er for stolt og for mandig til at ty til Løgn. Saa længe du ikke med Vaaben i Haand kæmper for Kongen, kan de heller ikke gøre dig Fortræd, fordi du holder med ham. Men varsom maa du være i hele din Færd, og husk vel paa, at det ikke alene er dig selv, det gælder — dine Søskende trues ogsaa af Faren. Jeg taler saaledes til dig, min kære Dreng, fordi jeg skønner, at mine Dage snart er talte; og naar jeg gaar bort, saa vil Byrden komme til at hvile paa *dine* Skuldre. Med Guds Hjælp tror jeg, at du og din Broder kan bjærge Føden til jer alle fire. Hvis I vil følge mit Raad, saa skal I holde jer saa meget som muligt til at dyrke den Plet Jord, vi har, og I skal nøjes med at gøre Jagt paa det forvildede Kvæg, saa bryder I ikke Jagtlovene . . . Men gaa nu, min Dreng, og bed Alice om at komme ind til mig. I Aften vil jeg gerne tale lidt mere med dig.«

Dagen gik for de to Brødre med Arbejde paa Marken. Efter endt Dagværk havde Edvard saa atter en Samtale med den gamle Skovløber, hvem han nu ogsaa fortalte, at han skulde mødes med Osvald den næste Morgen.

»Osvald, ja han er tro som Guld, ham kan du lide paa. Om saa skal være, kan du for Resten gerne sige ham, hvem du er; jeg har selv tænkt paa, at jeg vilde fortælle ham det, for at du engang kunde

have i det mindste eet Vidne om din Byrd. Du gør bedst i at lade ham følge med herhjem i Morgen Aften; jeg vilde gerne se ham og tale med ham, inden jeg dør.«

Tidlig den næste Morgen gav Edvard sig med Bøssen paa Nakken paa Vej til Konge-Egen, som laa godt og vel halvanden Mil fra Skovløberhuset; han havde Trofast med sig. Han var første Mand paa Mødestedet, men der gik ikke mange Øjeblikke, inden Osvald med Bøsse og Hund saas et Stykke Vej borte.

»Vel mødt, Osvald,« hilste Edvard, medens de trykkede hinanden i Haanden.

»Tak, i lige Maade, min unge Ven,« lød den brave Skovfogeds Svar. »De kan ellers tro, at jeg har været i skarpt Forhør, siden vi saas sidst, — og det om Dem.«

»Om mig?«

»Ja. Først var det Skovrider Stone. Han hersede ordentlig med mig for at faa ud af mig, om De virkelig er en Sønnesøn af gamle Jakob, saaledes som De udgiver Dem for at være. Jeg tror min S'æl, han bilder sig ind, at De er Hertugen af York i egen høje Person! Naa, jeg kunde jo ikke fortælle ham mere, end jeg selv vidste, saa han fik ikke meget ud af mig. Men saa tog hans lille Datter fat, og hun var ikke god at stille tilfreds. Alt det, hun dog vilde have Rede paa! Til sidst bad hun mig om at hilse Dem og sige, at De endelig ikke maatte gaa paa Jagt; for blev De nappet, saa var hendes Fader nødt til at gøre sin Pligt og dømme Dem — og det vilde hun da saa nødig have.«

»Det er saamænd pænt af hende at advare mig,«

sagde Edvard leende, »men jeg haaber nu alligevel, at jeg skal skyde en Kronhjort i Dag. Det er Mad for Kongens Mænd — ikke for Rundhoveder! Hvad siger *De?*«

»Jeg siger det samme. Men jeg længes efter at se, hvor dygtig en Jæger De er. De skal lede Jagten.«

»Godt! Tror De, at vi kan støve en Hjort op her i Nabolaget?«

»Det kan vi let paa denne Tid af Aaret.«

»Vinden blæser fra Øst . . . lad os se . . . saa bliver det vel bedst at gaa op imod den, eller rettere: at gaa saaledes, at vi kan have den mod vor højre Kind hele Tiden. Ikke sandt?«

Det mente Skovfogeden ogsaa, og de gav sig saa paa Vej sammen.

De kunde vel have gaaet en halv Times Tid, da Edvard med eet standsede og pegede ned for sig: den bløde Jord bar tydelige Spor af en Hinds Klove. Sporet ledte Jægerne hen til et Krat, og de var straks paa det rene med, at der var Dyret at finde. Varsom krøb Edvard derind, og snart fik han Øje paa en lille Klynge høje Bregner inde mellem Træerne. Mon det var Hjortens Leje? Edvard spændte Hanen paa sin Bøsse, — og ganske rigtig, Laasens »Klik-Klik« fik Dyret til at fare sammen, og den unge Jæger saa tydelig dets Takker. Et Øjeblik efter, da Dyret igen laa roligt, tog han fast Sigte og gav Ild. Ved Knaldet blev en anden Hjort skræmt op; den for af Sted, blev ramt af Osvalds Kugle, men løb alligevel videre med de to Hunde lige i Haserne. Der maatte Edvard være med! Han skyndte sig igennem Krattet — i Forbifarten saa han, at *hans* Bytte

var dræbt, — og satte efter den flygtende Hjort. Let til Bens, som han var, løb han snart forbi Osvald og videre efter Hjorten; den løb i vild Fart over en Mose, men saa kom den til et Vandløb, og der standsede den med eet og satte sig til Modværge.

»Den er sprungen i Vandet,« raabte Edvard til Osvald, der nu ogsaa kom løbende over Mosen. »Nu kan De gaa hen og skyde den.«

Som sagt, saa gjort. Dyret fik en Kugle gennem Hovedet og faldt død om. Edvard hjalp til med at faa Byttet halet op paa det tørre; derpaa skar Osvald Halsen over paa Hjorten og gav sig til at flaa den.

»Hvordan kan det være, at De skød forbi?« spurgte Skovfogeden. »Det er *mine* Kugler, der sidder her.«

»Det er slet ikke den, jeg sigtede paa! Min Hjort ligger død inde i Krattet. Det er er smukt Dyr, kan De tro.«

»Denne her er en fem Aars Hjort.«

»Ja, men min er en seks Aar, og saa er det en Kronhjort!«

Da Osvald havde Flaaningen fra Haanden, hængte han Dyrets Bove op i et Træ og fulgte saa med Edvard.

»Hvor traf De den?« spurgte Osvald undervejs.

»Jeg kunde lige se dens Øje mellem Bregneløvet, saa jeg maa vel have ramt den deromkring.«

Det viste sig da ogsaa, at Edvards Kugle var gaaet lige ind i Dyrets Øje, og Osvald roste med Rette den unge Mand i høje Toner for dette Mesterskud. Een—to—tre sprættede de Bugen op paa det

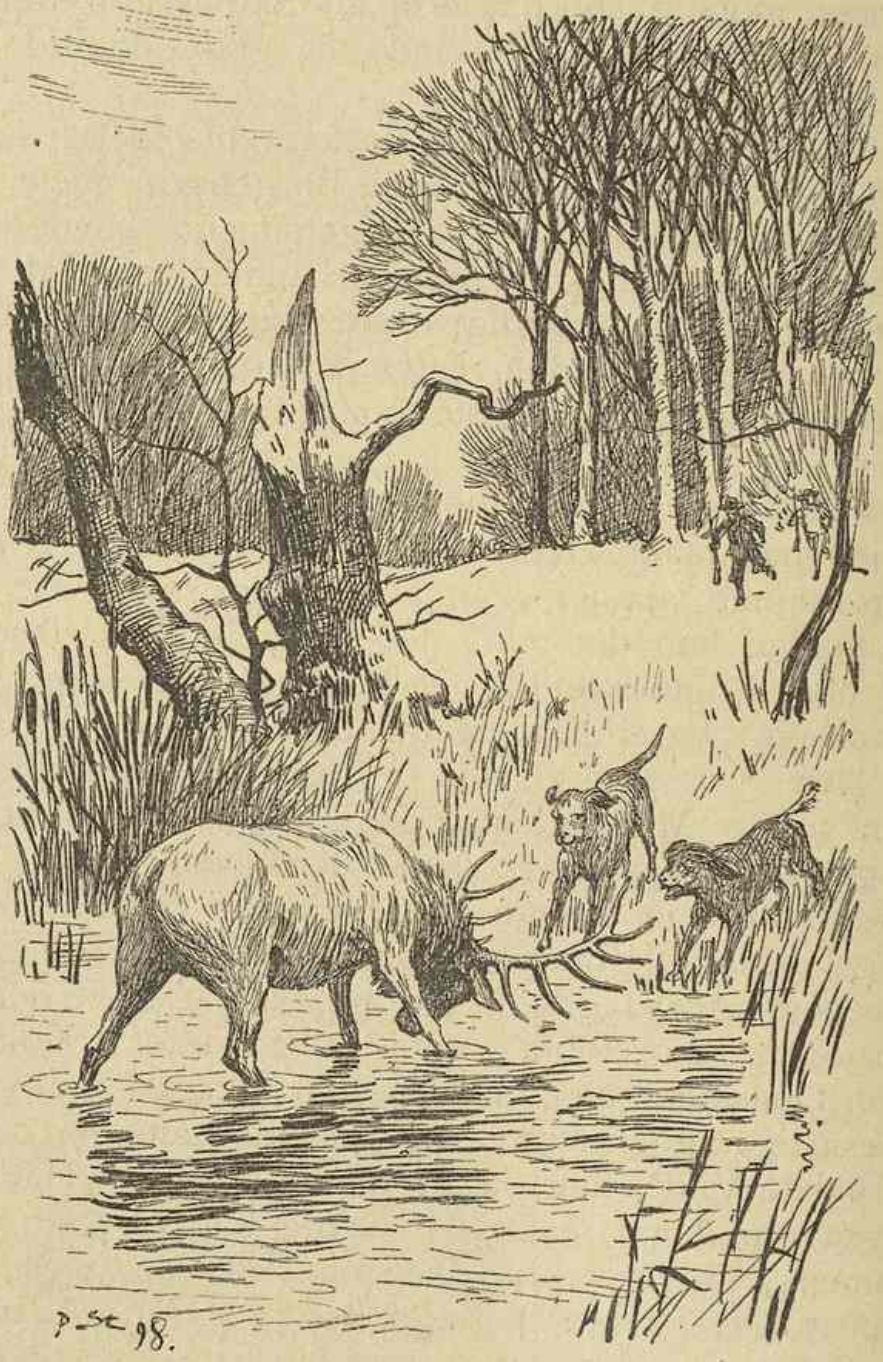
P-St 98.

stolte Dyr, flaaede det og hængte Kødet op i et Træ. Derpaa gav de sig paa Vej ad Skovløberhytten til, hvor Alice ventede dem med et godt Maaltid Middagsmad.

Osvald blev ikke lidet forundret ved at se, at gamle Jakob havde hele fire Børnebørn, men i en lang Samtale, som de to Jægersmænd havde med hinanden, fik han den sande Sammenhæng at vide. Baade glad og ærbødig hilste han nu paa Oberst Beverleys Sønner, men Edvard bad ham huske paa, at de endnu stadig maatte gaa for at være Skovløberbørn.

»Det skal jeg ikke glemme, men jeg er glad over, at jeg har faaet Hemmeligheden at vide. Den Tid kan komme, da jeg kan være Dem til Nytte . . . Ja, saadan kan det gaa! Hvem skulde have troet, at jeg nogen Sinde skulde faa Middagsmad, som Oberst Beverleys Datter selv havde lavet!«

Den Nat sov Osvald i det lille Skovløberhus. Den næste Morgen spændte Edvard Abildgraa for Vognen, og saa kørte de ud i Skoven for at hente deres Vildt og bringe det hjem til Osvald. Først langt ud paa Eftermiddagen naaede de Hr. Stones Hus, og Edvard gik derfor ind paa at blive der Natten over. Foreløbig ventede han ude i Køkkenet hos Tjenestepigen, medens Osvald gik ind til sin foresatte, Skovrideren, og fortalte ham om det udmærkede Vildt, han havde med sig hjem. Han talte ogsaa om den Hjælp, han havde haft af »Skovløbersønnen«, og sagde til Hr. Stone, at den unge Mand maatte blive i Huset Natten over. Han vidste ikke alt det gode, han skulde sige om Edvards Dygtighed

i Jagtvæsenet; han selv var en ren Sinke over for ham, sagde han.

»Den unge Mand maa have haft en hel Del Øvelse i det Fag,« ytrede Hr. Stone med et Smil. »Men selv om han ogsaa har levet paa Kongens Regning — nu maa der siges Stop! Vi kunde maaske gøre ham til Skovløber . . . Foreslaa ham det, Osvald! . . . Køllerne af Kronhjorten skal General Cromwell have i Morgen.«

Saa snart Osvald igen kom ud til Edvard, meddelte han ham Skovriderens Forslag, men det skulde den unge Beverley dog ikke have noget af at tage imod. Han havde ikke Lyst til at skyde Vildt til Cromwells og de andre Rundhoveders Middagsbord.

Imidlertid var det bleven sent; efter Aftensmaaltidet bad Osvald Tjenestepigen om at rede Seng til Edvard, men Jane, der var en tvær, halvgammel Pige, svarede, at hun havde ingen Seng til ham. »Men oppe paa Staldloftet er der fuldt op af god Halm,« sagde hun, »der kan De jo ligge.«

Det maatte han saa lade sig nøje med, og da Osvald, som efter den nye Skovriders Komme tilbragte Nætterne i et nærliggende Skovløberhus, havde sagt god Nat og var gaaet sin Vej, klavrede Edvard op ad den Stige, der førte op til Loftet. Uha, det var et fælt Sovested! Dør var der ingen af, og den iskolde Blæst for igennem Rummet, saa at Edvard ikke havde ligget der ret længe, inden han var aldeles stivfrossen. »Fuldt op af god Halm!« havde Jane sagt. Jo—o, der laa nogle enkelte sparsomme Totter hist og her, men det var knap saa meget, at man kunde ligge paa det! Nej, han maatte ned i Gaarden

og røre sine stive Lemmer for at faa lidt Varme i Kroppen.

Da han var kommen ned ad Stigen, saa han, at der endnu var Lys i Sovekammervinduet oven over Køkkenet. Et underligt, stærkt Lys var det . . . og det blev stærkere for hvert Minut, der gik. Nu blev det hvide Trækgardin slaaet til Side af en kvindelig Skikkelse . . . hun vilde aabne Vinduet . . . *Værelset stod i Brand!* I et Nu fik Edvard sin Stige fat, stillede den til Vinduet og løb op ad den. Rask Vinduet op! Tætte Røgskyer slog ham i Møde inde fra og var nær ved at tage Vejret fra ham. Men ind maatte han, og ind kom han. Lige ved Vinduet laa hun, der havde villet lukke Vinduet op, — hun var falden sansesløs om. Han tog hende i sine Arme, og i samme Nu brød Ilden for Alvor ud i lys Lue, saa at han blev noget forbrændt, inden han kunde naa ud paa Stigen med hende, som han havde reddet. Hvem var det? Nu saa han det først: det var Skovriderens Datter, det var den smukke Emma Stone.

Der var gaaet Ild i hendes Klæder, men den fik han da kvalt, og saa skyndte han sig ind i Stalden, hvor han lagde hende ned paa et Knippe Halm i en tom Baas. Ved høje Skrig »Brand! Brand!« vækkede han de andre, der boede i Huset; de fik ikke Tid til at komme i Klæderne; ud maatte de, og ud kom de med Rædselen skrevet i alle Træk, baade Hr. Stone og den tvære Jane — nu fik hun rigtignok Benene rørt — ogsaa Folkene fra Nabohusene samlede sig paa Brandstedet. Edvard var ikke sen; op ad Stigen for han med en Spand Vand, som han kastede ind i Værelset, og saa ned igen efter en ny

Spandfuld. Da han fik Øje paa Osvald, raabte han til ham, at han maatte sætte Folkene i Arbejde med at lange de fyldte Spande op til ham, — saa skulde det nok hjælpe!

Skovrideren var ude af sig selv. »Min Datter! Min Datter!« raabte han og vred sine Hænder. »Frels hende! Hun er derinde, hvor det brænder!«

Men alle kunde se, at det var umuligt at trænge ind i Værelset; Luerne slog nu ud af Vinduerne med en saadan Vælde, at enhver, som vovede sig derind, vilde være Dødsens. Osvald og de andre hjalp imidlertid godt til, og snart kunde det ses, at Ilden dæmpedes en Kende. I sin Fortvivlelse vilde Skovrideren fare op ad Stigen og ind igennem Vinduet, og da nogle af Mændene holdt fast paa ham for at forhindre ham fra det, brød han ud i nye Klageraab. »Mit stakkels Barn! Min stakkels lille Emma! Brændt! Brændt ihjel!« skreg den ulykkelige Fader.

I det samme lød der fra Folkehoben en Røst, som raabte: »Paa Arnholt var der *fire,* der brændte!«

Men da sank Hr. Stone sønderknust sammen; det sortnede for hans Øjne, og som livløs blev han baaret ind i et Hus ved Siden af.

Ved Edvards Ihærdighed lykkedes det omsider at faa helt Bugt med Ilden. Det viste sig saa, at det mest var Bohavet i Værelset, det var gaaet ud over; *det* var ødelagt, men ellers havde Luerne ikke faaet videre fat. Først efter at have forvisset sig om, at Faren var forbi, forlod den kække unge Mand Stigen, kaldte paa Osvald og løb over imod Stalden.

»Hvor det dog er forfærdeligt!« udbrød den brave Skovfoged. »Den stakkels unge Pige!«

»Hun er reddet!«

»Reddet?« Osvald vilde neppe tro sine egne Øren.

»Ja. Hende bar jeg ned ad Stigen allerførst, inden jeg gav mig i Kast med Flammerne, og inden I kom til. Hun ligger derinde i Stalden — se, der er hun . . . Hent noget Vand . . . Gud være lovet, hun aander! . . . Tak, Osvald . . . Saa, nu er hun ved at komme til sig selv igen. Laan mig Deres Kappe, saa svøber vi hende ind i den og bærer hende hen til Dem.«

Det gjorde de saa, og snart laa Emma, der endnu var halvt sansesløs, paa Sengen i Skovfogedens lille Kammer. Omsider slog hun Øjnene op, og da hun fik sit Mæle igen, var det første, hun sagde:

»Hvor er Fader?«

»Han er uden for al Fare,« svarede Osvald.

»Og Huset, er det brændt?«

»Nej, Ilden er slukket.«

»Hvem har reddet mig?«

»Det har den unge Armitage.«

»Hvem? Armit . . . Hvem er det? . . . Naa, nu mindes jeg . . . Men Fader, hvor er *han?* Jeg maa hen til min Fader.«

»Han er henne i et andet Hus.«

Emma Stone vilde rejse sig og gaa, men hun havde endnu ikke genvundet sine Kræfter, og udmattet sank hun tilbage i Puderne. »Jeg kan ikke,« stønnede hun; »Fader maa komme herhen.«

»Nu skal jeg hente ham,« lovede Osvald og lod Edvard blive alene tilbage hos den unge Pige.

Skovrideren var nu kommen til sig selv igen, men han var mere død end levende, og da Osvald hilste

ham med den glædelige Tidende, at Ilden var helt slukket, svarede han med en Røst, der næsten blev borte i Hulken og Graad: »Ilden! Ilden! Ja, men min Datter! Mit stakkels, stakkels Barn!«

»Deres Datter lever, Hr. Stone!«

»Hvad siger De? Hun lever! Hvor er hun da?«

»Hun er i mit Hus, og hun har sendt mig herhen for at hente Dem.«

Hurtig som Lynet for Skovrideren af Sted hen til Osvalds Bolig; i Døren stod Edvard, men ham ænsede han ikke — kun een søgte han, sin lille Datter, og snart laa han i hendes Arme.

»Der kan man se,« sagde Edvard, da Osvald lidt efter kom hjem til sit Hus, »det var dog godt for noget, at den gode Jane ikke undte mig en blød Seng i Nat. Havde jeg ikke skullet ligge paa det kolde Loft, saa var de brændt inde alle sammen. Men hør, jeg har faaet nogle slemme Brandsaar paa min Arm . . .«

»Det er der Raad for. Vent lidt!« — og Osvald gik ind efter en Krukke Salve, som han derpaa smurte Saarene ind med; Armen var meget forbrændt, men Salven lindrede Smerterne.

»De kan tro, Skovrideren vil være Dem taknemmelig,« sagde Osvald, medens han forbandt Edvard. »Han vil gøre alt for at gengælde Deres kække Daad.«

»Men netop derfor vil jeg se at komme hjemad nu med det samme. Jeg vil ikke tage imod noget til Tak . . . og De maa love mig at lade være med at vise ham, hvor jeg bor, Osvald! . . . Jeg har reddet hans Datter — og jeg vilde gøre ligesaa over for Datteren af min værste Fjende — men Tak eller

Tilbud fra ham, nej, det vil jeg ikke vide af. Han hører nu engang til disse Rundhoveder, og derfor vil jeg ikke tjene ham, om han saa bad mig nok saa meget derom og tilbød mig Plads som Skovløber . . . og det vil han sagtens gøre. Nej, som sagt, jeg tager hjem.«

Osvald sadlede saa Abildgraa — Edvard med sin daarlige Arm kunde ikke — og med et »Far vel og paa Gensyn!« skiltes de to Venner for denne Gang.

Hjemme i Skovløberhuset fik han allerførst at vide af sin Broder, at Jakob Armitage var Døden nær; han gik derfor straks ind til den gamle og lod Alfred om at sætte Hesten i Stald.

»Gud ske Lov, at du kom,« sagde Jakob, da Edvard traadte ind i Sovekammeret, hvor den gamle Skovløber laa paa sit sidste Leje. »Jeg vilde dog gerne se dig, inden jeg dør. Og nu svinder mine Kræfter for hver Time, der gaar, — men jeg er ogsaa en gammel Mand.«

»Er du mere end tresindstyve Aar? Osvald sagde . . .«

»Osvald kender ikke min Alder. Jeg er over seks og halvfjerds, og du ved, der staar skrevet, at syv Gange ti er Støvets Aar. Nu vil jeg sige til dig, Edvard: Vær varsom og sindig! Der vil komme strenge Dage for jer, men du er ung og stærk og kan blive dine Søskende et bedre Værn, end jeg har været. Men fremfor alt, røb ikke din ædle Byrd! Jordens Drift kan i Nødsfald give jer alle sammen det daglige Brød, og bedst vilde det være, om du undgik at komme i Fortræd for Vildtets Skyld; de andre siger jo nu, at det hører dem til. I min Drag-

kiste vil du finde en Pose med Penge; dem maa I være sparsommelige med, den Tid kan komme, da I faar haardt Brug for nogle Skillinger . . . Lad nu din Broder og Smaapigerne komme ind til mig, Edvard, saa vil jeg sige far vel til dem. Jeg er kun et syndigt Menneske, men jeg har taget mig af jer, saa godt jeg har kunnet, og jeg stoler paa Guds Naade. Lov mig een Ting: læs hver Morgen og hver Aften et Stykke af Bibelen og bed Fadervor, ligesom jeg altid har gjort, — lov mig det, min kære Dreng!«

»Det skal jeg, og jeg skal heller ikke glemme dine andre gode Raad.«

»Gud velsigne dig, Edvard! Kald saa paa dine Søskende.«

Da Alfred, Alice og lille Edith stod ved hans Seng, henvendte han sig først til Oberst Beverleys næstældste Søn og sagde til ham: »Husk vel paa, kære Alfred, at Døden en skønne Dag kan ramme din Broder, saa at dine Søstre alene har dig tilbage. Derfor maa du heller ikke være alt for dumdristig og sætte dit Liv i Vove til ingen Nytte. Nær varsom med at jage det vilde Kvæg, det er en farlig Idræt. Dyrk din Jord, det er mit Raad til dig! Og til jer, Smaapiger,« vedblev den gamle og vendte sig imod Alice og Edith, »vil jeg sige: Lad mig se, at I altid er gode Børn, og at I i eet og alt gaar i jeres Brødres Fodspor. Kys mig nu, Alice! Du har været meget for mig, du har læst højt i Bibelen, naar jeg ikke selv har kunnet. Far vel, gid du maa leve lykkelig og dø i din Barnetro! Og du, lille Edith, dig vil jeg ønske, at du altid maa være lige saa god og hjertevarm som nu! . . . Far vel, Alfred! Far vel, Ed-

vard! Bed for mig, kære Børn . . . Barmhjertige Gud, vær mig naadig i Jesu Navn! Amen!«

Det blev den gamle Skovløbers sidste Ord. Børnene var faldet paa Knæ ved hans Seng og bad en Bøn, og da de atter stod op, saa de, at han var død. De brast alle sammen i Graad — de havde jo holdt saa inderlig meget af den brave Mand, der havde været saa god imod dem. Nu stod de helt ene i Verden.

Den Aften var der dyb Sorg i det lille Hus. Kort efter Aftensmaaltidet gik Smaapigerne til Sengs, men forinden læste Edvard et Stykke af den hellige Skrift og bad Fadervor, saaledes som Jakob Armitage havde plejet at gøre — og det kaldte igen Taarerne frem i deres Øjne.

TIENDE KAPITEL.

Jordefærden.

»Hør, Alfred,« sagde Edvard, »vi maa se at faa dette her overstaaet snarest muligt. Saa længe vor gamle Plejefaders Lig er her i Huset, bliver Alices og Ediths Øjne saamænd ikke tørre.«

»Du har Ret, men hvor skal vi grave hans Grav?«

»Ude under den store Eg bag ved Huset. Han sagde selv engang, at han gerne vilde lægges til Hvile under saadant et gammelt Træ i Skoven.«

»Godt; saa vil jeg tage fat med det samme; det er Maaneskin, saa jeg kan sagtens naa at faa Graven færdig til i Morgen tidlig.«

»Ja, *jeg* kan jo ikke hjælpe til, desværre,« sagde Edvard, der endnu havde slemt ondt i sin Arm.

Alfred mente, at han sagtens kunde klare Arbejdet alene, og da det gryede ad Dag, kunde han da ogsaa vække sin Broder og fortælle ham, at Graven var gravet. »Men du kommer vist til at give mig en Haandsrækning, ellers kan jeg ikke faa gamle Jakobs Lig lagt paa Vognen.«

»Jeg skal nok hjælpe dig. Gaa du kun ud og hent Vognen frem.«

Saa blev Liget svøbt ind i et Lagen og lagt paa Vognen.

»Skal vi nu kalde paa Alice og Edith?« spurgte Alfred.

»Nej, lad os først lægge ham i Graven!«

Det gjorde de saa og vendte derpaa hjem igen med Hest og Vogn.

»Mon vore Søstre er oppe?« spurgte Edvard.

»Det er de nok, nu skal jeg gaa ind til dem.« Snart stod de fire Søskende ved den aabne Grav, der rummede den gamle Skovløbers afsjælede Legeme.

»Knæl saa ned,« sagde Edvard og slog op i sin Bibel. De lagde sig paa Knæ ved Graven, og Edvard læste to af Davids Salmer, den 90nde og den 146nde. Saa lukkede han Bogen, og Smaapigerne vendte atter hjem til de tomme Stuer, medens de to Brødre kastede Graven til.

»Stakkels gamle Jakob!« udbrød Alfred og tørrede sine Øjne. »Jeg skal dog sætte et pænt Rækværk om hans Grav.«

Da de igen var inde i Huset, satte Edvard sig i Skovløberens Stol og tog sine smaa Søstre hen til

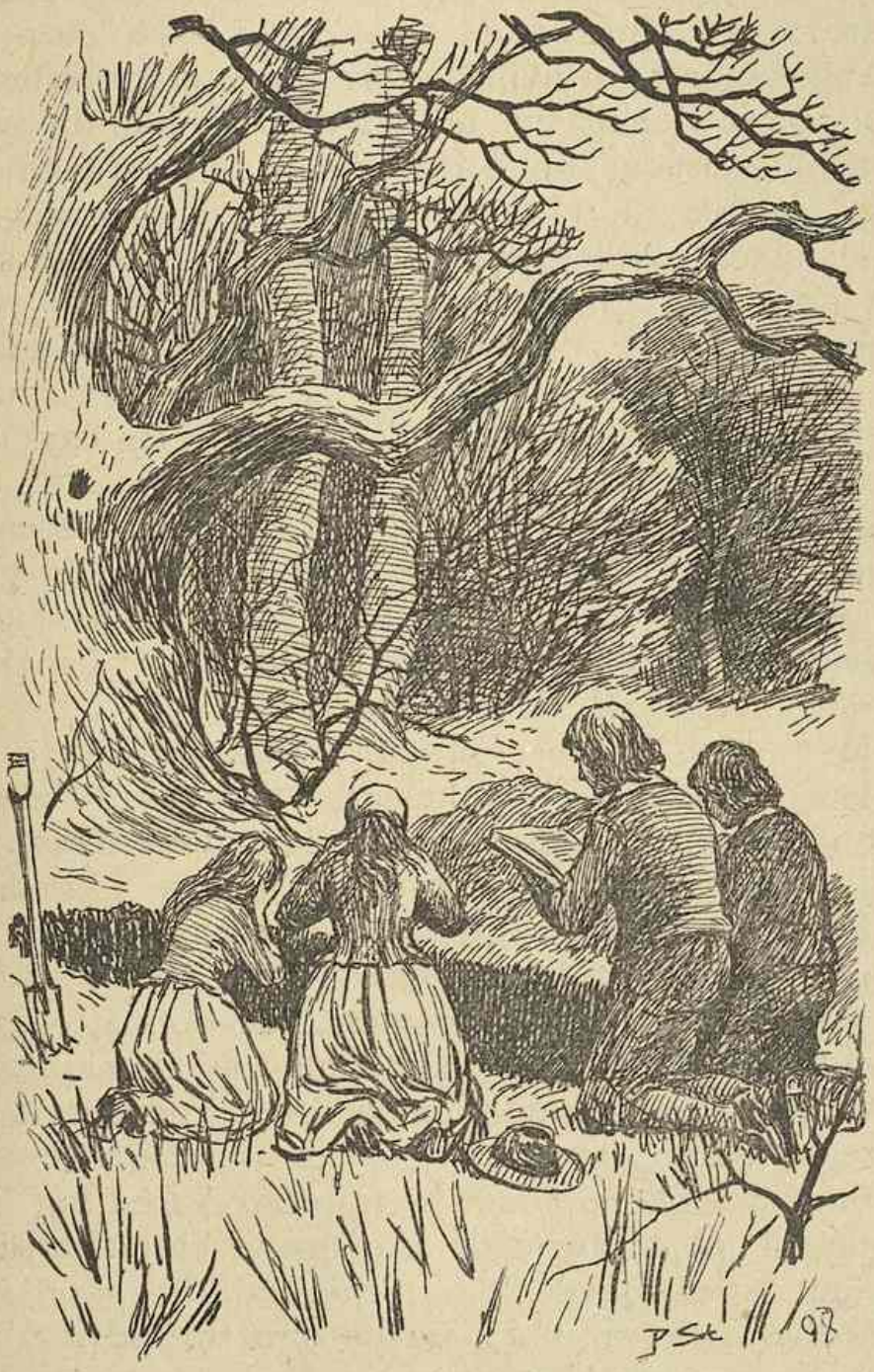
P St 97

sig; han lagde sine Arme om deres Hals og sagde til dem:

»Kære Søstre, vi har mistet vor bedste Ven, en Mand, som vi altid vil mindes med Kærlighed. Han reddede os fra at blive levende brændt, da vor Faders Hus gik op i Luer, og siden den Dag har han trolig værnet om os alle. Nu har Vor Herre kaldt ham bort, og vi staar alene. Derfor maa vi ret af Hjertet holde af hverandre og hjælpe hverandre i alle Maader, saa skal I se, vi faar nok Held og Lykke med os. Men Graad og Klage nytter intet, vi maa tage fat og arbejde med Liv og Lyst. Og hver Morgen og Aften vil jeg bede den gode Gud om at velsigne vort Dagværk og give os Fred og Tryghed. Lad os nu give hverandre et Kys, og lad os sætte vor Lid til ham, som er en Fader for Enken og de faderløse Børn. Lad os saa bede.«

De bad Fadervor og gik derpaa til deres Dagværk, som snart dæmpede deres Hjertesorg, om der end gik mange Dage, inden Smilet igen lyste paa de unge Ansigter.

Der gik en Uges Tid, og Edvards daarlige Arm kom sig saa nogenlunde; snart kunde han give sin Broder en Haandsrækning ved Arbejdet, og der var ogsaa fuldt op at tage fat paa, nu da Sneen omsider smeltede, og Foraaret brød frem. Alfred havde først og fremmest travlt med at sætte Rækværk om den gamle Skovløbers Grav, som Alice og lille Edith imidlertid pyntede med Skovens vilde Vaarvioler; Edvard hjalp ogsaa til, og saaledes blev Jakob Armitages Grav det Sted, hvor de fire Søskende daglig samledes i fælles Kærlighed til den døde. Den første

Søndag efter Jordefærden var det dejligt Vejr, og Edvard foreslog derfor, at de skulde holde deres Gudstjeneste ude ved Graven i Stedet for inde i de lave Stuer; det gjorde de saa, og ogsaa de følgende Søndage var gamle Jakobs stille Hvilested deres Kirke. Men der var da heller ingen Plet paa Jorden, hvor deres Hjerter lettere kunde varmes af kærlige og fromme Tanker end her ved deres trofaste Vens fredelige Grav i den vaargrønne Skov. Da Alfred havde sat Rækværket op, snittede han et Bræt og fæstede det til Egetræet; med sin Kniv indridsede han kun to Ord i det: *Jakob Armitage.*

Osvald havde endnu ikke været der, og Edvard længtes svært efter at tale med ham. Det var nemlig smaat med Mel og andre Fødevarer i Skovløberhuset, og de to Brødre havde allerede talt om, at Edvard snart blev nødt til at tage til Staden for at skaffe frisk Forsyning. Penge havde de nok af; i Jakobs Dragkiste fandt de tresindstyve Guldstykker og en Del Sølvpenge. Men inden de tog Hul paa denne Skat, vilde de gerne raadføre sig med Osvald, som kunde give dem mange gode Vink baade om det ene og det andet vedrørende Lymington.

Der gik hele seks Uger, inden Osvald kom.

»Hvorledes har den gamle det?« var hans første Ord.

»Han er død. Et Par Dage efter, at De var her, lagde vi ham i Graven.«

»Fred med hans Støv! Det var en Mand med Hjertet paa rette Sted — men han var jo gammel, og jeg tænkte nok, at jeg ikke skulde faa ham at se mere . . . Hvordan gaar det med Armen?«

»Aah,« svarede Edvard, »den er næsten kommen sig. Men sid nu ned, Osvald, jeg har saa meget at tale med Dem om. For det første: Hvor har De været saa længe? Hvorfor kom De ikke, som De lovede!«

»Skal jeg sige Dem, hvad Grunden er? Et *Mord!*«

»Mord!« gentog Edvard og Alfred.

»Ja, overlagt Mord! Kort sagt, de har halshugget Kongen, halshugget Hans Majestæt Kong Karl den Første.«

»Og det har de vovet!« udbrød Edvard rædselsslagen.

»Det har de. Man faar jo kun saa lidt at vide her i Skoven, men jeg hørte da forleden, at Kongen var bleven ført til London, og at han skulde for Retten og dømmes.«

»For Retten og dømmes! Dømmes — af hvem? Staar det ikke skrevet i Rigets Lov, at en Mand skal dømmes af sine Ligemænd? Og hvem er Kongens Ligemænd?«

»Det er, som jeg siger,« vedblev Osvald. »Skovrideren tog saa for en Maaneds Tid siden til Hovedstaden, han vilde nok afværge den lovløse Færd — men han evnede intet mod Cromwells Villie. Da han drog hjemmefra, bad han mig om at blive i Huset for hans Datters Skyld; derfor kunde jeg ikke komme herhen.«

Medens Alice satte lidt Mad frem for Gæsten, gik Edvard en Stund ud i Skoven for at være ene med sine egne Tanker. Han var helt ude af sig selv. »Myrdet!« sagde han hen for sig. »Saaledes skulde Kong Karl altsaa ende! Og ikke een Arm har løftet

sig for at forsvare ham . . . Er da hele England bleven modløst? . . . Men bi kun, — kommer Tid, kommer Raad, og da vil Gengældelsens Time slaa!«

Da den unge Mand kom tilbage, fik han en lang Samtale med Skovfogeden, som nu var færdig med at spise. Skovrider Stone var vendt hjem fra London, men vilde nok snart derind igen, fortalte Osvald. »Ærlig talt,« vedblev han, »tror jeg, at han er lige saa rædselsslagen som vi over den seneste Udaad, og det er han ikke ene om; Sagen er den, at der er mange Folk, som var utilfredse med Kongens Styre, men som dog ikke har ønsket eller bare anet, at slige rædsomme Tildragelser skulde blive Enden paa Oprøret. — For Resten har jeg Bud fra Hr. Stone til Dem, Edvard! Jeg skulde bede Dem om at komme hjem til ham, for at han kan sige Dem Tak, fordi De har reddet hans Datter.«

»Jeg har ikke stor Lyst til det. Jeg maa nøjes med hans Tak igennem Dem, Osvald, — det kommer ud paa eet.«

»Men saa har jeg rigtignok ogsaa en anden Hilsen at bringe Dem, nemlig fra den unge Pige selv. Hun har bedt mig sige til Dem, at hun længes efter at se Dem og takke Dem for Deres kække Færd. Jeg maatte love at faa Dem til at ride derover en Dag — og nu tager hendes Fader jo til Hovedstaden om nogle faa Dage, saa kan De jo gæste Skovriderhuset imens, ikke sandt?«

Edvard lovede at komme og spurgte saa ellers Skovfogeden ud om alt, hvad der vedkom Salget af Vildtet inde i Lymington; han agtede sig nemlig derind en af de første Dage.

Osvald blev i Skovløberhuset to Dage. Saa bød han far vel og gav sig paa Vejen hjemad; men et Øjeblik efter — de to Brødre stod netop og talte om de forskellige Ærinder, Edvard havde i Staden, — viste Skovfogedens hærdebrede Skikkelse sig atter i Stuedøren.

»Ja, her har De mig igen!« hilste han. »Jeg skal sige Dem, jeg tænkte som saa: det kommer ud paa eet, om du naar hjem i Dag eller i Morgen, saa du maa hellere følge Edvard Beverley til Lymington! Ikke sandt, jeg kan jo være Dem lidt til Nytte og klare nogle Sager for Dem derinde?«

»Det er storartet! Hjertelig Tak for det!« udbrød Edvard glad. »Men saa maa vi nok helst se at komme af Sted med det samme . . . Vil du spænde for, Alfred? Jeg maa ind efter lidt Skillinger . . . Det er sandt, lad mig sige det, mens jeg husker det: De maa ikke kalde mig *Beverley,* kære Osvald, og det er heller ikke værd, at De siger De til mig — ikke engang, naar vi er alene, for saa glemmer De let at sige du og *Edvard,* naar andre Folk hører paa det, og det var jo en gal Historie.«

»Godt, saa er vi dus! Det er ogsaa det bedste, det har du Ret i.«

Nogle faa Minutter efter holdt Vognen for Døren; Edvard og Osvald tog Plads i den, og saa gik det rask hen ad Vejen, der førte til Lymington.

ELLEVTE KAPITEL.

Zigeunerdrengen.

»Kunde De . . . *du* mener jeg . . . selv have fundet Vej til Staden?« spurgte den brave Skovfoged, medens Abildgraa travede nok saa lystigt af Sted gennem Skoven.

»Det tror jeg nok,« mente Edvard, »men saa maatte jeg have lagt Vejen om forbi Arnholt; nu har vi jo skudt Genvej, saa det kan blive til noget.«

»Forbi Arnholt? Jeg troede ellers ikke, at du skøttede om at komme den Vej og se den sørgelige Brandtomt.«

»Jo, jeg vilde tværtimod gerne derhen, især for at se, om der er nogen, der har tiltaget sig Ejendommen. Det hedder sig jo, at den er bleven inddraget.«

»Det kan vi alt sammen faa Rede paa i Staden. Der har jeg for Resten ikke været i et helt Aar . . . og det er sandt, du har jo heller ikke været der! Saa er der da ikke en Sjæl, der kan kende dig igen. Og jeg skal ogsaa nok lade være at føre dig til Folk, der er nysgerrige af sig . . . Naa, der har vi allerede Kirkespiret, saa er vi der snart.«

Da de rullede ind paa den lille Bys krogede Gader, tog Osvald Vejen hen til en lille Gæstgivergaard, hvor Skovløberne plejede at tage ind, fordi Værten altid kunde skaffe dem af med det Vildt, de vilde sælge. Gaardskarlen tog sig af Abildgraa, og Edvard og Osvald gik saa ind i Skænkestuen, hvor Værten sad og drak et Bæger sammen med et Par andre Mænd.

»Naa, min gode Hr. Gæstgiver, hvordan staar det til her i Byen?« spurgte Osvald, idet han hilste paa den lille, trivelige Vært.

Denne kiggede og kiggede paa de fremmede uden at svare; omsider gik der en Praas op for ham: »Men det er jo Osvald! Hvor i Alverden har du dog været henne saa længe?«

»Jeg har saamænd bare været hjemme. Men du kan tro, der er bleven ryddet svært op i Skoven, siden vi sidst taltes ved!«

»Det er der nok, hører jeg. Hvordan er det — har Cromwell ikke sendt jer en Skovrider paa Halsen? . . . Hvem er ellers den unge Mand, du har med dig?«

»Det er en Sønnesøn af en af dine gamle Venner, som nu er død, — Jakob Armitage.«

»Herregud, er gamle Jakob død? Ja, den Vej skal vi alle! Skovfogder og Herremænd, Konger og Gæstgivere — alle sammen skal de dø!«

»Jeg har taget Edvard Armitage med, for at du kan kende ham for Fremtiden. Nu er det ham, du maa købe dit Vildt hos.«

»Storartet! Saa kan man maaske omsider faa sig en lækker Steg igen. Det er ellers sjældne Sager nu om Stunder . . . De hører altsaa ikke til Cromwells Skovløbere?«

»Nej, jeg fælder ikke Vildt til Rundhovederne!« svarede Edvard.

»Det var ret! Saadan skal det være! De slægter Deres Bedstefader paa, kan jeg høre. Han var ogsaa en kongetro Mand, som fulgte Beverley'erne gennem tykt og tyndt . . . Ak ja! Nu er der ikke mere

nogen Beverley'er at følge, de er ude af Sagaen — det er en Gru at tænke paa den Ende, det tog med de brave Folk . . . Men kom hellere indenfor i min egen Stue! Her har Væggene Øren, og det gælder om at vare sin Mund i disse Tider.«

Saa trissede den lille Mand i Forvejen og de bagefter, og nu blev der gjort Aftale mellem Gæstgiveren og den unge Mand om Vildtet; Edvard kunde ikke selv bringe det til Staden, det vilde aldrig gaa godt, men saa blev de enige om, at han først skulde sende Bud til Gæstgiveren, som saa maatte lade nogle af sine Folk hente det ude i Skoven ved Nattetid. Oven paa den Aftale drak de et Glas Mjød som Lidkøb, og saa bød Osvald og Edvard far vel, de maatte ud i Byen og købe ind. Det var mange forskellige Ting, den unge Mand skulde forsyne sig med. Blandt andet trængte han til Krudt og Kugler, og Osvald førte ham saa hen til en Vaabensmed, hvor han kunde faa den Slags Ting. Inde i Boden fik Edvard med eet Øje paa et Sværd, som hang paa Væggen. Han syntes, han skulde kende det, og spurgte, hvad det var for et Sværd.

»Aah,« svarede Manden, medens han maalte Krudt af til Edvard, »det er egentlig ikke mit. Jeg fik det engang bragt herind fra Arnholt. Det skulde pudses lidt op. Nogle Dage efter brændte Gaarden. Jeg er vis paa, at det har tilhørt Oberst Beverley selv . . . her skal De se,« og Vaabensmeden tog Sværdet ned fra Knagen, »her staar hans Navnetræk paa en Sølvplade . . . E. B. staar der . . . Jeg har lidt Skillinger til gode hos den afdøde Herremand, og dem faar jeg jo aldrig, saa jeg har saa smaat tænkt paa at sælge Sværdet . . .«

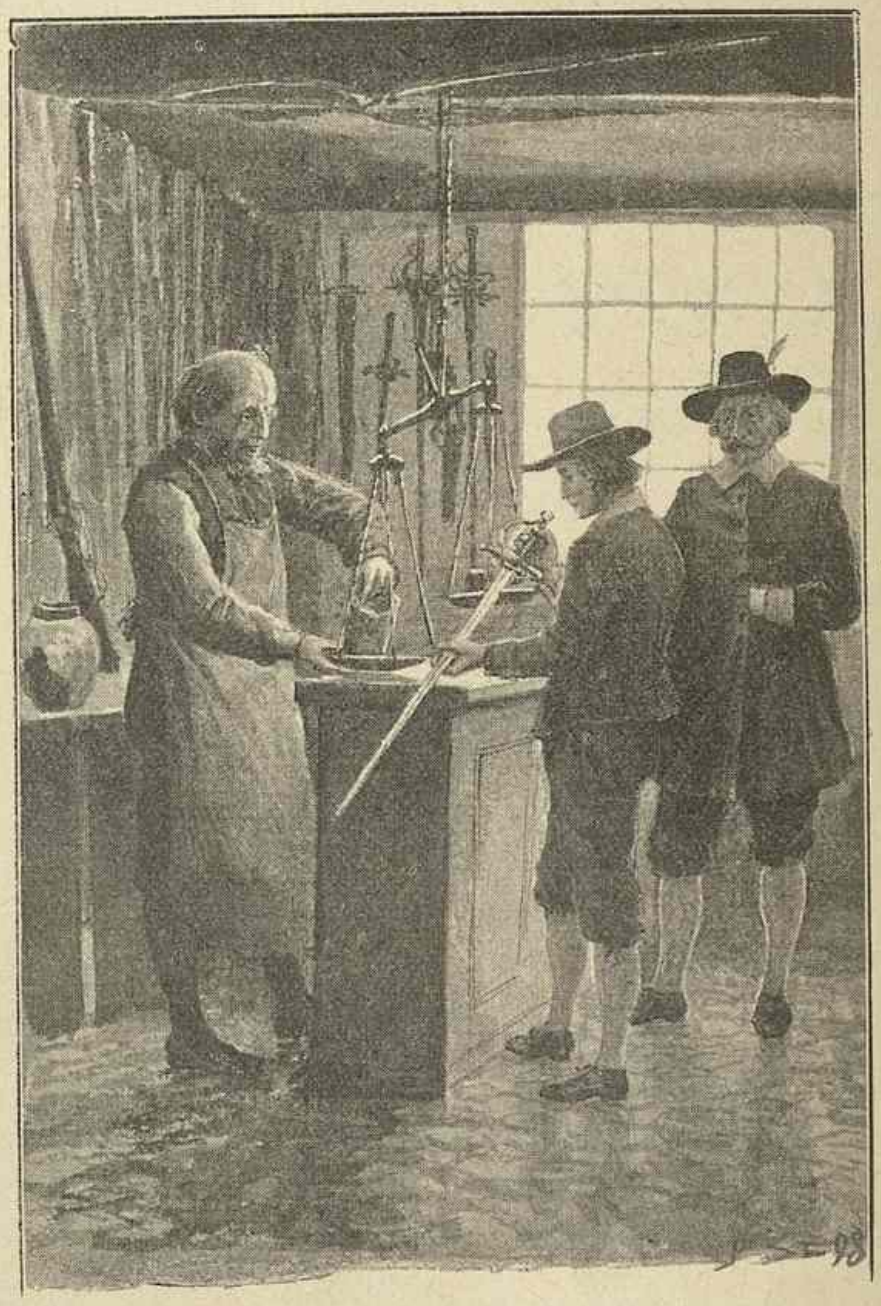

Edvard tav et Øjeblik. De tusind Minder og Tanker for gennem hans Hjerne og tog halvvejs Mælet fra ham. Endelig tog han til Orde:

»Jeg og mine Fædre før mig har tjent Herrerne til Arnholt, og ærlig talt vilde det skære mig i Hjertet at se det Sværd i fremmedes Hænder. Hvis jeg nu giver Dem de Penge, De har til gode, vil De saa ikke lade *mig* faa Sværdet? Det følger af sig selv, at jeg straks vil give det fra mig, hvis en Beverley skulde komme og kræve det tilbage.«

Det Forslag syntes Vaabensmeden godt om; han kom frem med Regningen, og Edvard betalte. Saa navngav den unge Mand sig som Edvard Armitage og opgav, hvor han boede, og hans Ven Skovfogden gik i Borgen for ham.

»Hvor jeg er glad for min Faders Sværd,« sagde Edvard, da de gik ned ad Gaden. »Jeg vilde ikke sælge det for tusind Kroner, og det skal være i mit Eje, saa længe jeg lever.«

»Tys! Tal ikke saa højt, her i Byen vrimler det af Folk med lange Øren . . . Er der saa andre Ting, De skal have?«

»Nej, nu har jeg mit Sværd, og saa vil jeg ikke tænke paa alt det andet. For Resten har vi vist faaet gjort de Indkøb, vi skal. Jeg synes, vi skulde lade spænde for nu og saa hente Melet og de andre Sager, som vi har ladet staa, hvor vi købte dem.«

Henne paa Gæstgivergaarden kom de i Snak med en Mand, som viste sig at være en gammel Kending. Det var nemlig Benjamin, den unge Karl, som i sin Tid havde tjent paa Arnholt. Da Edvard imidlertid

var ræd for at blive genkendt — han syntes, at den anden kiggede saa svært paa ham — listede han ganske stille af og lod Osvald om at snakke med Manden. Skovfogden fik saa en hel Del at vide, for Benjamin havde altid været snaksom af sig, og nu fortalte han løst og fast om baade det ene og andet. Han var nu Kældersvend paa en Gæstgivergaard omme i Fiskergade — »Fristaten« hed den — men han var ikke videre tilfreds med den Plads. »Nej, saa var det bedre paa Arnholt!« sukkede han.

»Hvad blev der egentlig af alle de Kvindfolk, som var der paa Gaarden?« frittede Osvald.

»Agathe blev gift med en af de gæve Krigskarle og fulgte med ham til Hovedstaden.«

»Og de andre?«

»Ja, Kokkepigen tog nok hjem til de gamle, og Martha . . .«

»Ja det er sandt . . . Martha! Hende havde du nok et godt Øje til, hvad?«

»Ja, det var dengang! Nej, hun tog saamænd ogsaa en Soldat, den væmmelige Tøs, og nu er hun ogsaa i London. Det skulde jeg bare have vidst, at det skulde gaa saadan, saa skulde jeg nok have ladet være med at tage mig af hende, dengang vi løb fra Arnholt.«

»Den gamle Frøken Judith . . .?«

»Ja, hun knækkede jo Halsen, og saa maatte Sognet sørge for at faa hende i Jorden, for hun havde ingen Penge hos sig . . . Men jeg staar her og snakker! Jeg maa nok hjem, ellers river de da Hovedet af mig, naar de faar fat i mig. Far vel!«

Saa snart Benjamin var ude af Syne, vovede Ed-

vard sig ud igen. Saa kørte han og Osvald Byen rundt for at faa deres Varer med, og omsider gik det hjemad, men det var sent paa Aftenen, da de kom til Skovløberhuset.

Endnu før Daggry var Osvald oppe, og snart var han paa Vejen hjemad; Alfred fulgte ham lidt paa Vej. Da han vilde tilbage igen, kom han med eet i Tanke om, at han i flere Dage ikke havde set ud til sin Faldgrube; derfor slog han nu ind paa en Sti, som førte derhen, og snart stod han ved Graven. Allerede i Frastand kunde han se, at de Grene og Kviste, som han havde dækket den over med, var knækkede, — der maatte altsaa være et Dyr faldet i. Det var ikke lyst nok til, at han kunde se ned paa Bunden, men det var ham, som om der af og til lød en sagte Stønnen dernede fra.

»Er der nogen?« raabte han derned, og til hans Rædsel var Svaret en dyb Stønnen. Han stirrede og stirrede — og til sidst saa han, at der laa nogen nede paa Bunden af Graven. Det var grueligt for ham at tænke paa, at der laa et Menneske dernede, som maaske var Døden nær, — og at *han* paa en Maade var Skyld i denne Ulykke. Hvad skulde han gøre? Lykkeligvis kom han i Tanke om, at den Stige, han havde brugt, da han gravede Graven, endnu laa i Nærheden. I en Fart fik han den hentet og kom derned. Det viste sig nu, at han desværre ikke havde taget fejl: han fandt virkelig en ung Knøs nede i Graven, men Gud ske Lov! der var dog endnu Liv i ham. Alfred vendte ham om paa Siden, og omsider aabnede han Øjnene, stønnende af Smerte.

Nu gjaldt det om at faa ham op! Jo, det gik!

Den stakkels Dreng var saa mager og ussel, at han var saa let at bære som ingenting. Der flød en lille Bæk i Nærheden, vidste Alfred; der skyndte han sig nu hen og hentede Vand i sin Hat. Den unge Knøs fik lidt Drikke, og det hjalp godt paa Kræfterne; han prøvede endogsaa paa at sige noget, men det var han dog for svag til; de Par Ord, han fik stammet frem, kunde Alfred slet ikke forstaa, — han kunde bare høre, at det ikke var Engelsk, Drengen talte. »Men jeg maa nok se at faa ham bragt hjem til Huset,« tænkte Alfred, og saa tog han Benene paa Nakken og løb hjem ad den korteste Vej. Med faa Ord forklarede han sin Broder, hvad der var paa Færde, og medens Edvard nu sørgede for at tage en Krukke Mælk og noget Hvedebrød frem, spændte Alfred Abildgraa for Vognen.

Nu gik det i en Fart ud i Skoven igen, og Drengen, som endnu laa halvt livløs hen, fik noget at leve af; snart var han helt kvik og kunde sidde oprejst. Saa løftede de ham op i Vognen og kørte hjem i Skridtgang, for at han ikke skulde blive rystet alt for galt.

»Hvad tror du, han er for en?« spurgte Alfred sin Broder undervejs.

»Aah — det er vel en Tiggerdreng, som har villet gaa gennem Skoven og saa er dumpet i,« mente Edvard.

»Jeg tror, han hører til Zigeunerne eller Natmandsfolket — hvad man nu vil kalde dem; han er saa mørk i Huden, og sikke nogle sorte Øjne han har! Jakob og jeg saa engang nogle af disse Zigeunere henne ved Arnholt, og den gamle sagde, at dem

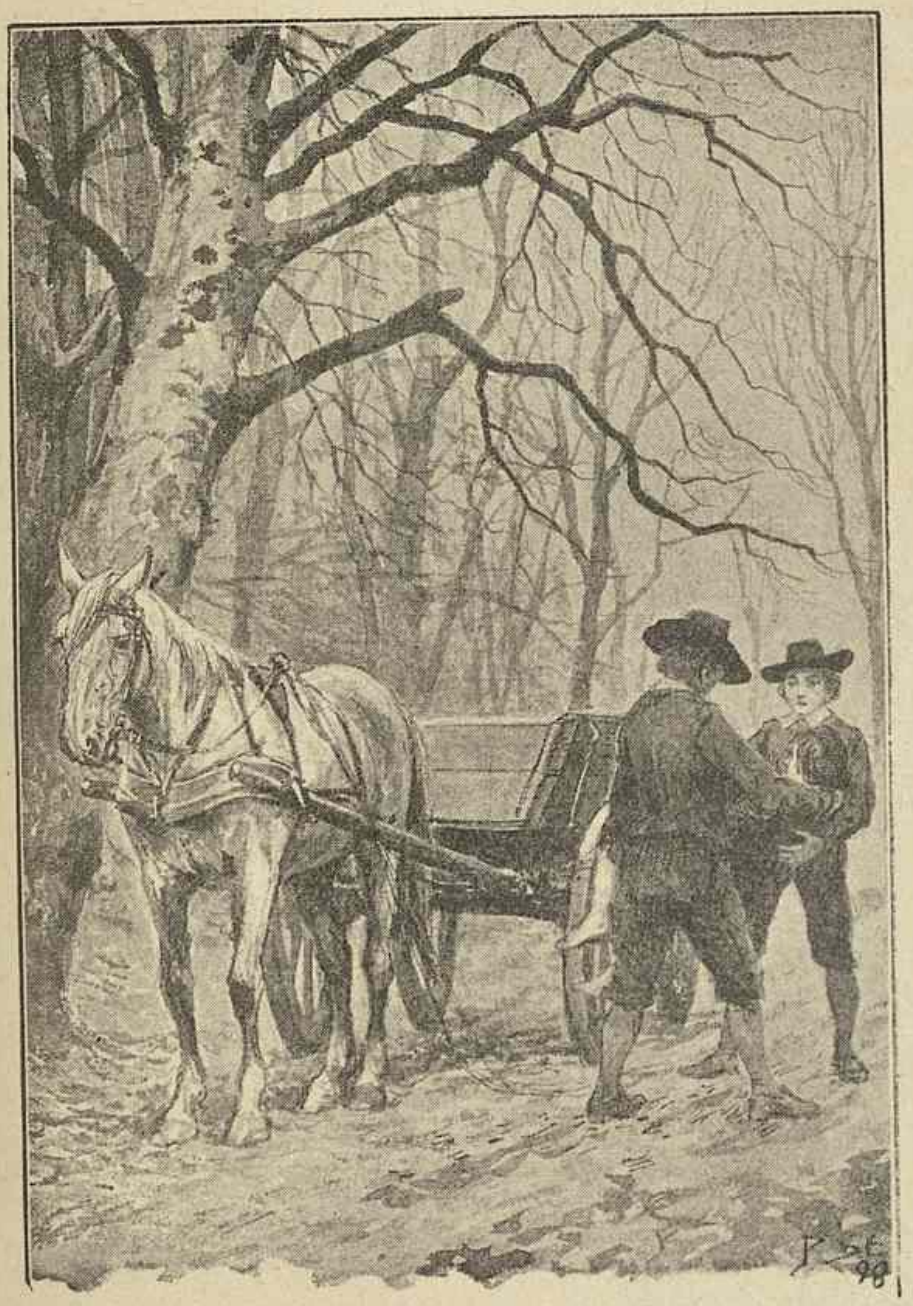

deres Skyld, at han nu stod saa ene og forladt, skilt fra sine Venner og Frænder.

»Jeg tror virkelig, at Drengen kan blive os til stor Nytte,« mente Alfred, »og jeg haaber, at han vil være ærlig og tro. Nu faar vi se, hvad han duer til, men først maa han være kommen helt til Kræfter igen.«

Edvard stolede ikke rigtig paa Pablo: »De Zigeunere er nu engang noget Pak, og hvorfor skulde han være bedre end de andre? Men vi kan jo prøve ham. Lad os haabe det bedste.«

»Ja, lad os det! . . . Hvornaar har du tænkt at tage over til Skovriderhuset, Edvard?«

»I Morgen eller i Overmorgen. Jeg har kun ikke særlig let ved at være høflig mod Rundhovederne nu — og det er dog en Dame, en ung, nydelig Pige, jeg vil gæste.«

»Hvorfor er du mere vred paa dem nu?« spurgte Alfred.

»Aah, for det første kan jeg ikke glemme Mordet paa Kong Karl, og saa sendte Himlen mig i Gaar en Gave, som . . .«

»En Gave?«

»Ja, vor tapre Faders Sværd, som han svang i Striden for sin Konge, og som ogsaa jeg — om Gud vil — engang skal svinge mod vore Fjender. Kom, saa skal du se!« — og Edvard trak sin Broder med sig ind i Sovekammeret, hvor det blanke Vaaben laa gemt i hans Seng; han havde sovet med Sværdet ved sin Side. »Se, Alfred, her er det,« sagde Edvard, idet kan kyssede Sværdfæstet, »Gud give, at jeg med den Klinge i Haand maa hævne Faders Død og Kongens Død!«

»Ja, kære Broder,« udbrød Alfred, »din stærke Arm vil svinge Sværdet for den retfærdige Sag, som du gaar i Striden for! Held og Lykke følge dig! Men sig mig, hvordan har du faaet det Sværd.«

Nu fortalte Edvard ham alt, hvad han og Osvald havde oplevet inde i Byen; Alfred fik at vide, at Benjamin havde ladet sig se, og han fik grundig Besked om, hvad der var bleven aftalt med Hensyn til Salget af Vildtet.

Efter Middagsmaaltidet tog Edvard og Alfred deres Bøsser ned fra Knagen; de vilde ud at se efter det vilde Kvæg. Alfred havde set hele Flokken Dagen i Forvejen, og han var vis paa, at den ikke havde forladt den Græsgang, da der endnu maatte være rigeligt med Græs paa det Sted. »En Mils Vej herfra finder vi nok, hvad vi søger,« mente han; »paa de Skrænter, der vender mod Nord, er Græsset aabenbart slet ikke skudt op endnu, saa der kommer Kvæget ikke.«

»Vi maa vel liste os bag paa dem? Ellers kan vi sagtens ikke faa Ram paa dem?« spurgte Edvard, medens de gik igennem Skoven.

»Vi *kan* naturligvis bære os saaledes ad, og saa kan vi fælde een, men saa er jeg rigtignok ræd for, at alle de andre skyndsomst stikker af. Nej, maatte jeg raade, saa skulde vi gaa lige løs paa dem. Ganske vist vil vi saa faa med Tyrene at gøre, men vi har til Gengæld Udsigt til at gøre et meget større Bytte.«

»Godt,« sagde Edvard, »saa gør vi det — det vil sige, hvis der da er Træer i Nærheden, som vi kan klatre op i, naar Tyrene kommer efter os. Ellers,

maa jeg sige, er jeg ikke rigtig modig ved at give mig i Kast med dem. Tyrene er ikke gode at komme nær i denne Foraarstid.«

»Det har du Ret i . . . Men nu maa vi vist snart kunne se dem. Rigtigt! Der har vi hele Flokken.«

De to Brødre stod stille og ladede deres Bøsser; saa listede de sig hen imod Kvæget fra Træ til Træ. Trofast, som ogsaa var med, vilde løbe frem, men holdt sig paa Edvards Bud rolig bag ved dem. Da de var naaet hen til en vældig gammel Eg en tre-fire Hundrede Alen fra Kvægflokken, standsede de atter for at se sig ordentlig for. De kunde herfra tælle Flokken — den var paa henved halvfjerdsindstyve Stykker Kvæg, unge og gamle, store og smaa. De fuldvoksne Tyre var samlede i Udkanten af Græsgangen; det var, som om de var opstillede saaledes for i Nødsfald at kunne forsvare de andre.

»Saadan som de gaar nu,« hviskede Edvard, »maa vi skyde en Tyr eller ingenting, ikke sandt, Alfred? De andre kan vi ikke komme paa Skud for Tyrene.«

»Godt, saa nøjes vi med Tyrekød for en Gangs Skyld.«

Nu listede de sig endnu længere frem, og snart var der ikke mere end hundrede Skridt mellem dem og den yderste Tyr i Flokken.

»Saa bliver det vist det bedste, at vi skilles,« foreslog Alfred. »Du kan fyre her fra dette Træ. Jeg kravler saa gennem Bregnekrattet og stiller mig bag ved en anden Egestamme.«

»Ja vel! Kan du se det Træ derhenne med de lave Grene? Se, om du kan komme hen til det, saa

kan du maaske ramme den hvide Tyr der . . . Læg sig, Trofast! . . . Hunden maa blive her hos mig, Alfred!«

Der kunde vel være et Par Hundrede Skridt hen til det omtalte Træ. Vejen dertil gik længe gennem tætte Bregner, men med eet hørte Krattet op, og Alfred havde foran sig en bar Plet, hvor han ikke kunde gemme sig bag noget som helst. Hvad skulde han gøre? Han tog Mod til sig og kravlede videre. I samme Øjeblik saa Edvard, at den hvide Tyr stak Snuden i Vejret, skrabede med Foden i Jorden og derpaa med et højt Brøl for efter Alfred, der var sluppen over den aabne Plet, men som endnu ikke var naaet hen til Træet. Nu gjaldt det! Ramme Tyren kunde Edvard ikke paa den Afstand, og raabe til Alfred for at gøre ham klar over den Fare, der truede ham, det kunde heller ikke gaa. I sin Nød faldt det ham ind at skyde den nærmeste Tyr og først bagefter at varsko sin Broder. Som tænkt, saa gjort. Han sigtede og skød; men hans Haand rystede, og Skuddet gjorde det ikke af med Tyren; den vendte kun om og løb tilbage til den anden Del af Hjorden. Men hvorledes gik det mon Alfred? Edvard vendte sig om og saa over ad den Kant til. Den hvide Tyr havde ikke taget Flugten sammen med Resten af Kvæget; den rykkede tværtimod stadig frem mod Alfred, der imidlertid havde naaet sit Maal, Træet, og stod rede til at give Fyr. Nu skød han, men Tyren faldt ikke; den skulde nu til at fare løs paa ham, da den unge Mand med Lynets Hurtighed kastede Bøssen fra sig og klatrede op i Træet. Han var reddet. Dog kunde han ikke røre sig af

Pletten; Tyren blev nemlig ved at løbe rundt om Træet, saa ned kunde han ikke komme. Edvard fik nu et godt Indfald. Han ladede sin Bøsse og pudsede saa Trofast paa Tyren. Derved tænkte han at faa denne lokket bort fra Træet. Men hvad sker? I det samme ser Edvard to andre Tyre komme farende hen imod ham, og han var nu nødt til selv at klatre op i et Træ for ikke at blive stanget ihjel. Der sad nu begge Brødrene, hver i sit Træ; Edvard havde den Fordel, at han havde sin Bøsse med sig, og den Fordel drog han Nytte af. Alt imedens Trofast drillede den ene Tyr, den, Alfred havde haft at gøre med, og lokkede den nærmere og nærmere hen imod Edvard, var de to nye kommen ganske nær. Edvard lagde Bøssen til Kinden, sigtede og — plaf! der faldt den ene af dem død om. Han var i Færd med at lade sin Bøsse for ogsaa at gøre det af med den anden, da han hørte et hjerteskærende Hyl fra Trofast — den stakkels Hund var bleven slynget højt op i Luften af Tyrens Horn. Samtidig saa han, at hans Broder havde haft Held til at slippe ned fra Træet, snappe sin Bøsse og een—to—tre smutte op paa sin Gren igen.

Med eet kom saa Hjælpen fra en Side, hvorfra den mindst var at vente — nemlig fra Tyrene selv. De maa have været gamle Uvenner, eller hvad der nu har været i Vejen — nok er det, lige paa een Gang røg de løs paa hinanden, og derved slap stakkels Trofast for en ny Omgang Himmelspræt. Tyrene brødes en Stund i rasende Kamp. Da knaldede med eet Edvards og Alfreds Bøsser, og de to vældige Dyr sank døde om paa Jorden.

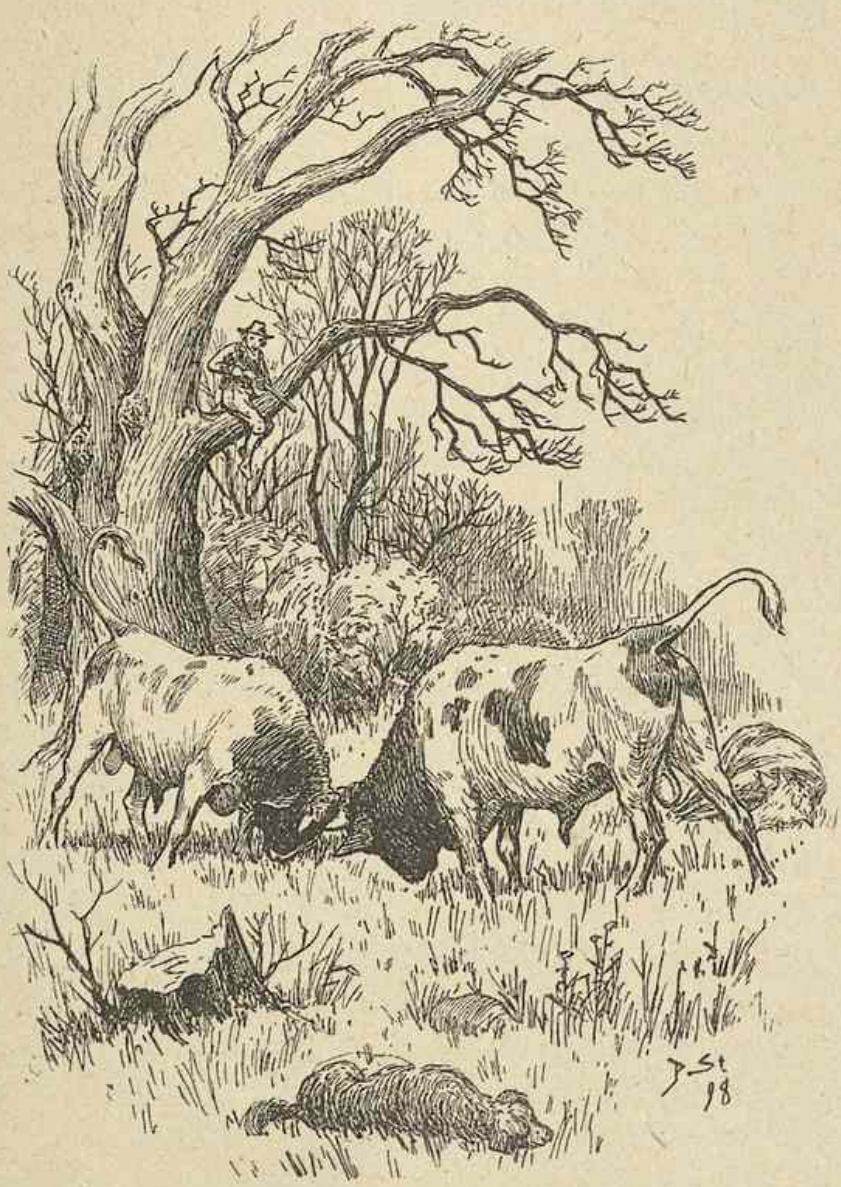
J-St
98

Nu var Faren forbi, og de to Brødre sprang ned fra Træerne, løb hinanden i Møde og tog kærlig hinanden i Haanden.

TOLVTE KAPITEL.

Edvard og Emma.

»Det var en haard Tørn!« sagde Edvard.

»Det var det! Vi maa takke Vor Herre for vor Frelse . . . Og den stakkels Hund . . . mon han er slemt tilredt?«

De gik hen til Trofast, som laa ganske stille med Tungen hængende ud af Munden; den gispede og stønnede ynkeligt. Den blødte dog ikke og var slet ikke saaret udvendig, men da Edvard kom til at trykke den lidt i Siden, gav den et Hyl fra sig. Den havde faaet to Ribben brækket, kunde man mærke, og det gjorde naturligvis ondt. Men da Alfred havde hentet lidt Vand til den i sin Hat, begyndte den at logre med Halen og kvikkes lidt op.

»Nu kommer den sig,« sagde Edvard; »vi maa nu give den Tid til at komme til Kræfter. Og saa skulde vi nok se til Byttet . . . . Tænk, Alfred, sikken en Mængde Kød! Vi maa da mindst tre Gange til Lymington for at blive af med det.«

»Ja, og vi maa skynde os, maa vi. Det er allerede varmt i Vejret, og saa kniber det med at holde Kødet frisk. Bliver du her, mens jeg gaar hjem efter Hest og Vogn?«

»Det skal jeg. Saa kan jeg ogsaa tage mig lidt af Trofast, og jeg kan faa Tyrene flaaet, inden du kommer. Laan mig din Kniv, saa har jeg to, og det kan nok gøres nødig.«

Edvard fik Kniven, og Alfred tog Bøssen paa Nakken og gav sig paa Vejen hjemad. Da han kom kørende tilbage, var Edvard færdig med at flaa to af Tyrene, og Trofast var kommen paa Benene igen.

Saa gik de to Brødre i Lag med at flaa den sidste Tyr, hugge Kødet i Smaastykker og læsse det paa Vognen, og da det var gjort, kørte de hjem. Trætte var de og dygtig sultne, men Alice ventede dem med et velforsynet Aftensbord, saa Træthed og Sult gik snart over. Pablo var nu kommen fuldstændig til Kræfter, og han sagde heller ikke nej til et godt Maaltid Mad.

»Smager det godt?« spurgte Alfred, idet han lagde et Stykke Steg hen paa Zigeunerdrengens Tallerken.

»Ja, Pablo ikke faa saa god Mad nede i Hullet,« svarede han og lo.

Han var rigtig livlig og morsom, og Alice fortalte, at han havde moret Edith og hende med at spille Boldt med tre Kartofler paa een Gang, og han havde ogsaa faaet en Tallerken til at snurre rundt paa en Jernstok og sat det hele paa sin Hage og gaaet med det — og mange andre Kunster havde han gjort.

De næste to—tre Dage gik med at bringe Kødet og Huderne til Staden. Da det var gjort, mente Edvard, at det var paa Tide, at han opfyldte sit Løfte til Osvald og gik over til Skovrideren — eller rettere til hans unge Datter.

»Bare det var overstaaet!« sagde Edvard. »Jeg længes snart efter at gaa rigtig paa Jagt igen. Men førend jeg har talt med Emma Stone, kan jeg ikke godt indlade mig paa saadanne Eventyr.«

»Hvorfor dog ikke?« spurgte Emma højlig forundret.«

»Aah, hun kan gerne falde paa at spørge mig, om jeg har været paa Jagt, og saa . . . saa . . . naa ja, kort sagt, jeg vil have rene Gryn i Posen overfor den unge Pige.«

»Hvornaar vil du derover?«

»I Morgen tidlig.«

»I Morgen . . . lad mig se . . . ja, da har jeg nok at tage fat paa. Kartoflerne skal hyppes, og Pablo skal vise, hvad han duer til; nu har han saamænd drevet den af længe nok — i Morgen skal han ud i Haven og gøre Nytte! Sikken en Mængde Frugt vi faar i Aar! Det kan nu være meget godt, men ved du, hvad jeg har stor Lyst til, Edvard? Jeg kunde lide at indhegne et Stykke Jord og prøve paa at dyrke Korn. Det var morsomt at køre sit eget Korn til Mølle, hvad?«

»Men hvor vil du faa Plov og Heste fra?«

»Haandkraft, Edvard, Haandkraft! Vi to kan grave en hel Del i vore ledige Timer, Gødning har vi nok af, og . . .«

»Bare ikke Folkene fra den anden Side af Skoven forbyder os at tage mere Jord!« afbrød Edvard ham.

»Forbyder! Skoven er Kronens, og vi er Kongens Mænd og spørger sandelig ikke Folkeraadet eller Cromwel om Forlov. Men det skal naturligvis gøres i en Fart, og jeg vil ogsaa tage fat med det samme.

Nu da Pablo er her, skal han ogsaa gøre Gavn. Bare jeg kan faa ham til at arbejde! . . . Jeg skal for Resten have mig en Sav, saa snart jeg kommer til Byen igen. En Høvlebænk kan jeg vel ogsaa faa Raad til. Og saa skal du høre, Edvard, jeg har faaet et storartet Indfald . . .«

»Aah, gem det til en anden Gang,« bad Edward sin ivrige Broder. »Det er sent, og jeg skal op med Hønsene, maa du huske. Og skulde jeg høre paa alle dine Indfald, saa kom jeg nok aldrig i Seng!«

Ved Solopgang stod de fire Søskende og den unge Zigeuner op. Som altid bad Edvard Morgenbønnen, og Pablo lyttede forundret til. Da Alfred bagefter spurgte ham, om han havde forstaaet, hvad de sagde, svarede han:

»Nej, ikke helt! Men I bad vel om Solskin og godt Vejr?«

»Nej, Pablo,« forklarede lille Edith, »vi bad Vor Herre om at gøre os til gode Mennesker.«

»Gode Mennesker? Er I da onde? Pablo ikke ond!«

»Jo, Pablo, alle Mennesker er syndige,« sagde Alice, »men naar vi ærligt stræber efter at være gode, saa tilgiver Gud os.«

Det var de første Ord, den stakkels, uvidende Zigeunerdreng hørte om Vor Herre, og han forstod neppe ret meget af dem.

Alfred havde Brug for Abildgraa til Markarbejdet, og Edvard tilbagelagde derfor Vejen paa sine Ben. Sin Bøsse havde han med sig; ganske vist havde Osvald raadet ham fra at tage den med, men efter det Eventyr, de to Brødre havde oplevet med Tyrene

forleden Dag, holdt Edvard ikke af at være uden Vaaben. Den unge Mand gik rask til, fulgt af sin Hund — ikke Trofast, men *Snap,* den ene af de nye Hvalpe, og let i Sind og lys i Tanke glædede han sig ved det dejlige Vejr og den smukke, grønne Skov. I fulde Drag indaandede han den friske Skovluft; sine Tanker gav han frit Løb, han tænkte paa alt og ingenting — han var bare ungdomsglad og lykkelig. Men saa kom han med eet til at huske paa, hvorhen han gik, og at han i Skovriderens Hus sikkert vilde høre nyt fra Hovedstaden og fra Folkeraadet. »Folkeraadet! Den Morderbande!« tænkte han ved sig selv, og han rynkede Brynene og knyttede uvilkaarlig sin Haand i Vrede. Han mindedes Arnholts Brand, og hans Kinder blussede ved Tanken. Saa saa han fremad imod de kommende Tider, og han gav sig til at bygge Luftslotte: Kongen er atter bleven fri og fører Hæren mod Cromwell og hans Skarer; han selv, Edvard Beverley, staar i Spidsen for en Deling Ryttere og slaar med dem Folkeraadets Hestfolk paa Flugt; Sejren er vunden! Kongen kommer igen paa Tronen, og Arnholt gives tilbage til dets rette Ejermand. Nu skal Herregaarden bygges op paa ny; han gør Aftale med Bygmestrene . . . . . men hvad var det? Var det ikke, som om han paa een Gang saa Emma, den smukke Emma Stone? . . . Men med eet blev han forstyrret i sine Drømmerier, Snap gav sig til at gø rasende og sprang frem foran ham.

Edvard saa op, og hans Øjne mødte en kraftig Mand, der var iført Skovløberdragt og havde et skummelt og skulende Udtryk i sit Ansigt.

»Halløj, unge Mand! Hvad tager De Dem for

her i Skoven?« raabte han og kom nærmere, medens han spændte Hanen paa sin Bøsse.

Edvard gjorde ligesaa og svarede derpaa ganske rolig: »Jeg gaar igennem Skoven, som De ser.«

»Gaar, ja med Hund og Bøsse! Vil De følge med mig! Krybskytter skal vi dog ikke have til at strejfe om her i Skoven.«

»Jeg er *ikke* Krybskytte, og jeg følger *ikke* med Dem! Gaa De Deres Vej, eller De skal faa med mig at gøre!«

»De har at følge med mig, siger jeg!«

»Saa maa De slæbe mig med . . . Men jeg siger Dem endnu en Gang, at jeg ikke er Krybskytte. Jeg er aldeles ikke ude for at skyde Vildt, men for at gæste Skovriderens Hjem. Jeg raader Dem derfor til at tage Dem i Vare. Lad mig kun gaa videre i Fred og Ro. Rører De mig, bliver det værst for Dem selv!«

Der var en saadan Kulde og Fasthed i Edvards rolige Optræden, at Skovløberen nok kunde skønne, at han stod sig ved at trække i Land over for denne unge Mand. I en treven Tone, der vidnede om hans Ærgrelse, sagde han:

»De vil over til Skovrideren, siger De? Godt, det er netop derhen, jeg skal bringe alle de Krybskytter, jeg fanger. Saa kan De jo gaa foran — værs'go', unge Mand!«

Men det skulde Edvard dog ikke have noget af.

»Foran Dem? Nej, spænd Hanen paa Deres Bøsse ned, saa skal jeg gøre det samme, og saa følges vi ad. Men hurtigt, jeg har travlt!«

Skovløberen maatte bide i det sure Æble, han

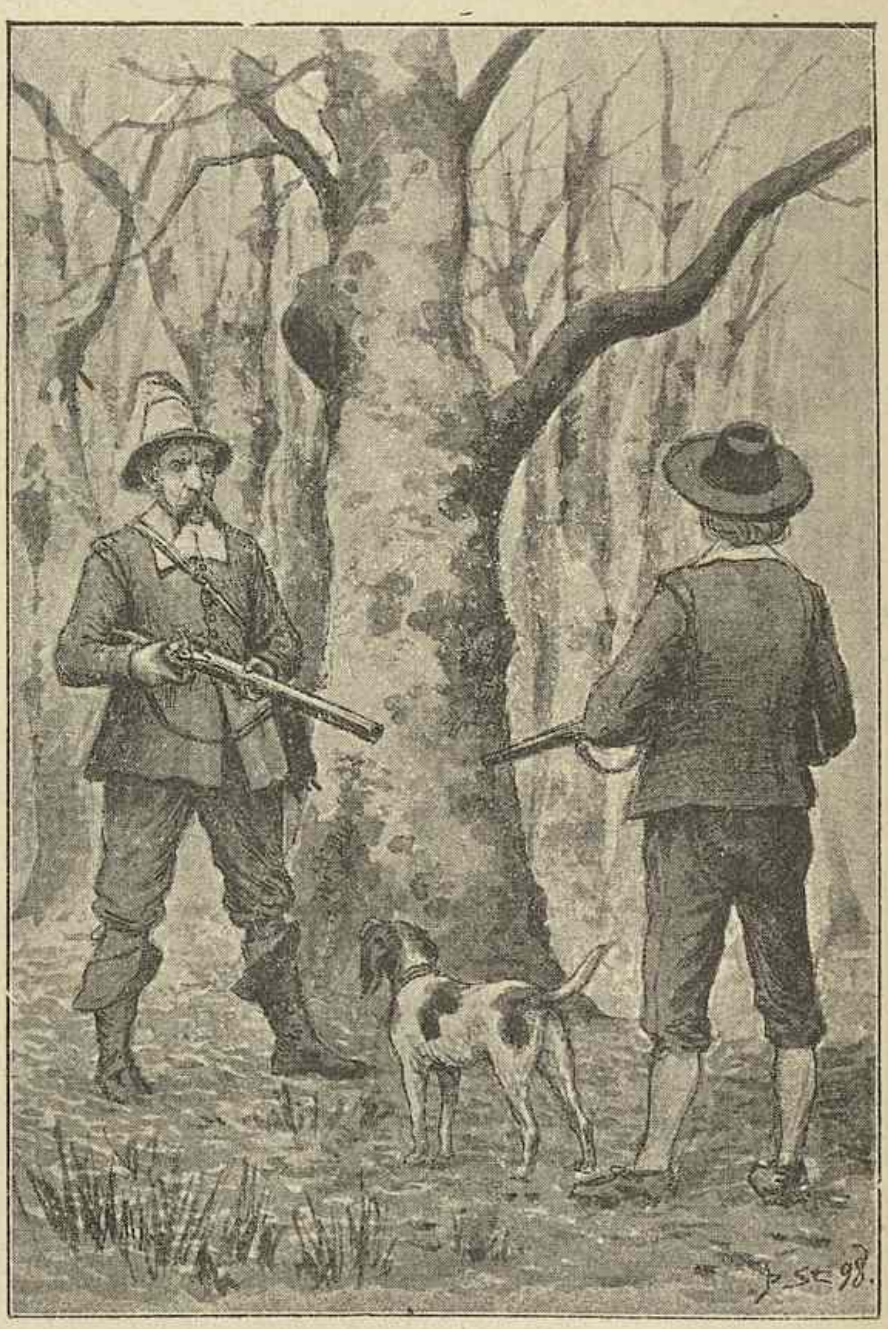

satte Hanen i Ro, og de gav sig paa Vejen sammen.

»De sagde, at De skulde gæste Skovrideren,« sagde Manden lidt efter. »Han er ikke hjemme.«

»Saa er Frøken Emma vel hjemme?«

»Naa, han er nok huskendt,« tænkte Skovløberen ved sig selv og blev helt høflig. »Ja, det er hun,« svarede han; »jeg saa hende da i Morges ude i Haven.«

»Og Osvald?«

»Ja, ham træffer De ogsaa — De lader til at kende vore Folk godt . . . . hvem er De med Forlov at spørge?«

»Det kommer ikke Dem ved, hvem jeg er,« svarede Edvard. »I hvert Fald agter jeg ikke at sige Dem mit Navn — De, som var saa grov imod mig før!«

Nu vidste den fremmede Skovløber hverken ud eller ind. Hvad kunde den unge Mand dog være for en? Det var dog vel aldrig en af hans foresatte? Nej, han var jo klædt som en simpel Skovløber. Og alligevel . . . »Bare jeg ikke kommer i Fortræd for dette her,« tænkte Manden.

Da de kom til Skovløberboligen, sagde Edvard:

»Nu gaar jeg derind. De staar vel under Osvald Skovfoged? . . . . Godt, vil De saa sige til ham, at De har mødt Edvard Armitage ude i Skoven, og at han er her og gerne vil hilse paa ham!«

Med disse Ord gik Edvard hen og bankede paa Døren, Skovriderens Datter lukkede selv op og bød ham hjerteligt velkommen. Snart stod Edvard for anden Gang i Hr. Stones Arbejdsværelse, og den smukke Frøken Emma rakte ham Haanden, idet hun

i varme Ord takkede ham for det Mod, han havde vist ved at frelse hende fra en grufuld Død. »Tak, hjertelig Tak!« sluttede hun.

»Det, jeg gjorde, fortjener saamænd ikke saa stor Tak,« svarede Edvard med hendes Haand i sin. »Jeg vilde have gjort det over for enhver som helst. Det var min Pligt som Mand!« *Adelsmand,* havde han nær sagt, men han tog sig i det.

Emma satte en Stol frem, og Edvard satte sig ned.

»Min Fader er Dem lige saa taknemmelig som jeg,« vedblev den unge Pige. »Men sig mig: hvad maa han gøre for Dem! Ord er saa ringe en Tak!«

»De har jo allerede vist mig Deres Taknemmelighed, Frøken Emma! Mig fattige Skovløber har De rakt Deres Haand, og De har givet mig Lov til at sidde her og tale med Dem, som om jeg var Deres Ligemand.«

»De har reddet mit Liv! Skulde De saa ikke være mig saa kær og saa nær som en Broder? En Gæld er en Gæld, og . . . ærlig talt . . . saa . . .« Hun holdt inde og slog forlegen Øjnene ned.

»Naa? Ærlig talt? Hvad saa?« spurgte Edvard.

»Saa tror jeg ikke paa, at De er den, De siger. Jeg mener: De blev ikke født til at være Skovløber. Det tror min Fader heller ikke.«

»Det er uhyre pænt af Dem, at De har saa gode Tanker om mig, men jeg kan vist alligevel ikke blive mere end Skovløber, navnlig da ikke nu, da Deres Fader er bleven Skovrider. Nu vil jeg snarere synke endnu lavere ned og blive Krybskytte. Endnu i Dag

var jeg nær bleven nappet af en af Deres Faders Folk. Havde jeg ikke gjort Fyren ræd, saa var det gaaet mig ilde.«

»Var De da ved at skyde Dyr? Det var De da vel ikke?«

»Nej, Frøken, jeg har ikke været paa Jagt, siden jeg saa Dem sidst.«

»Det vil glæde Fader at høre det. Og han har ikke saa lidt at sige, saa hvis De bare vil, kan han gøre meget for Dem. Han staar sig ganske vist ikke saa godt med de styrende, som han har gjort. Det kommer af . . .«

»Af Kongemordet!« afbrød Edvard hende. »Ja, jeg ved nok, at han satte sig imod denne Udaad, og jeg ærer og agter ham derfor.«

Emma fik Taarer i Øjnene — Glædestaarer. »Hvor det er venligt af Dem at tale saaledes!« sagde hun. »De kan tro, jeg er glad ved at høre Dem rose min Faders Færd! . . . Men her sidder jeg og snakker og tænker slet ikke paa, at De jo maa være baade sulten og tørstig . . . Jane! Jane!«

Og saa maatte Jane sætte Mad paa Bordet for den unge Mand. Medens han spiste, gav Emma Stone sig i Lag med sit Sytøj og holdt sine Øjne ved det, om hun end af og til saa hen til Edvard for at se, om han manglede noget. Da han havde spist, tog Jane af Bordet, og den unge Skovløber skød Stolen tilbage og sagde Tak for Mad. Han vilde til at give sig paa Vej hjemad, sagde han; men det fik han ikke Lov til endnu.

»Jeg har saa meget at tale med Dem om,« forsikrede Skovriderens Datter. »Først og fremmest

skal og maa De sige mig, hvad vi — min Fader og jeg — kan gøre for Dem.«

»Jeg kan ikke tage Tjeneste hos dem, der for Tiden har Magten her til Lands,« svarede Edvard, »saa det Spørgsmaal kommer vi nemt over.«

»Jeg ventede det Svar,« sagde den unge Pige alvorligt, »og jeg forstaar det saa godt. Der er ogsaa mange, som nu gerne vilde sige sig løs fra Cromwells og Folkeraadets Færd . . . Hvem kunde i sin Tid ane, at Tingene skulde tage en saa grufuld Vending? . . . Hvor bor De for Resten?«

Edvard fortalte hende det og gav hende ogsaa Svar paa de mange andre Spørgsmaal, hun rettede til ham, — om han havde Brødre og Søstre, hvor gamle de var, om hvad de alle sammen levede af o. s. v.

»De blev altsaa opdraget sammen med Oberst Beverleys Børn. Saa var det vist ikke Oberstens Mening at gøre Dem til Skovløber?«

»Nej, jeg skulde have været Krigsmand.«

»De er maaske lidt i Slægt med Oberst Beverley?«

»Nej, jeg er ikke *lidt* i Slægt med ham,« — Edvard huede ikke rigtig dette Krydsforhør — »men var Herremanden paa Arnholt ikke falden for en fjendtlig Kugle, saa stred jeg nu i hans Følge for Kongehusets retfærdige Sag . . . Men hør engang, Frøken Emma, nu maa De ogsaa fortælle lidt om Dem selv . . . Har De nogen Søskende?«

»Nej, jeg er eneste Barn. Og min Moder er død?«

»Hvem er De ellers i Slægt med?«

Hun saa spørgende op paa den unge Mand. »I Slægt med? Ja, min Moder hed Cooper, før hun blev gift med min Fader . . .«

»Cooper! Saa er De jo af adelig Byrd!«

»Ja.«

Nu fandt Edvard det imidlertid ikke raadeligt at blive længere i Skovriderhuset. Han rejste sig og bød far vel med et »Tak for denne Gang!« til den unge Pige.

Hun takkede ham atter i varme Ord, fordi han havde reddet hendes Liv, men især bad hun ham om at komme igen, naar hendes Fader var hjemme. »Hvis De ret kendte min Fader,« sagde hun, »vilde De holde lige saa meget af ham som jeg. Han er saa god, saa inderlig god!«

»Men husk paa, Frøken Emma, at jeg hader og afskyr de Folk, hvis Sag han tjener.«

»Kan jeg stole paa Dem? Saa kan jeg sige Dem, at han ikke er saa fast knyttet til Kongemorderne, som De maaske tror. Hverken han eller min Morbroder, Hr. Cooper, kan lide Cromwell . . . Det bliver mellem os!«

»Hmh! Hvorfor har han saa taget Tjeneste som Skovrider for disse Mennesker?« indvendte Edvard.

»Han søgte ikke den Stilling selv. De gav ham den. De andre vilde nemlig gerne have ham af Vejen, fordi han ikke blindt vilde følge dem i alt, hvad de gjorde.«

»Nu vel, Frøken Emma, Tak for Deres Venlighed mod mig simple Skovløber. Far vel!«

»Hvornaar kommer De saa igen og hilser paa min Fader?«

»Det er ikke godt for en Krybskytte som mig at staa for hans barske Aasyn,« svarede Edvard smilende; »men det kan jo være, at jeg en skøn Dag

bliver nappet — og saa faar han mig at se . . . og De vel ogsaa . . .«

»Jeg vil ikke opmuntre Dem til at gaa paa Jagt,« sagde den unge Pige, »men det vil jeg dog sige Dem, at om De ogsaa gør det, saa skal De ikke komme i Fortræd for det — hvis jeg da kender min Fader ret. Far vel og endnu en Gang Tak!«

Og Emma rakte ham sin Haand, som han høvisk førte til sine Læber. Den unge Pige fandt sig rødmende deri, og med et dybt Buk forlod Edvard Beverley Skovriderens Stue.

TRETTENDE KAPITEL.

I Fælden.

Edvard skyndte sig straks hen til sin Ven Osvald, der allerede af Skovløberen havde faaet at vide, at han kunde vente en Gæst.

»De har snakket længe med Skovriderens Datter,« sagde han, »og det glæder mig; det faar Folk til at tage Hatten af for Dem. Den Karl af et Rundhoved, som De ragede uklar med i Morges, var nok svært ivrig i Tjenesten. Men jeg fik da lukket Munden paa ham ved at fortælle ham, at De og jeg gik paa Jagt sammen med Skovriderens Vidende, og at De var den bedste Skytte i Skoven. Skulde De nogen Sinde blive greben i at skyde et Dyr, saa raader jeg Dem til at sige, at De gaar paa Jagt paa mit Bud. Saa er De fri for videre Vrøvl. De, som har reddet Skov-

riderens Datter, kunde saamænd gerne skyde alle Dyrene i Skoven, uden at han vilde tage sig af det!«

»Jeg tror dog ikke, at jeg vil tage imod Deres Tilbud. Lad dem bare gribe mig, hvis de kan, siger jeg.«

»De er en haard Hals, kan jeg mærke. De vil nu engang ikke tage mod nogen som helst Vennetjeneste af Rundhovederne. Men De kan ikke forbyde mig som Skovfoged at sørge for, at mine Folk lader Dem være i Fred — det ved jeg da.«

»Ja, Tak skal De have, Osvald, men jeg maa jo finde mig i at tage Tingene, som de er,« svarede Edvard, og derpaa fortalte han det nyeste Nyt, om hvorledes de havde fanget en Zigeunerdreng i deres Faldgrav. Til Gengæld fik han af Osvald lidt nærmere at vide om den Skovløber, han var stødt sammen med om Morgenen; Osvald kunde heller ikke lide Manden, der for Resten kun havde været i Tjenesten en fjorten Dages Tid; han hed Mikkel.

Edvard blev hos Skovfogeden Natten over. Ved Daggry stod han op, og snart var han paa Vejen hjem; Snap fulgte ham lige i Hælene.

»Det er virkelig en sød lille Pige!« kunde den unge Mand ikke lade være med at tænke ved sig selv undervejs, og sommetider tænkte han højt. »Og hvor taknemmelig hun var imod mig!«

Edvard var næsten vred paa sig selv, fordi han ikke helt kunde faa Bugt med sin Uvillie mod hendes Fader; kunde han det, saa havde han ikke nødig at opgive Tanken om at se hende igen. »Nu kommer jeg saamænd aldrig til at tale med Emma Stone mere,« sagde han til sig selv, »hvis jeg da ikke virkelig bliver slæbt for Skovrideren som Krybskytte.«

Kort at fortælle, det var let at mærke, at Edvard Beverley var paa gode Veje til at blive forelsket!

Imidlertid var han kommen saa langt ind i Skoven, at han saa smaat turde vove at gaa lidt paa Jagt. Her kunde han vel være i Fred for de forbistrede Skovløbere! Han vidste, at der i Nærheden var en Dam, hvor Hjortene plejede at holde til i Middagsstunden. »Der maa jeg hen!« tænkte han, og saa lagde han sig ned paa alle fire og gav sig krybende paa Vej gennem Underskoven.

Omsider var han ved Dammen. Hjorte var der dog ingen af, — men hvem laa der i Græsset, saa lang han var, og snorksov? Mikkel, den Skovløber, som var kommen efter Edvard den foregaaende Dag. Snap skulde lige til at gø, men Edvard fik den til at holde Mund, og saa listede han paa Tæerne hen til Mikkel. Uden at vække ham tog han hans Bøsse op og blæste Krudtet af »Panden«.

»Nu kan han skyde løs paa mig saa meget, han vil! For det er vel nok mig, han er ude efter. Men saa falder jeg da ikke for det første Skud . . . . Ja, det er tydeligt, han er paa Menneskejagt; ellers havde han haft Hund med.«

Nu sneg Edvard sig tilbage ad den samme Vej, som han var kommen, og var snart naaet ud af Krattet igen. Men hvor var Snap bleven af? — »Snap! Snap! . . . Naa, der er du. Hvor har du været henne?«

Ja, Snap havde gjort Ulykker; den havde nemlig lugtet, at Mikkel havde Kød hos sig, og mens Edvard gik sin Vej, havde den givet sig til at snuse i den sovende Skovløbers Lommer. Derved havde den

selvfølgelig vækket ham. Han kendte straks Hunden igen fra den foregaaende Dag og var ikke længe om at regne ud, at dens Herre ogsaa maatte være i Nærheden. Da Hunden saa løb efter Edvard, fulgte Mikkel et Stykke bagefter.

Edvard gik imidlertid rolig videre. Han maatte jo nu opgive at jage, og nu tænkte han bare paa at naa sit Hjem. Undervejs blev han tørstig, og da han netop kom forbi en lille Bæk, lagde han sig ned for at faa en Drik Vand. Som han laa der og lyttede til Bækkens muntre Rislen, faldt han i dybe Tanker og glemte rent, at Tiden gik. Med eet for han op af sine Drømmerier; Snap havde knurret, der maatte være noget paa Færde. I en Fart ladede han sin Bøsse og rejste sig derpaa op for at se sig om. Og ganske rigtigt! Der stod Mikkel henne, halvt skjult bag en Træstamme, og sigtede paa ham! Nu hørte han Hanen paa hans Bøsse smække ned men der faldt intet Skud; i det samme traadte Mikkel frem fra sit Skjul og slog efter Snap med Bøssekolben. Edvard raabte til ham og bad ham tage sig i Vare, men Mikkel ænsede det ikke.

»Vær De glad ved, at Deres Bøsse klikkede!« raabte Edvard opbragt.

»Jeg skød ikke efter Dem. Det var Hunden, jeg vilde ramme, og det Bæst skyder jeg, naar jeg kan komme af Sted med det!«

»Saa — aa! Det gør De vist ikke? For Resten *var* det mig, De sigtede paa. Men jeg har selv blæst Krudtet af Deres Bøsse, saa jeg kan takke mig selv — og Deres Søvnighed — for, at det gik, som det gik! Nu gjorde jeg maaske klogest i at give Dem

en Kugle i Livet; men jeg vil ikke dræbe en værgeløs Mand, og derfor siger jeg kun: Skrub af med Dem, saa hurtigt De kan! Naa, een to tre, eller jeg skyder Dem ned!« — og Edvard lagde truende Bøssen til Kinden.

Mikkel saa, at det var Alvor, og skyndte sig at smøre Haser. Men saa snart han var vel uden for Skudvidde, sendte han en Strøm af grove Skældsord og Trusler efter den unge Mand.

Edvard var ikke rolig; han stolede ikke paa, at Mikkel for Alvor var borte, og han vilde nødig have, at denne Slyngel ved at liste bag efter ham skulde opdage, hvor hans Hus laa. Derfor greb Edvard til den Udvej at slaa ind paa en helt anden Retning; paa den Maade kunde han lokke sin Forfølger paa Vildspor. Imidlertid blev det mørkere og mørkere. Stadig saa Edvard sig skarpt omkring for at blive klar over, om Mikkel virkelig var efter ham, og omsider opdagede han da en Skikkelse, som sneg sig af Sted fra Træ til Træ. »Saa der er du!« tænkte Edvard. »Saa skal du ogsaa faa Lov til at bruge dine Ben, for nu løber jeg! Lad mig se, hvor paa Lag jeg er . . .« Han saa sig om, og da han skønnede, at han ikke var langt fra sin Broders Faldgrav, fik han et storartet Indfald. Han styrede sin Gang ad Graven til, idet han hele Tiden forvissede sig om, at Mikkel fulgte efter.

Da han kom til Stedet var Skovløberen naaet nær ind paa Livet af ham; saa gik han videre med raske Skridt og sørgede for, at Graven kom til at ligge mellem ham og Mikkel; denne satte ogsaa Fart paa — og dumpede naturligvis lige paa Hovedet i Fald-

graven! Edvard hørte ham skrige, og hans Bøsse gik af i det samme. »Nu kan du have det saa godt!« tænkte Edvard. »Du skal saamænd faa Lov til at ligge der lige saa længe som stakkels Pablo, saa bliver du nok tam! . . . Kom, Snap, nu kan vi to trænge til at faa lidt i Livet, saa nu vil vi skynde os hjem!«

Snart var han hjemme i Skovløberhuset, hvor han længe var ventet, og hvor han først og fremmest stillede sin glubende Sult for derefter at fortælle sine Søskende Dagens Hændelser. Zigeunerdrengen Pablo, som ogsaa lyttede til, for straks op og raabte: »Nu ligger han i Hullet. I Morgen tager Pablo Bøssen og skyder ham!«

»Vist ikke, min Dreng!« sagde Edvard, og lille Edith skændte ogsaa paa Pablo og sagde, at man ikke maatte skyde Mennesker.

»Slemme Mand vilde dog skyde Herren!« mente Pablo, som slet ikke kunde forstaa, at der var noget ondt i at slaa saadan en Slyngel ihjel uden Naade og Barmhjertighed.

Alfred og Edvard drøftede nu, hvad de skulde stille op med den sølle Mikkel, og de blev enige om, at Alfred tidlig den næste Morgen skulde ride over til Osvald og tale med ham om Tingen.

Det gjorde Alfred saa. Osvald var først næsten lige saa haard som Pablo. »Lad ham blive der, den Skurk!« sagde han. »Han ligger paa sine Gerninger.« Men endelig gik han da ind paa at følges med Alfred ud til Faldgraven og tage et Par andre Skovløbere med. Da de kom til Graven, bøjede Osvald sig frem og raabte:

»Hvem er dernede?«

»Det er mig, Mikkel!«

»Er du kommen til Skade?«

»Ja, saa slemt, saa slemt! Min Bøsse gik af, da jeg faldt, og saa fik jeg Kuglen i Benet. Uh, som det dog har blødt!«

Med en Del Mas lykkedes det dem at faa Manden op; de snærede et Tørklæde om Benet paa ham for at standse Blodtabet, og saa gav de ham Vand at drikke; det hjalp alt sammen paa Mikkel, men gaa kunde han dog ikke paa nogen mulig Maade, saa Spørgsmaalet blev, hvordan de skulde faa ham hjem.

»Hvis jeg maa raade,« sagde Alfred og tog Osvald lidt til en Side, »saa skal vi nok klare de Ærter. Se, det gaar ikke, at disse her to Skovløbere faar at vide, hvor mit Hjem ligger. Vi maa altsaa lade dem blive hos den saarede, mens De og jeg tager hjem efter Vognen; samtidig tager vi en Bid Brød med til Deres Folk. Saa kører vi Mikkel hjem til Dem, og inden Daggry kan jeg være hjemme hos mig selv med Vognen.«

Osvald og Alfred var ikke længe om at naa Skovløberhuset; Alfred red paa Abildgraa, og den gamle Skovfoged fulgte med ved Siden af Hesten. Mens Abildgraa fik et Foder, havde Osvald og de to Brødre Tid til at snakke sammen om de sidste Dages mange Hændelser. Skovfogeden mente, at Skovrider Stone straks vilde jage Mikkel af Tjenesten, men det var Edvard slet ikke glad ved.

»Han kan volde meget større Fortræd, naar han bliver smidt fra sin Stilling, end nu, da han staar

under Deres Tilsyn,« ytrede han. »Nu faar vi jo ogsaa se, hvordan han vil fremstille Sagen.«

»Naa, der har vi nok jeres Zigeunerknøs,« udbrød Osvald lidt efter, da han fik Øje paa Pablo, »han har i Grunden et rart Ansigt; men,« vedblev han med dæmpet Røst, »det er et underligt Folkefærd, de Zigeunere; det onde i dem vækkes saa let, og De skal være varsom med ham der. De kan faa Sorg af ham, men De *kan* ogsaa faa Glæde af ham — det retter sig efter, hvordan De tager ham. Fremfor alt: Slaa ham ikke! Prygl gør kun Fortræd.«

»Nej, vi skal saamænd ikke slaa ham,« sagde Alfred, »det vil sige, lille Edith giver ham vist en Vinge en Gang imellem, men det gør vel ikke noget?«

»Nej, lad bare lille Edith klapse ham; . . . hvad tager han sig ellers for?«

»Ingenting. Han er ikke kommen rigtig til Kræfter endnu, saa han hjælper bare Edith med at se efter Æggene . . . og det er sandt, forrige Nat satte han nogle Snarer op og havde meget større Held med sig end jeg. Jeg fik kun een eneste Kanin i alle mine Fælder, men han kom hjem med tre Kaniner og en Hare.«

»Ved De hvad, Alfred,« foreslog Osvald, »lad De ham sørge for de Dele ganske paa egen Haand. Det forstaar han sig paa, og det vil more ham. Strengt Arbejde kan De ikke vente af ham . . . Og hør, Edvard, De . . . eller *du* skulde jeg nok sige . . . du skulde en Dag tage ham med over til mig, for at han kan kende Vejen til en anden Gang.«

»Det skal jeg!« lovede Edvard. »Tager du derud med Vognen, Alfred?«

»Ja, Alfred skal køre,« sagde Osvald. »Det gaar ikke, at Skovløberen faar at se, at jeg har laant Vognen af dig, Edvard. Alfred kender de ikke.«

Saa blev der spændt for, og forsynede med Mad til Folkene gav Osvald og Alfred sig igen paa Vej til Faldgraven. Der fandt de Mikkel meget raskere, end de havde forladt ham; snart laa han oppe i Vognen paa et Knippe Halm, og saa gik det videre gennem Skoven. Den saarede skreg i vilden Sky, naar Vognen skumpledes for meget paa den ujævne Vej, men omsider naaede de da hjem til hans Bolig med ham.

Det havde været en streng Nat for dem alle, især for Alfred. Han blev nu et Par Timers Tid hos Osvald for at hvile sig lidt ud, inden han skulde paa Farten igen.

»Nu skal jeg nok lade dig og din Broder vide, hvordan det gaar med Mikkel, og hvilke Røverhistorier han kan hitte paa at diske op med,« lovede Osvald. »Men i de første fjorten Dage maa I ikke vente mig.« — Nu var Osvald og Alfred ogsaa bleven dus.

Det kan nok være, Abildgraa kunde trave, og det skønt den havde gjort Vejen gennem Skoven tre Gange i det sidste Døgn. Sagen var den, at det nu gik hjemad, hjem til den lune Stald.

»Ja, Øst, Vest, hjemme bedst, siger Ordsproget, og det siger Dyrene ogsaa,« tænkte Alfred ved sig selv. »Menneskene, som er saa kloge, er ikke altid af den Mening. Som nu min Broder! Han længes efter at komme bort, ud i den vide Verden! Maaske var det i Grunden det bedste, der kunde ske. Hvorfor gaar den nye Konge mon derovre i Frankrig i

Stedet for at komme herhjem i Spidsen for en Hær? Saa kunde Edvard komme ud at kæmpe i aaben Mark mod vore Fjender. Nu gaar han her og er udsat for at blive skudt for Krybskytteri. Han maatte meget hellere drage bort; jeg kan magelig passe Driften alene, og Agerbruget ligger for mig; han duer slet ikke til det, han skal være Krigsmand!«

Og Alfred blev enig med sig selv om, at han vilde foreslaa sin Broder at drage bort, naar der var gaaet en lille Tid; men først vilde han have ham til at hjælpe til med Indhegningen af det nye Stykke Jord; senere maatte Pablo tage fat. »Jeg skal have savet nogle Træer til Planker,« tænkte Alfred, »det maa han hjælpe mig med.«

Bedst som han syslede med disse Tanker, hørte han et skingrende »Halløj!« Han saa sig om og fik Øje paa sin Broder, der nu kom ham i Møde, idet han raabte:

»Du kommer lige i rette Tid med Vognen! Jeg har netop noget godt til Alices Spisekammer; her skal du se, en ung Raabuk! Dejligt Kød!«

Den blev lagt bag i Vognen, og Edvard satte sig op ved Siden af sin Broder, som nu fortalte ham, hvorledes hans lille Rejse var spændt af, samt bad ham om at blive hjemme nogle Dage og hjælpe ham med det nye Gærde, der skulde rejses. Det vilde Edvard gerne, og saa snart de var kommen hjem, og Alice havde givet dem lidt at leve af, tog de deres Økser paa Nakken og gav sig paa Vej ud i Skoven for at fælde nogle Fyrretræer, som Alfred havde udset sig til Gavntømmer.

FJORTENDE KAPITEL.

Den nye Konge.

Undervejs satte Alfred sin Broder ind i de forskellige Forehavender, der nu skulde sættes i Værk. Han havde afstukket omkring ved tre Tønder Land bag ved deres Have, og den Jord skulde nu indhegnes, foreløbig med et Plankeværk, senere hen med en lav Jordvold med en Tjørnehæk paa. Naar saa Jorden fik godt med Gødning, havde de der en udmærket Græsgang til Køerne, Kalvene og gamle Abildgraa.

Mens Alfred gik og udviklede disse Fremtidssyner, saa de, at Pablo kom løbende efter dem langt borte.

»Det er sagtens ikke for at arbejde, han kommer,« mente Alfred. »Men det kan maaske more ham at se til. For Resten tror jeg, at jeg kan faa ham narret til at tage fat. Ved du hvordan? . . . Jo, ser du, jeg vil tale saadan til ham, at han maa tro, at jeg regner ham for aldeles uduelig til at udføre selv det ringeste Stykke Arbejde. Saa tror jeg, at han vil lade sig ægge til at tage lidt fat. Og naar han er færdig med sit Arbejde, saa vil jeg naturligvis lade uhyre forundret og give ham Ros for det. Du skal se, det skal nok hjælpe!«

»Det Indfald er ikke daarligt! Bare han alligevel ikke er for doven!«

»Han er egentlig ikke doven, han er bare ikke vant til at tage fat, og det skal han lære. — Naa, nu er vi her!« udbrød Alfred og kastede sin Økse og sin Hakke fra sig. Derpaa smed han Frakken og stod i Skjorteærmer; Edvard gjorde ligesaa. Saa

gik de i Lag med Arbejdet, og først da en halv Snes af de lange, tynde Træer, som nemmest lod sig save til Bræder, laa fældede paa Jorden, holdt de Hvil for at puste lidt.

»Naa, Pablo,« raabte Alfred til Zigeunerdrengen, som længe havde ligget i Græsset og set paa dem, »du holder nok mere af at se til; det kan jeg i Grunden godt forstaa.«

Pablo svarede ikke. Hvad skulde han ogsaa sige? Han kunde jo ikke være med til det Slid.

De to Brødre tog atter fat med Liv og Lyst; de fik ordentlig Sveden ud af Kroppen.

»Strengt Arbejde, Pablo!« sagde Alfred.

»Ja, meget strengt,« lød Svaret. »Pablo ikke stærk nok.«

»Nej, du kan kun hitte Fuglereder og fange Kaniner — det ved vi nok.«

»Ja, og du spise dem!«

Edvard lo. »Der fik du *den,* Alfred! Og der kan man se, at I hver gør Nytte paa sin Vis.«

»Begge to gode,« sagde Pablo. »Stærk Mand fælder Træer, ikke-stærk skærer Grene af!« Og i en Fart greb han en Kniv og gav sig i Lag med at snitte Grene og Kviste af, og det gik som Fod i Hose for ham.

Edvard og Alfred blinkede til hinanden. Alfreds List var lykkedes! De arbejdede nu støt videre, indtil de kunde skønne, at det var Middagstid; de havde ganske vist ikke andet Ur end deres Madlyst, men den tog aldrig fejl af Tiden, og da de kom hjem, havde Alice ogsaa allerede dækket Bord, og Maden var færdig.

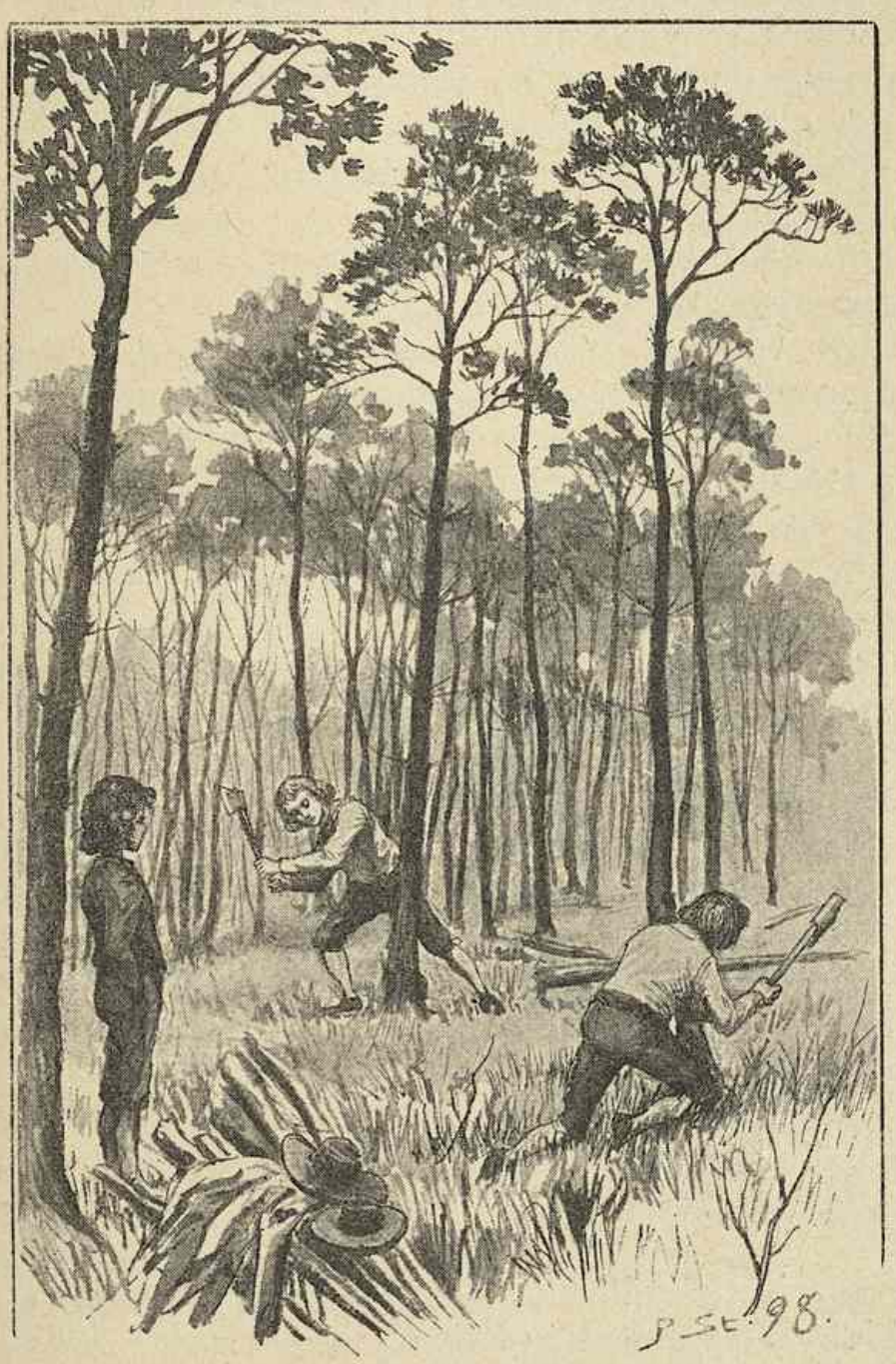

Børnene i Nyskoven.

Pigebørnene blev ikke lidt forbavsede ved at høre, at Pablo havde været paa Arbejde, og da Alfred roste ham for hans Flid, føjede lille Edith til:

»Ja, du er en god Dreng, og nu skal du faa Lov at følges med mig om Aftenen og bære Kurven til at lægge Æggene i!«

»Du kan sagtens være glad, Pablo!« udbrød Alfred leende.

Efter Middag gik det løs igen, og da Aftenen kom havde de fældet saa mange Træer, som de havde Brug for. Dagen efter kørte de hjem med dem. Saa blev nogle af dem tildannet som Stolper, og der blev gravet Huller til at sætte disse Stolper i, og endelig blev Tværstængerne slaaet fast med store Søm. Saa var Plankeværket om de tre Tønder Land færdigt. Men det Stykke Arbejde tog ogsaa hele fjorten Dage, og saa sled de endda alle tre i det fra Morgen til Aften.

Nu havde Edvard fri Raadighed over sin Tid, og han begyndte saa smaat at tale om, at han vilde over til Osvald. Han længtes efter at høre, hvordan det stod til med Mikkel, den Slyngel, og han gad ogsaa nok spørge lidt nyt fra Hovedstaden; maaske længtes han ogsaa efter en vis ung Pige, hvis Fader han havde — eller da i alt Fald havde haft — et Horn i Siden paa; men det talte han nu ikke om. Pablo vilde han have med, som Aftalen med Osvald var.

Alfred raadede ogsaa sin Broder til at tage af Sted. »Men naar du kommer hjem, saa maa du paa Farten igen — eller ogsaa jeg; een af os maa ind til Byen efter lidt Værktøj og nogle andre Pillerier; Pablo trænger ogsaa svært til et nyt Sæt Klæder.«

»Og jeg mangler de tusinde Ting,« stemte Alice i med.

»Tusinde? Det var et stort Tal!« udbrød Edvard.

»Ja, men jeg trænger virkelig til mange Ting. Jeg har ikke Fade til min Mælk, Salt savner jeg og Ballier og Bøtter og . . . ja, jeg skal skrive det altsammen op, saa skal du se, hvor det fylder?«

»Saa har du vel ogsaa noget at sælge?« spurgte Edvard hende.

»Ja, jeg har en Mængde Smør.«

»Og du Edith!«

»Mine Kyllinger er for smaa endnu. Men naar de er store nok til at sælges, saa maa jeg se at faa nogle Ænder og Gæs; jeg vil ogsaa have Kalkuner; men først maa Alfred bygge det nye Hus til dem, som han har lovet mig.«

Alfred sagde, at han nok skulde huske sit Løfte, og han lovede ogsaa at grave en dybere Dam til Ænderne. Til Gengæld skulde lille Edith luge hans Løgbede, og det gik hun ogsaa ind paa.

Da Solen stod op den næste Morgen, kom Edvard og Pablo ogsaa af Fjerene, og snart var de og Trofast paa Vej over til Osvald. Bedst som de gik og snakkede sammen, standsede Pablo, tyssede paa Edvard og tog Trofast i Nakken, idet han pegede hen imod en lille Høj. Ved at se nærmere til opdagede Edvard, hvad det var, Zigeunerdrengens skarpe Blik havde øjnet; det var et Par Kohorn, som ragede op over Højen. Edvard spændte Hanen paa sin Bøsse og sneg sig frem, indtil han var saa nær, at han kunde tage godt Sigte. Et Skud — og Dyret faldt til Jorden. Trofast blev sluppen løs; den for straks

derhen, og Edvard og Pablo fulgte bagefter. De saa da, at der ved Siden af den dræbte Ko stod en Kalv, som ikke kunde være stort mere end fjorten Dage gammel. Hvad skulde de gøre ved den? Bringe den hjem havde de ikke Tid til nu, og Edvard greb derfor til den Udvej at haabe paa, at det lille Dyr vilde blive hos sin Moder, indtil de kunde komme tilbage.

De gik saa videre uden at opleve noget mærkeligt og kom lidt efter Middag til Osvalds Hus. Han var ikke hjemme, men der gik Bud hen til Skovriderens efter ham.

»Velkommen, Edvard!« sagde han og rakte den unge Mand sin Haand. »Jeg var henne hos Skovrideren, og han spurgte mig rigtig ud om dig, kan du tro! Han har nu den Mening, at du ikke er en ægte Skovløber, og saa har han mig mistænkt for at kende dit egentlige Navn og din Byrd. Han vilde have at vide, hvor dit Hus ligger — han vilde gæste dig, sagde han, — og jeg . . .«

»Naa, hvad sagde du saa?«

»Jeg sagde, at der var langt til din Bolig, og at jeg ikke var særlig kendt med Vejen derhen. Saa fortalte jeg ham ogsaa om Mikkels Opførsel mod dig, og han blev tindrende vred paa den Skurk — og Frøken Emma da meget mere. »Hvad siger Mikkel selv om sit Eventyr?« spurgte han mig. — »Aah, svarede jeg, »han vilde bilde os ind, at han var ved at forfølge en Hjort, da han med eet faldt i Graven, som han ikke kunde se i Mørket.«

»Sikken en Krønike!« udbrød Edvard. »Der skal bare sættes *Menneske* i Stedet for *Hjort,* saa passer den.«

»Hr. Stone tror selvfølgelig heller ikke et Ord af det Vrøvl,« vedblev Skovfogeden. »Men . . . det er sandt . . . det glemte jeg at sige: Skovriderens Datter vilde ogsaa saa gerne være Gæst hos dig og dine Søstre.«

»Ja, saa kommer jeg vel til at finde mig i det! Skovrideren er Herre her i Skoven, og jeg maa bøje mig. Naar han nu bare ikke aner Uraad.«

»Vist ikke nej! Du skal kun sørge for, at han kan finde dine Søstre ved Vadskeballien, og du selv og din Broder kan jo strø Møg. Saa opdager han saamænd ingenting.«

»Hvad nyt fra London?« spurgte nu Edvard.

»Jeg ved ikke noget endnu, men Jane ved nok en hel Bunke. Nu skal jeg gaa hen til hende, mens du faar lidt at leve af.«

Medens Edvard og Pablo spiste, foreslog Zigeunerdrengen, at han skulde løbe hjem og fortælle Alfred om Kalven, som de havde faaet fat paa undervejs, og Enden blev da, at Pablo gav sig paa Vejen; han skulde bede Alfred, om han Klokken 9 den næste Morgen vilde køre ud til den lille Høj, hvor Koen laa.

Lidt efter kom Osvald tilbage, og han havde en hel Posefuld Nyheder med sig, baade gode og daarlige. Først var der det at fortælle, at flere fornemme Mænd, Hertuger og Jarler, den myrdede Konges bedste Venner, havde lidt samme grusomme Medfart som deres Herre.

»Mord, Mord og atter Mord! Skal vi dog aldrig høre om andet?« Edvard rystede mismodig paa Hovedet.

»Jo, der er ogsaa godt nyt: Skotterne har udraabt Karl den Anden til Konge!«

»Nej, virkelig! Hvor er han?«

»Han er vist i Holland, i Haag. Men han vil snart til Paris og saa til Skotland.«

Edvard kom helt ud af sig selv ved disse Efterretninger. Var Rygterne paalidelige, saa skulde hans stille Liv i Skoven snart være forbi, det lovede han sig selv. Hans Hjerte bankede hurtigere end før, hans Kinder blev hede, og han maatte drikke en dygtig Slurk Øl af Osvalds store Trækande for at køle sit Blod. Han følte ikke stor Lyst til at snakke nu, og han bad derfor, om han maatte have Lov til at gaa til Ro med det samme; han skulde jo for Resten ogsaa tidlig op og af Sted.

Snart laa Edvard i Sengen, men han kunde ikke sove for sine urolige Tanker. »Han *maa* komme, Kong Karl!« tænkte han. »Og i samme Nu som han sætter sin Fod paa skotsk Grund, har han en Hær omkring sig. Der maa jeg være med!«

Og Edvard Beverley saa langt, langt hen i Fremtiden, saa sig selv kæmpe ved den unge Konges Side . . . og da han omsider faldt i Søvn, tog hans Drømme fat, hvor hans Tanker slap, og han drømte den hele Nat om Kamp og om Sejr. Og Drømmen viste ham et andet Billede; han friede Frøken Emma og hendes Fader ud af deres egne Folks Vold — — og saa vaagnede han! Dagslyset tittede muntert ind til ham, og i en Fart kom han i Klæderne, hentede Trofast i Hundehuset og gav sig paa Hjemvejen.

Da han kom til det Sted, hvor den døde Ko laa, saa han i Nærheden ikke andet levende end Kalven: Alfred og Pablo var endnu ikke mødt op. Men Koen skulde jo ogsaa flaaes, og det gav Edvard sig saa i

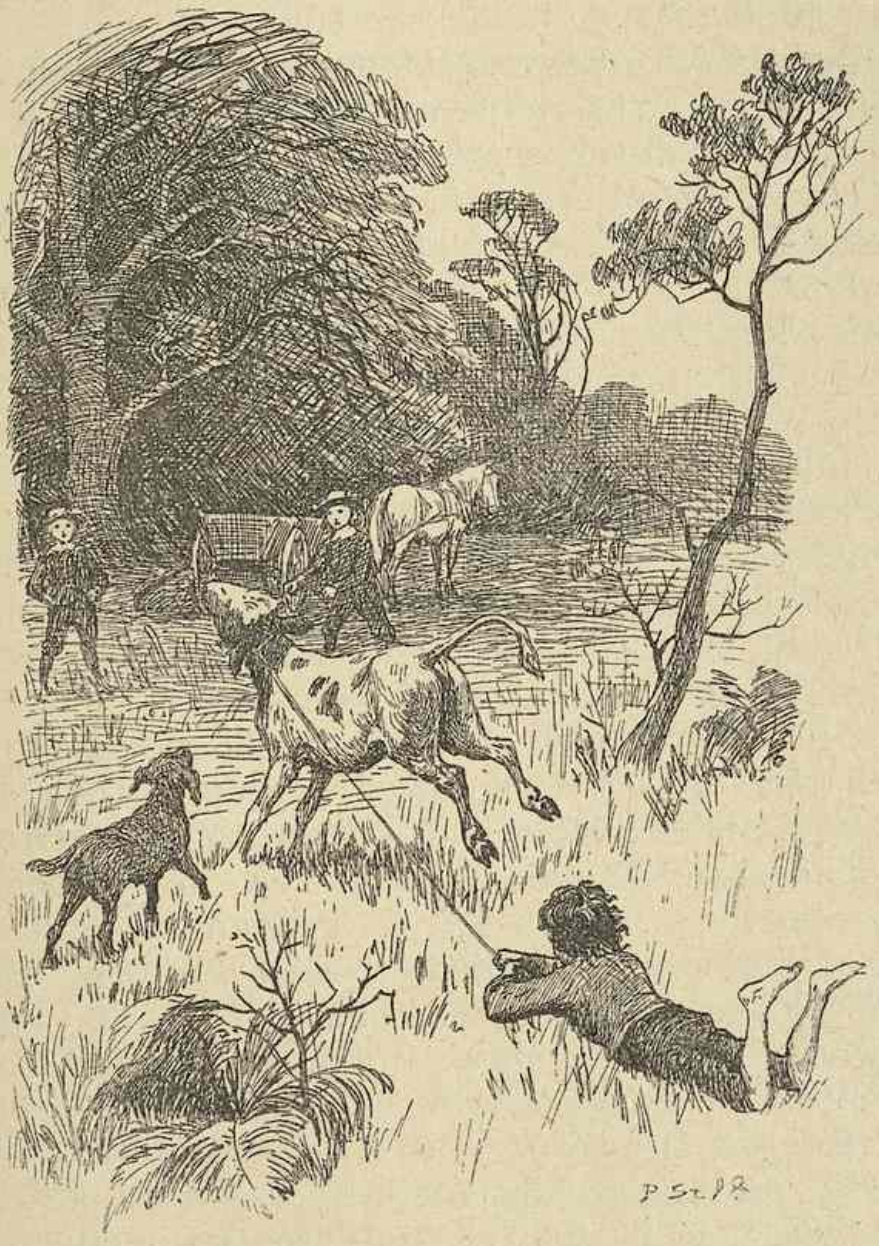

Færd med. Med eet for Trofast knurrende op, og et Øjeblik efter kom de ventede med Hest og Vogn. Nu gjaldt det om at faa fat i Kalven, der stadig kredsede om dem, men som ikke var nem at fange, saa vild som den var. Alfred mente, at Trofast maaske kunde rende den om, men Pablo vidste bedre Raad. Han gik hen til Vognen, trak et langt, tyndt Reb frem og slog en Løkke paa dets ene Ende.

»Nu skal I se Pablo! Saadan fange Tyre i Spanien, kalde den Lasso!« forklarede han. Derpaa gik han i en Bue uden om Kalven, der stod og brølede i vilden Sky et Par Hundrede Alen derfra.

»Slip saa Trofast løs paa Kalven!« raabte Zigeunerdrengen, og Alfred adlød hans Bud. Hunden for efter Kalven og drev den frem foran sig, hen imod Pablo, der holdt sig rede med sin Lasso i Haanden. Da Øjeblikket var gunstigt, slyngede han Rebet ud og traf saa sikkert, at Løkken lagde sig nok saa nydeligt om Dyrets Hals. Det var fanget, og to Minutter efter laa det vel forvaret og sprællede oppe i Vognen.

»Det var godt gjort, Pablo!« sagde Edvard. »Du er en rask Dreng, og den Kalv der skal *du* have. Ikke sandt, Alfred? Skal vi ikke give Pablo den?«

Jo, det syntes Alfred ogsaa, og Zigeunerdrengen straalede som en nyslaaet Skilling, saa glad var han.

Da Alfed gerne vilde til Staden, paatog han sig at køre derind med Kødet, og allerede næste Morgen gav han sig paa Vej. Foruden Kødet havde Alfred en stor Kurv Æg og tre Dusin Kyllinger med, som han skulde sælge for Alice; tillige havde hun forsynet ham med en lang Huskeseddel, en Opskrift paa alle de mange Sager, som hun savnede ved den dag-

lige Husholdning, og som hendes Broder skulde købe til hende. Pablo fik Lov til at følge med, for at han for Fremtiden kunde finde Vej til Lymington paa egen Haand. Edvard derimod blev hjemme, han havde fuldt op at gøre ude i Haven, og desuden holdt han ikke af, at hans Søstre skulde være ganske ene i Huset.

Men hvem der ikke tog fat paa Havearbejdet, da Vognen var rullet ud af Gaarden, det var Edvard. Han havde endnu Hovedet fuldt af de glade Tidender, han Dagen i Forvejen havde faaet at høre, og da han var alene, var det første, han gjorde, at gaa ind og tage sin Faders Sværd frem. Han satte sig til at pudse det blankt, og da han var færdig med det, kastede han sin Bøsse over Skulderen og gik ud i Skoven for at være ene med sig selv og sine Tanker. Han gik og gik, uden Maal og Med, og mere end een Gang skete det, at han fik sin Hat slaaet af, naar han ikke tog sig i Vare for at løbe imod de lave Grene, som Træerne strakte ud imod ham. Med eet hørte han Hestevrinsken. »Hvad er det?« tænkte han og saa sig om. Han fik da Øje paa en Flok vilde Heste, som gik og græssede, og til sin store Forundring opdagede han samtidig, at han stod i en Del af Skoven, som han slet ikke kendte, og hvor han aldrig havde været før; han havde heller ikke haft den ringeste Anelse om, at der var vilde Heste der paa Egnen.

»Naa, jeg hitter vel hjem igen!« tænkte han, og dermed slog han sig til Ro. Hvor Alfred vilde gøre store Øjne, hvis han saa de smukke Heste der! Edvard vilde dog fortælle ham sin Opdagelse, saa hel-

mede han saamænd ikke, før han fik fat i et Par Stykker af dem. Det blev sikkert ikke nemt at fange de vilde Bæster, men Alfred gav ikke tabt, naar han havde sat sig noget i Hovedet. — Hestene kom temmelig nær hen til Edvard, men da han rørte sig, blev de sky og satte øjeblikkelig i Galop; som en Stormvind for de af Sted med flyvende Manker og strittende Haler.

»Hvilken Vej skal jeg nu gaa for at komme hjem?« spurgte den unge Mand sig selv. »Mod Nord! Ja men hvor er Nord?« Det var ikke let at sige. Han saa efter Solen, men Himlen var helt overtrukken og truede med Regn. Han valgte da sin Vej paa Lykke og Fromme — og faldt snart igen i dybe Tanker. Imidlertid syntes Egnen ham stadig mere og mere ukendt, og han vidste til sidst hverken ud eller ind. Da maatte han gribe til den eneste Udvej, han havde. »Jeg maa blive ved at gaa lige frem efter Næsen, indtil jeg naar Udkanten af Skoven. Som jeg *nu* gaar, bærer jeg mig jo ad som en Hundehvalp, der tosser rundt efter sin egen Hale.«

Mørket var allerede saa smaat faldet paa, men endnu var der ikke en eneste Stjerne at øjne. Omsider tændtes dog disse Himlens Lys, og da den unge Mand først havde faaet Øje paa Karlsvognens straalende Stjernebillede, som er saa nemt at finde, og som han kendte saa godt, gik det som ingenting at finde Polarstjernen, og med den for Øje fortsatte han sin ensomme Gang. Han gik rask til for at komme hjem saa snart som muligt; han vidste jo, at hans Søskende ikke vilde være rolige, naar han blev borte om Natten, og han vilde gerne spare dem for denne Angest.

Allerbedst som han skyndte sig af Sted gennem den mørke Skov, saa han med eet, henne under nogle store Træer, noget, der ligesom gnistrede. Ved første Øjekast troede han, at det var en lille Sankt-Hans-Orm, der laa og skinnede, men da det gentog sig, kom han straks paa den Tanke, at det maatte være Gnister fra en Flintesten, der blev slaaet imod Staal. Uvilkaarlig standsede han for at se, hvad der vel kunde være paa Færde.

FEMTENDE KAPITEL.

Blandt Røvere og Mordere.

Endnu en Gang saa Edvard en Gnist lyse gennem Mørket, og nu kunde han tydelig høre, hvorledes Flintestenen skrabede mod Staalet. Han sneg sig nærmere og gemte sig bag et tykt Træ, hvorfra han uset kunde iagttage alt, hvad der gik for sig. Han fik nu Øje paa en Mand, som laa paa Knæ og holdt en Hat op imod Vinden for at skaffe Læ; en Lygte blev tændt og kastede et Øjeblik et flakkende Skær omkring sig — saa blev alt mørkt igen; der var lukket for Lyset. Straks tænkte Edvard paa at gaa hen til den fremmede Mand og spørge ham om Vej, men han kom paa andre Tanker. »Først vil jeg dog se lidt nærmere paa ham,« sagde han til sig selv, og saa lagde han sig ned og krøb frem gennem Bregnekrattet, indtil han ikke var mere end 14—15 Alen fra Manden med Lygten — eller rettere *Mæn-*

dene med Lygten for der var nemlig to, opdagede han nu. De talte sammen.

»Nej, vi maa vente en halv Times Tid endnu,« sagde den ene, »ellers er jeg ræd for, at de Folk fra Lymington, som bringer Fødevarer og andre Sager ud til ham, ikke har sagt far vel endnu; de plejer ikke at gaa hjem før et Par Timers Tid efter Mørkets Frembrud.«

»Hvem er de Folk for Resten? Kender du noget til dem?«

»Lidt. De er omme fra Gæstgivergaarden . . . ja, hvad er det nu, den hedder? . . . Den i Folkeraads-Gaden?«

»Jeg ved nok, hvilken du mener. Saa det er dem! Ja, den Vært har der altid været lidt muggent ved. Naa, hvor vi skulde klemme ham, hvis vi bare turde sætte vore Ben i den By!«

»Hvis vi bare . . . Ja, der har vi det. Men det kunde vist gerne ske, at det blev de andre, der klemte os lidt for stærkt om Halsen, hva'?«

Den anden svarede ikke, men spurgte lidt efter: »Han *har* altsaa Penge? Tør du bande paa det?«

»Om jeg tør! Ja, du kan tro, han har Penge! Jeg har selv staaet og kigget gennem en Sprække i hans Vinduesskod og set ham hælde Guldpenge ud af en Lærredspose!«

Edvard spidsede Øren. Hvem kunde det mon være, de talte om? Hyss! Nu tog de to Bøller fat igen.

»Hvordan skal vi bære os ad?«

»Nu skal du høre! Først banker vi paa og spørger, om der ikke skulde være en Smule Plads for et

Par rejsende Haandværkssvende. Gaar 'en, saa gaar 'en, og gaar 'en ikke, saa skal du bare blive staaende ved Døren og holde Manden hen med Sludder og Vrøvl; imens lister jeg om og prøver, om jeg kan komme ind ad Bagdøren eller ad Vinduet.«

»Er han alene?«

»Muttersalene! Det vil sige, der er en Springfyr, som render Ærinder for ham, men ham kan vi vel nok gøre Kaal paa. Vi skal magelig klare den, du gamle! Ærlighed varer længst — det er derfor, jeg har valgt dig til Kammerat, for dig ved jeg, jeg kan stole paa, Ben!«

»Det kan du, Will! Skal vi saa vende Næsen ad Guldskillingerne til?«

»Ja vel! Det bliver saa det sidste Slag, jeg slaar,« sagde Will; »for saa har jeg Syle nok til, at jeg kan stikke af, og saa tager jeg til Holland. Den begynder at blive mig lidt lummervarm her i disse Verdensdele!«

»Nej, rejse — det vil jeg ikke. Jeg bliver i det glade, gamle England. Der kan man da forstaa, hvad Folk siger. Hollænderne, de kan jo ikke engang give et Krus godt Øl; de sidder bare og tyller det Sprøjt til Skenever i sig. Nej, maa jeg be' om England! Jeg gaar Nord paa, gør jeg — Nord paa!«

De to brave Venner havde rejst sig op og gav sig nu paa Vej igennem Skoven. Edvard fulgte bagefter; han gik i en stadig Angest for at blive opdaget af de to Banditter, men det blæste saa stærkt, at de slet ikke kunde høre Lyden af den unge Mands Skridt. De gik og gik, standsede en enkelt Gang for at se deres Pistoler efter og kom omsider ind i en

lille Egelund, hvor man kun kunde komme frem ved at følge en smal Sti; den førte dem til en aaben Plads midt inde i Lunden, og der laa et lille Skovløberhus.

Alt var tyst og stille, og det dybe Nattemørke blev ikke spredt af en eneste Lysstraale; endog Himlens Stjerner var slukkede eller dog skjulte bag ved de jagende Skyer.

Edvard saa de to standse og hørte dem snakke sammen, men skønt han ikke var mere end tre Favne fra dem, kunde han ikke opfange Ordene — Blæsten tog for voldsomt fat. De gik nu henimod Huset, og Edvard skyndte sig at liste bagefter; han stillede sig ved Gavlen, og derfra kunde han se, at den ene — han, som hed Ben — blev staaende ved Døren, medens den anden sneg sig om til Bagdøren. Ben bankede paa og tiggede om Nattely, men der blev ikke lukket op. Han gav sig da til at hamre og sparke paa Døren, som om han vilde trænge ind i Huset; i Virkeligheden støjede han kun saaledes, for at hans Kammerat kunde faa Tid til at dirke Bagdøren eller Vinduet op. Det forstod Edvard, som jo havde hørt hele deres Aftale, og han holdt derfor Øje med, hvad Will foretog sig; denne havde virkelig faaet aabnet et Vindue omme ved Bagdøren og stod nu udenfor det med sin Pistol i Haanden. Hurtig som Lynet dukkede Edvard sig ned, rede til at fyre løs paa Manden, da der med eet blev Røre inde i Huset, og en høj Røst raabte: »De kommer ind ad Bagvejen!« Manden fyrede sin Pistol af ind gennem det aabne Vindue, der lød et Skrig, men i det samme gav Edvard Ild, og Røveren faldt til Jorden.

Een—to—tre, og Edvard havde ladet sin Bøsse paa ny, da han hørte Hoveddøren blive reven op. Der faldt et Par Skud, saa blev alt stille igen. Han for om paa den anden Side af Huset og var nær snublet over Ben, der laa, saa lang han var, over Tærskelen; han skrævede over Liget og gik ind i Huset, hvor et sørgeligt Syn mødte hans Blik. Ogsaa der laa en Mand, død eller døende, og en halvvoksen Dreng knælede ved hans Side og græd højt.

Her var ikke et Sekund at spilde. »Jeg er en Ven, som vil jer vel,« sagde Edvard til Drengen, der stirrede paa ham med forskræmte Øjne. Saa tog han et Lys, som stod paa Bordet, og satte det paa Gulvet for at se, hvordan den saarede havde det.

»Han dør!« hulkede Drengen. »Han forbløder sig!«

»Skynd dig efter et Krus Vand! Saa skal jeg se, om jeg kan hjælpe ham.«

Men der var vist desværre intet at gøre. Manden var bleven ramt af en Kugle i Halsen lige over Nøglebenet, og Blodet vældede ud af Munden paa ham og var nær ved at kvæle ham. Han var dog ikke gaaet fra Samlingen, men tale kunde han ikke, undtagen ved Tegn. Han pegede paa sig selv og rystede paa Hovedet som for at tilkendegive, at han snart vilde dø; derpaa vendte han sit Hoved om mod Drengen, der netop kom ind med en Skaal Vand, pegede paa ham og saa derefter paa Edvard med et bønligt Udtryk i sine Øjne. Han forstod straks, at den døende bad ham tage sig af Drengen, og svarede rørt:

»Jeg forstaar Dem, og jeg lover Dem at tage Deres Søn til mig. Han skal komme til at dele Kaar med mig og mine.«

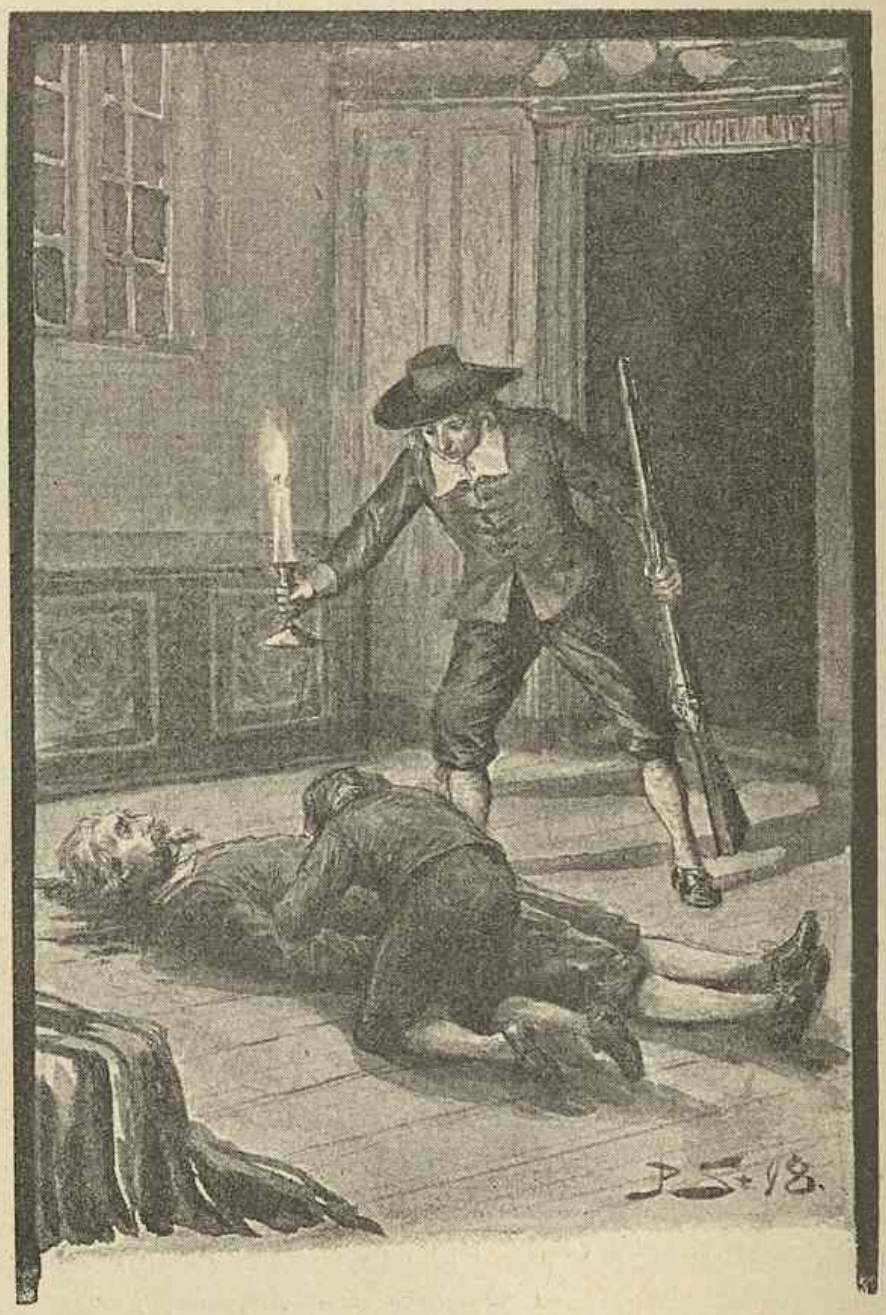
P.S. 18.

Et Øjeblik opklaredes Mandens dødblege Træk af Glæde og Taknemmelighed, og han greb sin Søns Haand og lagde den i Edvards. Men nu var hans Kraft næsten udtømt, og da en ny Strøm af Blod styrtede frem af Saaret og fyldte hans Mund, bøjede han sit Hoved bagover og var død.

Det første, Edvard gjorde, var at se efter, om de to Røvere var døde. Han tog Lyset og undersøgte nøje Ben, der laa udstrakt over Dørtærskelen; han viste sig at være stendød, Kuglen var gaaet lige igennem hans Hjerne. Derefter satte Edvard Lyset fra sig, tog sin Bøsse i Haanden og gik om bag ved Huset, hvor den anden Røver var falden. Ham var der endnu Liv i; han laa og klynkede og bad om en Drik Vand. Edvard vendte tilbage til Stuen, hentede Skaalen med Vand og holdt den til den døendes Læber. Da han havde drukket, mumlede han: »Tak, Ben, Tak!« og i brudte Ord tilføjede han: »Jeg mærker, at jeg — skal dø. — Men Egetræet — du ved — en Mil Nord paa — Lynet slog ned — der har jeg — gravet — mine Penge ned! — Vand — mere Vand! . . . Aah!« Han forsøgte igen at drikke af Skaalen, men i det samme sank han sammen med et Skrig og døde.

Edvard trak nu Liget af Ben indenfor og lukkede Forstuedøren, ligesom han ogsaa smækkede det Vindue i, som Will havde revet op. Derefter saa han til den stakkels Dreng, der laa henstrakt som livløs over sin Faders afsjælede Legeme. Han flyttede ham lidt og saa paa den dræbte; det var aabenbart ikke en Bondemand, dertil var hans Skæg for velplejet og hans

Fingre for hvide og fine; det var ikke Arbejdsnæver, de Hænder.

»Jeg og mine Søskende er nok ikke de eneste, der lever forklædte herude i Skoven,« tænkte Edvard. »Hvad skal jeg nu gøre ved den stakkels Dreng?«

Han saa sig om og opdagede, at der inde i Stuen ved Siden af stod en Seng. Saa tog han Drengen i sine stærke Arme og bar ham ind paa Sengen; derefter hentede han Vand, stænkede ham dermed i Ansigtet og fik ham omsider til at slaa Øjnene op igen. I samme Nu huskede Drengen, hvad der var sket, og brast i en heftig Graad. Edvard følte, at han var til overs og intet kunde udrette; han lod derfor Drengen give sig Sorgen i Vold, gik ind i den anden Stue og satte sig roligt ned paa en Stol; han kunde nok ogsaa trænge til et Øjebliks Hvile oven paa alt det, han havde været med til den Aften.

»Hvor det i Grunden er forunderligt,« tænkte han, »at jeg slet ikke er ræd, skønt jeg her er omgiven af døde! Naar jeg tænker paa, hvor stærkt det tog paa mig at se gamle Jakob Armitage dø! Dengang stod Døden for mig som noget grufuldt og uhyggeligt; nu føler jeg ingen Rædsel ved at være blandt døde. Var det mon, fordi det var første Gang, jeg saa Døden? Eller er jeg nu mere fortrolig med den, fordi jeg Dag og Nat tænker frem til den Tid, da jeg skal færdes i Striden, mellem faldne og saarede? . . . Gamle Jakob døde rolig i sin Seng i Troen paa sin Frelser og paa det evige Liv. Af disse tre, der ligger døde her, er de to kaldt bort midt i deres Synd og Ugudelighed, den tredie er bleven myrdet; een af de tre er falden for min Haand, og dog har

alt dette ikke gjort nær saa stærkt Indtryk paa mig, som Jakob Armitages blide og rolige Død gjorde . . .«

Edvard kiggede ind til Drengen og saa da, at han var falden i Søvn. Han lod ham sove videre, da Søvn netop var den bedste Lægedom, han kunde faa for Sorgen. Imidlertid begyndte den unge Mand at blive sulten, hvad man nok kan forstaa; thi Aftensmad havde han ikke faaet, og nu var det snart Daggry. I et Skab fandt han baade Mad og Drikke — der var endog et Par Flasker Vin. Edvard tog for sig af Retterne; det var helt underligt for ham at smage Vin igen, det mindede ham om gamle Dage. Han kunde godt huske, at han som lille Dreng plejede at faa Lov at smage Vinen af sin Faders Krus og at drikke Kongens Skaal . . .

Edvard faldt i Tanker, og efterhaanden sank hans Hoved ned mod Bordet, hvor han sad, og Søvnen lukkede hans Øjne til. Han vaagnede ved, at Drengen i Drømme kaldte paa sin Fader, og han saa da, at det allerede var høj lys Dag; Solen havde i hvert Fald været oppe en Times Tid. Han gik straks udenfor; han vilde undersøge Husets Omgivelser, som han endnu ikke havde kunnet danne sig noget klart Begreb om. Langt om længe fandt han den Sti, ad hvilken han havde fulgt de to Røvere, og ved at gaa ad den kom han igennem Krattet ud i selve Skoven; imidlertid viste det sig, at han aldeles ikke kendte denne Kant af Nyskoven, og han maatte altsaa foreløbig slaa sig til Ro, indtil Drengen var vaagnet og kunde sige ham lidt om, hvor paa Lag han var. Edvard vilde lige til at vende tilbage til det lille Hus, da han med eet hørte en Hund gø et lille Stykke

Vej borte. Lyden kom nærmere og nærmere — og hvem ser han et Øjeblik efter komme springende hen imod ham? Trofast, hans egen gode, gamle Trofast! Og lige i Haserne paa den kom Alfred og Pablo!

Det er ikke let at sige, hvem af dem alle der blev mest glad over dette uventede Gensyn. Trofast for op ad Edvard og slikkede ham i Ansigtet, og de to Brødre kastede sig i hinandens Arme. Alfred havde Taarer i Øjnene af Glæde: »Aah, Gud ske Lov, vi fandt dig, Edvard! Hvor har du dog været henne, og hvad er der hændt? Vi har tilbragt en forfærdelig Nat. Endelig fandt Pablo paa at prøve, om Trofast ikke skulde kunne finde dit Spor; han lod den snuse til din gamle Trøje og ledte den rundt, indtil den kom paa Sporet. Vi fulgte bagefter og kom ind paa de forunderligste Krogveje. Vi havde allerede opgivet Haabet, og nu — nu har vi dig igen!«

Edvard trykkede Zigeunerdrengens Haand og takkede ham; derpaa spurgte han sin Broder, hvor langt de var hjemmefra, og fik da at vide, at der var et Par Mil eller saa til Skovløberhuset.

Nu fortalte Edvard i faa Ord Nattens mangehaande Tildragelser og førte derefter Alfred og Pablo gennem Krattet ind til det lille Hus. Spørgsmaalet var nu, hvad de skulde gøre Edvard foreslog, at Alfred skulde gaa over til Osvald og meddele ham, hvad der var forefaldet; han kunde saa melde det til Skovrideren, som vel maatte være den nærmeste til at tage sig af sligt. Dette Forslag enedes de om og aftalte tillige med Pablo, at han skulde løbe hjem og fortælle Alice og Edith, at Edvard var sund og frisk som en Fisk og snart kom hjem igen.

»Men saa er der Drengen, Alfred,« sagde Edvard. »Hvad skal vi gøre med ham?«

»Hvor er han?« spurgte Alfred.

»Han sover. Men naar han vaagner, maa jeg vel tænke paa at tage ham med hjem. Der er ogsaa en hel Del Sager af Værdi i Huset, og dem bør Drengen ikke miste. Penge maa der jo ogsaa være, efter hvad Røverne sagde. Men saa maa jeg bruge Hesten og Vognen. Er Du ked af det, Alfred? Vilde du gerne have *kørt* over til Osvald?«

»Nej, slet ikke! Det er endda allerbedst, at jeg gaar paa mine Ben. Jeg kommer saamænd tids nok, og du maa huske paa, at det for dig gælder om at vinde Tid til at faa Drengens Ejendele flyttet hjem til os. Ellers kan de Asener gerne finde paa at »indrage« dem, som de siger. Drengens Fader var naturligvis kongeligsindet — og det vil jo nu om Stunder sige det samme som Højforræder, efter Cromwells Ordbog i alt Fald!«

»Du har Ret! Saa gaar du altsaa over til Skovfogeden og Skovrideren, og du, Pablo, gaar hjem og hilser mine Søstre fra mig og spænder Abildgraa for Vognen og kører herud igen. Jeg bliver her og gør det hele i Orden, saa at vi kan komme af Sted hjemad.«

Den faderløse var vaagen, da Edvard gik ind til ham. Han græd atter over sin Fader og var helt utrøstelig. »Hvad skal der blive af mig?« gentog han hulkende.

»Hør nu, min Dreng,« sagde Edvard i et mildt og kærligt Tonefald, »jeg lovede din Fader i hans Dødsstund, at du ikke skulde komme til at lide Nød,

og det Løfte er mig helligt. Du skal bo hos os sammen med min Broder og mig og mine Søstre, og du skal faa det lige saa godt som vi . . .«

»De har Søstre?«

»Ja, to. Inden ret længe kommer min Vogn, saa ruller vi af Sted, og i Nat sover du sødelig under mit Tag. — Sig mig engang, hvor længe har du boet her?«

»Et Aar og lidt til.«

»Hvis er Huset?«

»Min Fader købte det, fordi han troede, at han kunde bo her i Fred og Ro uden at blive opdaget. Han var nemlig undveget fra Fængslet, hvor han sad og ventede paa at blive henrettet; Folkeraadet havde dømt ham til Døden.«

»Han var altsaa Kong Karl tro?«

»Ja, det var han.«

»Saa skal du ikke være ræd, min Dreng. Ogsaa jeg og min Broder er Kongens Mænd med Liv og Sjæl. — Var Bohavet og det hele din Faders Ejendom?« spurgte Edvard.

»Ja, alt sammen.«

»Saa tilhører det altsaa dig nu, ikke sandt?«

»Det gør det vel,« svarede Drengen og brast paa ny i Graad.

»Nu skal du ikke græde mere, min lille Ven,« sagde Edvard. »Din Fader oppe i Himlen kan de ikke gøre Fortræd, og dig kan de heller ikke komme til Livs. Det eneste, de kan gøre, er, at de kan tage din Faders Ejendele fra dig, hvis de finder dem her. Men derfor har jeg sendt Bud hjem efter min Vogn, og naar den kommer, saa flytter vi med det hele.

Skovrideren har jeg ogsaa sendt Bud til, men han er ikke saa slem at have med at gøre, saa du skal se, det gaar nok godt alt sammen. Du tager selvfølgelig ogsaa med hjem til mit Hus, og det endnu i Aften. Her kan du ikke blive.«

Derpaa bad han den faderløse Dreng om at tage sig godt sammen og give sig i Færd med at samle alt, hvad han vilde have med sig. Drengen lovede, at han skulde være flink og gøre, hvad han kunde; han stod op og tog fat paa Arbejdet, og Edvard lukkede saa Døren ind til den forreste Stue, for at han ikke skulde se sin Faders Lig.

Drengen vidste ikke alt det gode, han skulde sige til Edvard for at takke ham for hans Venlighed. »Vor Herre har rigtignok været god mod mig Stakkel,« sagde han; »han har sendt mig Dem, kære Herre. De er et godt Menneske, det kan jeg se paa Dem. Hvad skulde der dog være bleven af mig, hvis De ikke var kommen mig til Hjælp i Nødens Stund? . . . Og hvor jeg er glad ved, at jeg skal følge med Dem hjem! Hos Dem vil jeg gerne være!«

SEKSTENDE KAPITEL.

Skovrideren holder Forhør.

Medens den dræbtes Søn ryddede op og pakkede sammen inde i Sovekammeret, tog Edvard Sengetæppet med sig ind i den anden Stue, trak Liget hen i et Hjørne og dækkede det til med Tæppet. Der-

paa gav han sig til nøje at se efter i alle Skabe og Skuffer. Han fandt mange forskellige Sager, som han maatte have med sig hjem: Bøger, Linned, alskens Vaaben og lign.; der var saaledes to skinnende blanke Harnisker foruden en hel Del Pistoler, Bøsser, Krudt og Kugler. I et af Skabene stod der et jernklædt Skrin, som var laaset af. Hvor var Nøglen til det? Den døde havde den sagtens hos sig. Ja, ganske rigtigt! Da Edvard ledte i hans Lommer, fandt han et Nøgleknippe, og en af Nøglerne passede i Skrinets Laas. Han lukkede ikke Skrinet op; han kunde nok tænke sig til, at dette Skrin kun indeholdt de ulyksalige Penge, der paa en Maade var bleven Aarsagen til den stakkels Mands Død, idet de havde fristet de to Røvere. For Resten var der mange kostbare Ting i Stuen, Lysestagerne var af ægte Sølv, der fandtes ogsaa nogle Sølvbægere, — og alt, hvad der havde Værd, samlede Edvard sammen og lagde det i et Par store Brændekurve, som stod henne ved Ovnen.

I et andet lille Værelse fandt han endnu nogle Kasser og Kister, der alle var aflaasede, og som han derfor fandt det raadeligst at tage med, da de sagtens ogsaa gemte værdifulde Ting. Paa den Maade var der snart samlet mere sammen, end der kunde være i eet Vognlæs; Sengklæderne og Sengen maatte nemlig ogsaa bringes med hjem til Skovløberhuset, da Drengen ellers ikke havde noget at ligge i.

Det var allerede over Middagstid, saa Pablo maatte vel snart komme med Vognen. Ventetiden kunde passende bruges til at faa lidt at leve af, tænkte Edvard. Saa tog han Mad og Vin frem af Skabet og kaldte paa Drengen. Med Nød og neppe fik han

ham til at tage en Bid Brød og drikke et Glas Vin til; han var ellers slet ikke sulten, sagde han. Men da han først havde faaet lidt Mad i sin Mund, kom Madlysten igen af sig selv, og Maaltidet styrkede ham. Medens de sad ved Bordet, traadte Pablo ind i Stuen.

»Nu er Vognen her!« sagde han.

»Vel!« svarede Edvard, »saa skal vi have alle Sagerne bragt ud. Det maa du hjælpe os med, Pablo!«

Allerførst bar de dog Liget af Røveren, som laa uden for Døren, ind i Krattet og dækkede det til med Bregneløv. Derpaa gav de sig til at læsse Vognen, og med alt det, der skulde med, blev det snart et højt Læs. Et Par Lagener blev bredt ud over det hele, og Pablo sørgede for at slynge en lang Strikke om Læsset for at holde sammen paa Tingene; da det var gjort, sagde Edvard:

»Se saa, nu er det nok paa Tide, at vi kommer af Sted!«

»Jeg er rede,« svarede den faderløse Dreng; »men,« tilføjede han med Taarer i Øjnene, »lad mig faa Lov til at se min Fader en Gang endnu!«

Stille førte Edvard ham ind i Stuen, hvor den myrdede laa; han trak Sengetæppet bort fra hans Ansigt, og Drengen lagde sig paa Knæ og kyssede sin Faders kolde Pande og blodløse Læber; saa rejste han sig atter op, faldt Edvard om Halsen og brast i Graad. Den unge Mand forsøgte ikke at hæmme hans Taarers frie Løb, han ledte ham kun lempelig ud af Stuen, og da de stod uden for Huset, sagde han:

»Saa, nu *maa* vi køre. Ellers kommer vi for sent

hjem. Og mine stakkels smaa Søstre længes efter mig, de fik ikke Søvn i deres Øjne i Nat, fordi jeg ikke kom hjem.«

»Nu tørrede Drengen sine forgrædte Øjne og sagde: »Ja, det er ogsaa en Skam af mig, at jeg klynker og klager saadan. Det sinker os jo bare, og jeg længes ogsaa efter at komme bort fra dette uhyggelige Sted.«

Det kneb slemt at komme frem med Vognen ad den smalle Skovsti; de maatte alle sammen — og Abildgraa ikke mindst — slide ordentlig i det for at slippe igennem Krattet. Endelig gik det, og nu var Vejen let nok.

Efter et Par Timers Kørsel kunde de se Skovløberhuset, og inden de var naaet derhen, kom lille Edith farende dem i Møde. Hun fløj om Halsen paa sin Broder og kyssede ham og klappede ham.

»Fy, slemme Edvard, hvor du gjorde os angest i Nat, da du blev ude!«

»Ja, men saa har jeg noget godt med hjem til dig, lille Søster. Er det ikke en køn lille Legebroder? Giv ham Haanden og byd ham velkommen, Edith! . . . Hvor er Alice henne?« vedblev han, medens Edith hilste paa deres nye Fælle.

»Hun er ved at lave Aftensmad til os alle sammen. Men jeg løb i Forvejen for at faa det første Kys.«

»Naa, der har vi hende. Ja, kære Alice,« sagde Edvard og kyssede sin anden Søster, der nu kom ud i Gaarden, »jeg har gjort jer urolige for min Skyld, men jeg maatte bære mig ad, som jeg gjorde, ellers var den stakkels Dreng her bleven dræbt sammen

med sin Fader. Han skal bo hos os nu, og det er hans Sager, vi har paa Vognen, eller rettere: nogle af dem. I Morgen henter vi eet Læs til. Sengklæderne kunde vi ikke have med denne Gang, saa i Nat maa han ligge hos mig.«

Drengen blev saa rød som et dryppende Blod, og da Alice venligt spurgte ham, hvad han hed, og hvor gammel han var, blev han endnu mere rød i Hovedet og svarede, at han blev tretten Aar til Januar; sit Navn skulde han senere sige dem.

Edvard og Pablo fik nu travlt med at læsse af Vognen og flytte Sagerne ind i det inderste Værelse; imens talte Alice og lille Edith med den fremmede Dreng. Men hvor forbavset blev Edvard ikke, da Alice kom hen til ham og sagde:

»Edvard, det er — en Pige!«

»Hvad for noget! En Pige!«

»Ja.«

»Hvorfor i Alverden gaar hun da i Drengeklæder?«

»Jo hendes Fader var saa tidt nødt til at sende hende til Byen, og derfor klædte han hende paa som Dreng; saa tænkte han, at hun bedre kunde klare sig. For Resten faar vi hele hendes Historie i Aften, har hun lovet mig.«

»Godt! Saa flyt Pablos Seng ind i dit Kammer og lad hende faa den. Han kan ligge hos mig. I Morgen kan jeg hente flere Sengklæder hjem fra hendes Hus.«

»Hvor Alfred vil gøre store Øjne, naar han kommer hjem!« sagde Alice og lo.

»Alfred, ja,« gentog Edvard, »og sikken en Kone

for ham? Oven i Købet en Kone med Penge paa Kistebunden!«

Imidlertid var alle den unge Piges Sager bleven læsset af Vognen, og Abildgraa fik sig et ordentligt Foder, hvad den nok kunde trænge til oven paa den strenge Tur gennem Skoven. Ogsaa Edvard og Pablo var skrupsultne, og snart sad de alle sammen ved Aftensbordet.

»Naa,« sagde Edvard til den unge Pige, som nu havde faaet Alices fineste Kjole paa, »det blev nok en ny Søster, vi fik, og ikke en Broder. Nu maa jeg vel nok faa dit Navn at vide?«

»Ja, jeg hedder Klara.«

Da de havde spist, var det sent paa Aftenen, og de længtes alle efter at komme til Sengs. Men inden de gik til Ro, samledes de i den forreste Stue, og Edvard talte i kønne Ord om de sidste Dages Tildragelser. »Lad os alle sammen takke Vor Herre,« sluttede han, »takke ham, fordi han har sendt os lille Klara, og lad os bede ham om at give hende Kraft til at bære den store Sorg, som har ramt hende.«

Næste Morgen stod Edvard og Pablo op ved Daggry, spændte for og kørte til Klaras Hus, hvor de hentede Resten af hendes Bohave. Ogsaa Vinen, som var i Skabet, tog Edvard frem, og saa lod han Pablo køre hjem med det alt sammen. Selv blev han tilbage i det øde Hus for at vente paa sin Broder og hvem der ellers vilde komme med ham henne fra Skovriderens.

Hen paa Formiddagen — Klokken kunde vel være omkring ved 10 — saa han nogle Folk komme hen ad den bugtede Sti, der førte igennem Krattet. Det

var Alfred, Skovrider Stone selv og Osvald samt nogle flere, som han ikke kendte. Skovrideren var ridende, de andre fulgte ham til Fods.

Edvard og Hr. Stone hilste paa hinanden, men Skovrideren var saa alvorlig og tankefuld af sig og viste sig saa kølig over for den unge Mand, at denne ikke var langt fra at føle sig lidt stødt af hans Optræden. Han havde jo dog reddet hans Datters Liv, og Manden kunde da gerne sige Tak i det mindste, syntes Edvard. Imidlertid lod han som ingenting og førte i Tavshed dem alle sammen hen til Liget af Røveren. Bregneløvet, som dækkede det, blev fjernet.

»Hvem dræbte dette Menneske?« spurgte Hr. Stone.

»Det gjorde den Mand, som boede i dette Hus,« svarede Edvard og viste derpaa Synsmændene om bag Huset, hvor den anden Røver laa. »Denne Mand skød jeg,« sagde han roligt. »Men saa har vi endnu et Lig,« tilføjede han og gik i Forvejen ind i Stuen, hvor Klaras Fader laa. Han tog Tæppet bort, og Skovriden saa paa den dødes Ansigt. Dybt rørt bød han den unge Mand atter at dække Liget til. Saa satte han sig ned paa en Stol ved Vinduet og spurgte:

»Hvorledes gik det hele for sig? Hvem dræbte denne Mand?«

Edvard forklarede, at han kun havde hørt to Pistoler knalde, og at han kun kunde tænke sig, at den ene Røver og Husets Ejermand var falden for hinandens Skud.

Skovrideren kaldte paa sin Skriver, bad ham gøre sig rede og sagde saa til den unge Mand:

»Edvard Armitage, vi vil nu nedskrive Deres Forklaring af disse sørgelige Hændelser.«

»Vel! Jeg var ude i Skoven,« tog Edvard fat, »og var faret vild . . .«

»De var ude i Skoven ved Nattetid?«

»Ja.«

»Med Deres Bøsse?«

»Den har jeg altid med.«

»For at gaa paa Jagt?«

»Nej. Jeg har aldrig i Livet været paa Jagt om Natten.«

»Hvad havde De da for? Noget maatte De da have i Sinde!«

»Jeg gik kun ud for at være ene med mine Tanker. Jeg havde ingen Ro paa mig og gik omkring uden Maal og Med — derfor var det, jeg for vild.«

»Deres Tanker? Hvad var det, der havde jaget en saadan Uro i Deres Blod?«

»Siden De spørger mig derom, skal De faa det at vide. Dagen før havde jeg gæstet Osvald. De, Hr. Stone, var da lige kommen hjem fra Hovedstaden og havde bragt den Nyhed med Dem, at Hertug Karl var bleven udraabt til Konge af sine trofaste Skotter. Denne Tidende gav mig meget at tænke paa.«

»Gaa kun videre,« sagde Skovrideren, og nu blev Edvard ikke mere afbrudt. Han fortalte alt, hvad der var hændet, fra først til sidst, og Skriveren optegnede det, Ord til andet, og læste det derefter op, for at Edvard kunde godkende det. Derpaa spurgte han Edvard, om han kunde skrive.«

»Det skulde jeg da mene,« svarede den unge Mand, greb Pennen og skrev sit Navn under.

»Ja, De maa undskylde, at jeg spurgte Dem derom,« sagde Skriveren forlegen, »men Skovløbere plejer ikke at være særlig kendte med Pen og Blæk, og jeg vidste jo ikke . . .«

»De har Ret,« svarede Edvard, »jeg burde ikke blive forundret over Deres Spørgsmaal. — Er der ellers noget, jeg kan svare paa, eller kan jeg gaa?«

Skovrideren tog Ordet. »De talte om en Dreng, hvad er der blevet af ham?«

»Han er hjemme hos mig.«

»Hos Dem! Hvorfor det?«

»Jo, jeg lovede hans Fader, at jeg skulde tage mig af hans Barn, og jeg agter at holde Ord.«

Skovrideren tav stille et Øjeblik; derpaa vedblev han: »De har flyttet en Del Sager herfra, ser jeg. Har De ogsaa fjernet Papirer o. lign.?«

»Det ved jeg saamænd ikke selv. Drengen pakkede sine Sager, og blandt dem var der ogsaa et Par Kasser med Laas for, men hvad der var i dem, har jeg ikke Anelse om. Jeg har i det hele taget kun gjort, hvad jeg fandt stemmende med den faderløse Drengs Tarv, og jeg havde som sagt lovet hans Fader, at jeg . . .«

»De burde alligevel ikke have flyttet Mandens Ejendele herfra. Han var en velkendt Folketjende, maa De vide, en af Kong Karls haandgangne Mænd.«

»De kendte ham altsaa?« udbrød Edvard overrasket.

Skovrideren svarede ikke.

»Det maa De jo have gjort,« vedblev den unge Mand. »I hvert Fald maa De have vidst, at han boede her i Huset.«

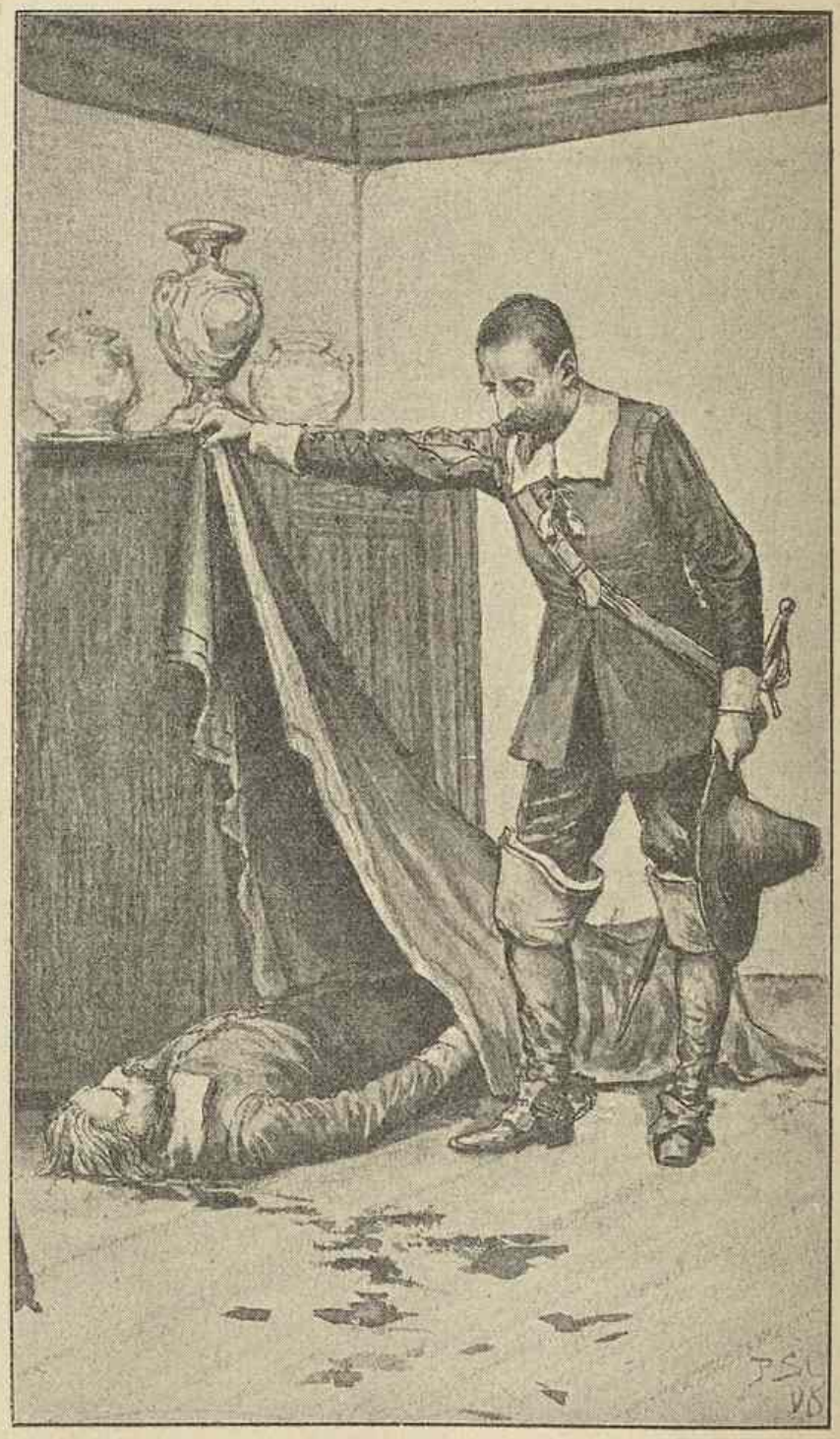

»De har en rap Tunge, min unge Ven!« afbrød Hr. Stone ham. »Men hvis De endelig vil vide det, saa skal jeg gerne sige Dem, at jeg kendte Manden, da jeg før saa hans Ansigt, kendte ham som en, der i sin Tid blev dømt til Døden, men som undveg fra Fængslet et Par Dage, før Dommen skulde fuldbyrdes. Rygtet fortalte, at det var lykkedes ham at flygte ud af Landet. Nu er Sandheden altsaa kommen for Dagen, og Folkeraadet maa straks have den dræbtes Papirer; de indeholder sikkkert meget, som vidner imod andre lige saa vel som mod ham.«

Edvard kunde ikke dy sig for at udbryde: »Og saa skal der sagtens spørges nye Ugerninger, nye Mord!«

»Stille, unge Mand! Før ikke sligt Sprog imod Landets Øvrighed. De kunde dømmes for Højforræderi, hvis Retten gik sin Gang!«

Men Edvard lod sig ikke forknytte. »Efter Folkeraadets Love kunde jeg maaske straffes,« svarede han; men jeg bøjer mig kun for Kongens Lov! Jeg er Kong Karl den Andens tro Undersaat.«

»Hvem De er tro eller ikke tro imod, det vedkommer ikke mig. Men jeg er ikke til Sinds at ville finde mig i, at nogen i min Nærværelse bruger uærbødige Ord om Landets Herrer! — Forhøret er endt. Alle kan gaa ud, undtagen Edvard Armitage; med ham vil jeg nok tale et Ord under fire Øjne.«

»Jeg skal være her igen om et Øjeblik, Hr. Skovrider!« sagde Edvard.

Derpaa gik han ud sammen med de andre, tog sin Broder lidt til en Side og bad ham skynde sig hjem og gennemsøge de aflaasede Kasser; alle de

Papirer, han kunde finde, skulde han samle sammen og saa grave dem og den store Jernkiste ned etsteds i deres Have.

Da Edvard et Par Minutter senere traadte ind i Stuen, stod Skovrider Stone bøjet over Liget af Klaras Fader; hans Træk var prægede af inderlig Sørgmodighed.

»Edvard Armitage,« sagde han efter at have taget Sæde ved Bordet, »Deres Livsstilling er kun ringe, men Deres Opdragelse har været god, og De er en trofast, kæk og brav ung Mand. Jeg staar i stor Gæld til Dem, en Gæld, som jeg aldrig til fulde vil kunne afdrage, selv om De gav mig Lov til at gøre alt det for Dem, som jeg kan. Eet maa jeg dog sige Dem og lægge Dem paa Hjerte: De er for fremfarende. De taler for frit ud! De Tider, vi lever i, tillader ikke sligt. Selv *jeg* er omgiven af Spioner paa alle Sider, og derefter maa jeg føje mig og lempe mig. Derfor har jeg ikke højt og tydeligt kunnet tale saaledes til Dem, som mit Hjerte bød mig at tale . . .«

»Jeg kan ikke dølge mit Syn paa Tingene, Hr. Skovrider. Som jeg *er, er* jeg nu engang, og jeg bliver neppe nogen Sinde anderledes.«

»Det skal De heller ikke, og det er der ingen, der kræver. Men De maa give mig Ret i, at De kun skader Deres Konges Sag ved at raabe Deres Meninger ud for alle Vinde. Tænk, hvis alle Deres Fæller bar sig saadan ad, hvad vilde Følgen blive? At Fængslerne vilde blive overfyldte, og at Deres Konge vilde miste sine bedste Mænd. »Kommer Tid, kommer Raad« er et godt Valgsprog, tro De mig!

Vi er uenige om mange Ting, Edvard Armitage, men De kan nok forstaa, at jeg aldrig kan faa mig selv til at volde Dem Fortræd — Dem, hvem jeg skylder saa meget. Hvorfor vil De da med Deres alt for frimodige og hensynsløse Tale tvinge mig til i andres Paahør at være grov imod Dem — jeg, som er Dem saa inderlig hengiven?«

Edvard takkede Skovrideren for hans gode Raad og for de gode Tanker, han havde om ham, og Hr. Stone fortalte nu, at han godt kendte den Mand, hvis Lig nu laa i Stuen, og at han meget vel havde vidst, at han holdt sig skjult i Nyskoven. Major Ratcliff hed han, og han og Skovrideren var Ungdomsvenner; aldrig havde der været et ondt Ord imellem dem, før den ulykkelige Borgerkrig brød ud, og selv da var de kun uenige, naar det gjaldt Spørgsmaalet: Karl den Første eller Cromwell?

Alt dette fortalte Hr. Stone den unge Skovløber, og da denne brød ud i Forundring over, at Skovrideren, saadan en prægtig Mand, kunde gøre fælles Sag med Oprørerne, udtalte han nok saa aabenhjertig sin Mening.

»Jeg sluttede mig til Kong Karls Modstandere,« sagde han, »fordi Kongen vilde tage Friheden fra Folket. Men jeg drømte ikke om, at Kampen skulde føres saa vidt, som det er sket. Sin Frihed og sin Ret skal og maa man hævde, men aldrig har jeg villet gaa med til Rov og Kongemord — aldrig! Derfor har ogsaa Cromwells Unaade ramt mig . . . Cromwell, denne Mand, som lod Kongen henrette, og som nu kun har eet Maal: selv at blive Konge! Jeg og mange med mig har tabt al Tillid til denne Mand

. . . ja, Edvard Armitage, nu kender De min Stilling; jeg har aabnet mit Hjerte for Dem og ikke lagt Skjul paa mine Meninger. Men jeg ved ogsaa, at De er min Fortrolighed værd, og at De ikke vil misbruge den.«

»Tak for den Tillid, De viser mig, Hr. Stone,« udbrød Edvard; »den skal staa mig for Øje og lede mig paa min Fremtids Veje.«

»Det var ret, unge Mand! Følg kun mit Raad, vær ikke saa overilet i Deres Færd. De gavner ikke Deres Sag derved, og De udsætter Dem selv for unødig Fare . . . Men det er sandt, lad mig endelig ikke glemme det . . . jeg kunde ikke spørge Dem derom før, da de andre var til Stede . . . men De talte om en Søn af den myrdede Major! Han har aldrig haft nogen Søn; en Datter har han . . .«

»Ja, Hr. Stone, jeg sagde under Forhøret, at jeg traf en Dreng i dette Hus. Det gjorde jeg ogsaa — eller rettere; jeg troede det. Hans Datter var nemlig klædt i Drengeklæder, og først for mine Søstre røbede hun sit sande Køn.«

»Saa var min Tanke altsaa rigtig. Men, Edvard Armitage, denne unge Pige maa drage ind i *mit* Hjem; hun skal være mig en anden Datter, og jeg tror, at jeg kan blive en god Fader for hende. Deres Løfte til hendes Fader gør Dem Ære, men De maa give mig Ret i, at jeg langt bedre end De kan byde hende et Hjem, som passer for hende.«

Edvard overlod naturligvis med Glæde Klara Ratcliff i en saa brav Mands Værge og kunde kun i varme Ord takke Skovrideren for den smukke Maade,

hvorpaa han hjalp ham ud over det ansvarsfulde Hverv, han havde paataget sig.

Endnu een Ting havde Skovrideren og den unge Skovløber at tale om.

»De sagde før, at De ikke havde set noget til den afdødes Papirer?« spurgte Hr. Stone.

»Jeg gjorde saa,« svarede Edvard, »og det er ogsaa den fulde Sandhed. Men jeg maa rigtignok tilstaa, at jeg heller ikke har gjort mig Umage for at finde dem. Kasser og Kister er der nok af, saa deri finder man sagtens baade det ene og det andet. Men da jeg før var udenfor, sendte jeg min Broder hjem med det Paalæg, at han skulde aabne alle Gemmer og tage de Papirer frem, som han fik Øje paa.«

Skovrideren satte et lunt Smil op; han og Edvard forstod hinanden.

»Godt!« sagde han; »saa drager vi alle sammen hjem til Deres Hus og foretager en grundig Undersøgelse — finder ikke den mindste Lap — og dermed Punktum. Saa har jeg gjort min Pligt . . . Deres Broder, siger De? Var den unge Mand, som fulgtes med Osvald, Deres Broder?«

»Ja.«

»Han ser ogsaa ud til, at han er bleven — opdraget paa Arnholt!« ytrede Skovrideren.

»Ja, ligesom jeg,« svarede Edvard rolig.

Imidlertid var det paa Tide, at de kom af Sted. Skovrideren gjorde Mine til at gaa ud af Stuen; men inden han lukkede Døren op, vendte han sig om mod den unge Mand og sagde: »Vi kommer nu ud til de andre, og jeg maa da sætte et barsk og unaadigt

Ansigt op over for Dem; men husk paa, at det kun er paataget! De forstaar mig jo nok!«

Jo, Edvard forstod, og da Hr. Stone lidt efter, da de stod udenfor mellem de andre Mænd, i en overlegen Tone spurgte, om han havde noget at byde paa hjemme, var den unge Skovløber ikke sen til at give igen med samme Mønt; gnavent og trevent kom hans Svar:

»Jeg holder ikke Værtshus, Hr. Skovrider, og min Broders og mine Hænders Gerning giver os kun lige til det tørre Brød.«

»Saa af Sted gennem Skoven!« bød Skovrideren. »Og lad mig se, at I holder Øje med den unge Fyr der!«

Med disse Ord gav han sig paa Vej hen ad Skovstien, og de andre fulgte efter. Atter stod den myrdedes Hus øde og tomt.

SYTTENDE KAPITEL.

Hr. Stone og Klara.

Et Par Timers Tid efter Middag naaede Skovrideren og hans Følge over til det gamle Skovløberhus. Alfred kom straks ud og tog sig af Hr. Stones Hest, medens han saa sit Snit til at hviske til sin Broder, at alt var klappet og klart. Kun ledsaget af sin Skriver og af Edvard traadte Skovrideren ind i den lave Stue, hvor han traf Pablo, Alice og Edith; de to Smaapiger blev helt forlegne ved saaledes at

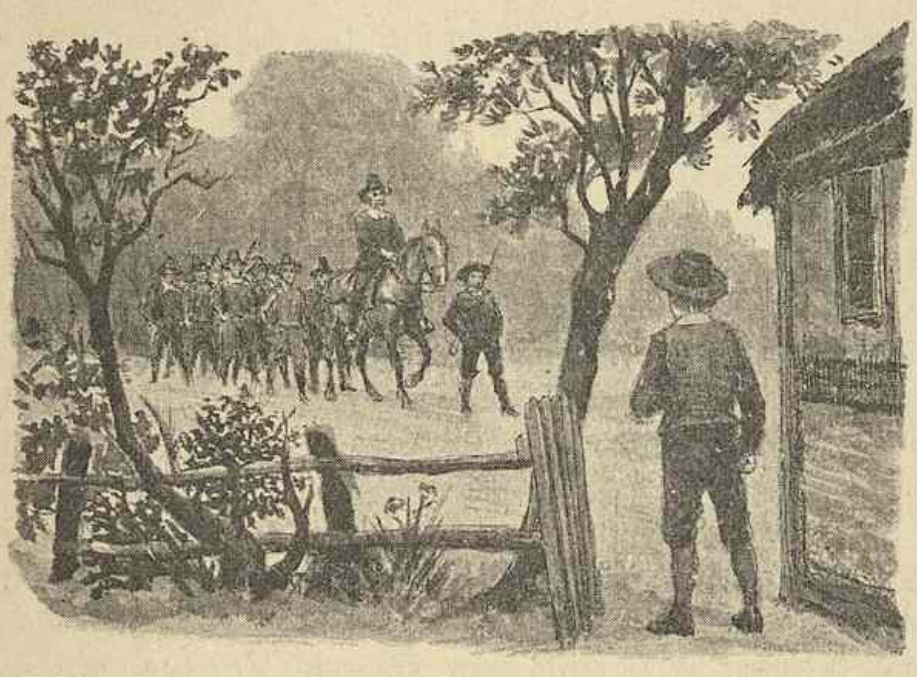

faa fine fremmede — de saa jo næsten aldrig et Menneske.

»Det er mine Søstre, Hr. Stone,« sagde Edvard. Paa sit Spørgsmaal om, hvor Klara var henne, fik han at vide, at hun af bare Forskrækkelse over de mange Gæsters Komme havde gemt sig inde i Sovekammeret.

»Det lader nok til, at jeg virker ligesom en Bussemand,« ytrede Skovrideren smilende. »Jeg er slet ikke saa slem, som De tror . . . Men nu maa De frem med alle de Kasser og Kister og Æsker, som De har flyttet bort fra det Hus, vi kommer fra, Edvard Armitage!«

Det var snart gjort. Alfred og Pablo slæbte det alt sammen frem, og Skovrideren og hans Skriver rodede og rodede, men Papirer fandt de ingen af.

Heller ikke de to væbnede Mænd, som nu paa Skovriderens Bud undersøgte hele Huset, fandt noget mistænkeligt.

»Saa kan det vist ikke nytte, at vi leder mere efter de Papirer,« sagde Hr. Stone. »Men Pigebarnet maa jeg se at faa noget ud af. I andre gør bedst i at gaa udenfor saa længe; hun bliver bare forskrækket og taber Mælet, naar vi er saa mange.«

Edvard gik derpaa ind i Sovekammeret og hentede Klara. Hun var angest for den fremmede Mand og klyngede sig grædende til Alice, men Skovrideren hilste hende venligt og sagde:

»God Dag, lille Klara, — ja, du kender mig sagtens ikke igen, men jeg er din oprigtige Ven, og nu, da du har mistet din Fader, vilde jeg gerne have, at du skulde bo hjemme hos mig og min Datter. Hvad siger du til det?«

Klara vidste hverken ud eller ind; hun hulkede og svarede, at hun nødig vilde tage bort fra Alice og lille Edith, som var saa gode imod hende.

»Men jeg og min lille Emma vil ogsaa være gode imod dig,« sagde Skovrideren, »og hos mig vil du faa det, som det sømmer sig for en Adelsmands Datter . . . Kan du ikke huske mig, Klara? Du har dog tidt siddet paa mit Knæ, den Gang du var lille . . . Kan du heller ikke huske det store Valnødtræ, der stod lige uden for Vinduet?«

Jo, det kunde Klara godt huske.

»Og Hektor, som du red paa?«

»Ja, men den er død for længe, længe siden.«

»Det er den; du var kun seks Aar gammel den Gang. Kan du ogsaa huske, hvor den blev begravet?«

»Ja, det var under Morbærtræet!« udbrød Klara.

»Ser vi det, nu kommer Hukommelsen! Kan du saa ikke huske, at jeg var med til at lægge Hektor i Jorden? . . . Vent lidt, jeg vil tage min Hat af, saadan en gik jeg ikke med den Gang. Naa, se saa rigtig paa mig, kan du nu ikke kende mig?«

Med eet gik der et Lys op for den lille Pige: »Jo, det kan jeg rigtignok! De kaldte min Fader Filip, og han sagde Karl til Dem.«

»Rigtigt, min søde Pige,« udbrød Skovrideren og trykkede Klara til sit Bryst. »Din Fader og jeg var gamle Venner. Vil du saa følge med mig hjem? Jeg har en lille Pige, som er en tre fire Aar ældre end du. Hvor hun vil blive glad ved at faa saadan en sød lille Søster!«

»Maa jeg have Lov til en Gang imellem at komme herover og se til Alice og Edith?«

»Ja vist maa du saa, og Emma skal følge med . . . Ikke sandt, Edvard? Min Datter maa nok besøge Deres Søstre? Jeg har heller ikke i Sinde at tage dig med hjem lige med det samme. Om et Par Dage kommer vi over og henter dig, ikke før. Far vel, kære Klara! Far vel, Smaapiger! Far vel, Alfred Armitage! . . . Hvad er det for en ung Knøs?«

»Det er en Zigeunerdreng, som min Broder har fanget i sin Faldgrav,« svarede Edvard; »vi har saa nogenlunde faaet ham tæmmet nu.«

»Se, se! Naa, far vel, Edvard Armitage!« sagde Skovrideren og rakte den unge Mand Haanden, »far vel og paa Gensyn!«

Udenfor, hvor de andre Skovløbere og Vaabensvende var forsamlede, lød Hr. Stones Farvel ikke

fuldt saa hjerteligt. »De kan stole paa,« sagde han, idet han steg til Hest, »at jeg skal holde Øje med Dem og hele Deres Færd, det siger jeg Dem rent ud. Far vel.«

Snart var Skovrideren og hans Følge ude af Syne, og endelig kunde Alfred faa sin Nysgerrighed styret. Han havde kun halvvejs forstaaet Hr. Stones Optræden, og hans første Spørgsmaal til Edvard var:

»Hvorfor i Alverden talte han saa haardt til dig, da han red sin Vej?«

Nu satte Edvard sin Broder ind i Forholdene, fortalte ham om Skovriderens Ungdomsvenskab med Klaras Fader og hans Utilfredshed med den grusomme Fremfærd, Cromwell og hans haandgangne Mænd gjorde sig skyldige i. »Cromwells Maal er Englands Krone,« sluttede Edvard, »men Gud fri os for en saadan Konge!«

»Du kan tro, at mange vil sige det samme, — og Skovrider Stone er en af dem. Saa *maa* den Tid vel endelig være nær, da den rette Konge kan vinde sine Fædres Land tilbage. Gid han dog vilde vise sig for sit Folk! Skotterne *har* allerede udraabt ham til Konge, og kom han her til England, vilde Tusinder samles under hans Fane, — tror du ikke?«

Jo, det var Edvard vis paa; i hvert Fald vidste han, at han selv vilde være en af de første, der drog deres Sværd for Kongens Sag.

De to Brødre kom nu til at tale om, hvor tryg og rolig deres Stilling var bleven, siden Edvard havde vundet den brave Skovriders Venskab; de kunde nu næstendels bære sig ad, som de lystede, uden at komme i Fortræd for det. Alfred vilde bare have,

at Edvard skulde drage endnu mere Nytte af sin nye Ven — med andre Ord, at han skulde sige ja til at tage Tjeneste hos ham. Men det vilde den stolte Stamherre til Arnholt ikke høre Tale om. »Skulde *jeg* tjene Kongens Fjender! Skulde *jeg* forlade mine Søstre!« brød han ud, saa snart Alfred talte derom.

»Aah,« kom det nok saa sindigt fra Alfred, »Pigebørnene skal jeg og Pablo saamænd nok tage os af — og Jordbruget ogsaa. Og ved du hvad, Edvard — hvis Kongen en skønne Dag kom til Landet med sin Hær, saa vilde du vist ikke have Skrupler ved at sige far vel til os, vel? Hvorfor saa ikke lige saa gerne gøre det straks? Du med dine Evner gaar i Hundene, hvis du skal blive ved at trisse om i denne Skov. Drog du ud i Verden og saa dig om, kunde du gøre vor og Kong Karls Sag ti Gange større Gavn . . . Ja, det er nu min Mening?«

»Maaske har du Ret,« svarede Edvard tankefuld. »Hør, Alfred,« tilføjede han lidt efter, »naar jeg nu lover dig, at jeg skal sige ja, hvis Hr. Stone kommer med et Tilbud, som sætter mig i Stand til paa ærlig Vis at virke for den gode Sag . . .?

»Saa er jeg tilfreds med dig,« sagde Alfred. »Men nu vil jeg i Seng, og du bør gøre ligesaa.«

Dagen efter gravede de det jernklædte Skrin og Kassen med den myrdedes Papirer op. Skrinet viste sig at rumme mange kostelige Sager, baade Guldskillinger og Smykker, der var mange Penge værd. Papirerne gemte Edvard uden at aabne dem; det var hans Agt at overgive dem til Skovrideren. Ogsaa i de andre Kasser og Kister var der mange værdifulde Ting, saa lille Klara var ligefrem en rig Pige.

Det var dog ikke hendes Rigdom, der øjeblikkelig havde vundet de fire Søskendes Hjerter for hende; det var hendes Skønhed og fremfor alt hendes elskelige og kærlige Sind. Navnlig var Alfred svært indtaget i hende; hun var den smukkeste Pige, han nogen Sinde havde set, forsikrede han, og han kunde ikke blive træt af at tale om hendes dejlige Øjne. Ligeledes var han fuld af Beundring for den Kløgt, hvormed hun i sin unge Alder havde formaaet at klare sig under de mange Vanskeligheder og Farer, hun havde mødt, naar hun gik Bud for sin Fader ind til Staden.

»Ja,« sagde Edvard, naar hans Broder talte om det, »der kan man igen se et Vidnesbyrd om, at vi aldrig ved, hvad vi evner, førend vi bliver sat paa Prøve. Som nu vore Søstre! Hvem skulde i sin Tid have troet, at de kunde udrette alt det, som nu gaar for dem som Fod i Hose? Og du selv Alfred! Hvor er ikke *dine* Evner bleven udviklet! Nu kan du jo magte, hvad det skal være . . . Jeg har for Resten en Opgave til dig: ved du af, at der er vilde Heste her i Skoven? Det var noget for dig at prøve paa at fange en af dem! Abildgraa bliver gammel og trænger til en Afløser.«

Edvard havde sagt dette i en vis drillende Tone — det var nok ogsaa lettere sagt end gjort at faa fat paa et af de vilde Bæster. Alfred tyggede lidt paa det. Saa sagde han tørt:

»Een er ikke nok, to nye Heste skal vi have!«

Edvard lo og sagde, at han vilde tro paa Muligheden af at fange Hestene, naar han saa dem staa i Stalden, men heller ikke før.

»Ja, ja, kære Broder, vi faar se. Den ler bedst, som ler sidst.« —

Trediedagen efter kom Osvald til Skovløberhuset; han skulde hilse fra Skovrideren og sige, at han den næste Dag vilde komme over og hente lille Klara.

»Hr. Stone fører en lille Hest med; han tænkte sig, at den unge Frøken maaske kunde ride . . .«

»Kan du ride, Klara?« spurgte Edvard.

»Det kan jeg — hvis Hesten da ikke er alt for ustyrlig.«

»Nej, De faar en gammel adstadig Fyr at ride paa,« sagde Osvald, »jeg tror saamænd, den er sine tredive Aar gammel! . . . Naa, hvad jeg ellers vilde sige,« vedblev Skovfogeden og henvendte sig til Edvard, »du kan tro, at Hr. Stone og jeg igen har talt en Del om dig. Han er rent forgabet i dig og gaar og bryder sit Hoved med, hvordan han skal faa dig til at tage imod et eller andet Tilbud, som . . .«

»Han skal have saa mange Tak for sin gode Mening om mig,« afbrød Edvard sin Ven, »men tage imod hans Tilbud — nej, det vil jeg grumme nødig.«

»Ja, jeg kan tænke det. Naa, han pressede mig ellers haardt med sine Spørgsmaal om dig, om din Broder, om dine Søstre, om Jakob Armitage o. s. v. »Blev den unge Mands to Søstre ogsaa opdraget paa Arnholdt?« spurgte han med eet. Jeg svarede og sagde, at det blev de vist ikke, men de havde nok tidt været oppe paa Gaarden og havde leget med Herremandens Børn. Saa saa han stift paa mig, som om han vilde gætte mine Tanker — men jeg holdt Pinen ud; ikke saa meget som blinkede! Saa gav han sig igen i Lag med sit Skriveri. Men jeg tror nu, han ved noget;

i hvert Fald tror han ikke paa, at du er Jakobs Sønnesøn.«

»Godt er det, at jeg kan stole paa dig, Osvald! Du vil ikke røbe min Hemmelighed . . . Men hør engang, hvad siger Folk til, at han nu tager den lille Pige til sig?«

»Aah, ikke videre! Han siger, at han gør det paa Folkeraadets Bud, saa er der ingen, der mukker. Ratcliffs Gods er vist inddraget, men det er endnu ikke givet bort til nogen; jeg kan tænke, at Cromwell vil gøre som han plejer: Naar Pigebarnet er blevet nogle Aar ældre, bliver hun gift med en af hans svorne Tilhængere, som paa den Maade faar et stort og herligt Gods til Løn for sine Tjenester. Saadan gaar det til i disse Tider!«

Den næste Dag kom saa Skovrideren ridende, og han havde sin Datter med sig. Edvard skyndte sig ud for at hjælpe Frøken Emma af Hesten. Da hun stod paa Jorden, rakte hun ham venlig sin Haand, og Edvard trykkede den ærbødig; han var baade forundret og glad over, at hun var saa ligefrem over for en simpel Skovløber som ham.

»De viser mig alt for megen Ære, Frøken,« sagde han og bøjede sit Hoved for hende.

»Nej, vist ikke, Hr. Armitage! Jeg skylder jo Dem mit Liv, det kan jeg aldrig glemme . . . Maa jeg for Resten bede Dem om een Ting?«

»Ja, hjertens gerne!«

»Lov mig,« vedblev hun med dæmpet Røst, »at De vil tænke over, hvad min Fader maaske vil foreslaa Dem. Lov mig, at De ikke overilet vil svare nej lige med det samme . . . . Og saa maa jeg ind

og hilse paa Deres Søstre. Fader har talt saa meget om dem, at jeg længes efter at se dem.«

Edvard gik saa med hende indenfor og kaldte paa Alice, Edith og Klara, der straks kom og sagde god Dag til den unge Skovriderdatter. Medens de unge Piger talte sammen, gik Edvard ud for at hilse paa Hr. Stone, der stod og talte med Alfred. Nu var ogsaa Vognen fra Skovriderhuset kommen, den, hvorpaa Klara Ratcliffs Sager skulde flyttes.

»Bare den Vogn er stor nok,« sagde Edvard. »Der er et Jernskrin med Penge og Smykker og en hel Del andre Kasser med værdifulde Ting; og naar saa Sengen og Sengklæderne kommer til, og Harniskerne . . .«

»Ja men de Sager vil jeg slet ikke tage med,« forklarede Skovrideren. »Jeg vil kun have Klaras egne Ting og saa Papirerne og Værdigenstandene. Resten vil De nok være saa venlig at gemme for mig, ikke sandt? Hvor er Osvald henne?«

»Han er omme i Stalden,« svarede Alfred.

»Han tager sig af Vognen, saa snart den er læsset; og det maa helst gøres, mens Folkene er optagne ude i Stalden, saa mærker de ikke noget.«

»Her er Nøglerne, Hr. Skovrider,« sagde Edvard.

»Tak! Vil De sørge for at faa Sagerne baaret ud paa Vognen, Alfred Armitage? Saa kan jeg tale lidt med Deres Broder imens.«

Alfred gik, og Skovrideren vedblev: »Ja, kære Edvard Armitage, De ved, hvor taknemmelig jeg er Dem, og hvor gerne jeg vilde vise Dem min Taknemmelighed i Gerningen. De er ikke født til at leve som Skovløber for maaske at ende som Kryb-

skytte! Derfor vil jeg gøre Dem et Tilbud, som jeg vil bede Dem overveje nøje, inden De svarer hverken ja eller nej. De vil ikke gaa i Tjeneste hos dem, der nu staar for Styret her til Lands, — det ved jeg. Men hos mig kan De godt tage Tjeneste. Jeg trænger til en Skriver. Vil De have Pladsen? Deres Løn faar De af *min* Lomme, Folkeraadet og Cromwell har intet som helst at sige over for Dem; *jeg* er Deres eneste foresatte. De kommer til at bo i mit Hus og er altsaa saa nær ved Deres Hjem og Deres Søskende, som De kan ønske det. Paa den anden Side vil De, naar De er i min Tjeneste, kunne følge med, hvad der gaar for sig ude i Verden; De vil endog faa Lejlighed til at se Dem lidt omkring, da jeg somme Tider vil blive nødt til at sende Dem baade det ene og det andet Sted hen, naar det gælder særlig vigtige Brevskaber. Tænk nu over mit Forslag, og naar De er bleven enig med Dem selv, saa sig mig, om De vil eller ikke vil træde i Tjeneste hos mig.«

Med disse Ord gik Skovrideren ind i Huset, og Edvard hjalp sin Broder og Pablo med at tumle med de tunge Kasser og Kister, som indeholdt Klara Ratcliffs Ejendele. Snart var Vognen læsset, og Pablo blev nu sat paa Vagt ved den, indtil Osvald kom. De to Brødre gik derimod ind i Stuen, hvor det gik muntert til. Emma Stone og de tre andre Smaapiger var lige straks bleven gode Venner; nu sad de ved Bordet, Skovrideren var ogsaa derinde, og alle sammen var de i det fornøjeligste Lune. Alice og Edith havde dækket Bordet med alt, hvad Huset formaaede: Mælk, Tvebakker, Frugt, salt Kød og en lækker

Skinke. De spiste alle med god Madlyst, og Skovrideren vidste ikke alt det gode, han skulde sige om Alices Dygtighed som Husmoder.

»Men nu har vi desværre ikke Tid at blive her længere,« udbrød han med eet og rejste sig fra Bordet. »Vi har et godt Stykke Vej hjem, og vi kan ikke ride i Galop — saa dygtig en Rytterske er lille Klara vist ikke. Far vel, kære Venner, og Tak for al Gæstfrihed. Er du rejsefærdig, Klara? Og du, Emma?«

De gik alle sammen udenfor. Skovrideren løftede Klara op paa den lille Hest, han havde ført med hjemmefra, og Edvard hjalp Emma i Sadelen. Endnu en Gang bad hun den unge Mand om at gaa ind paa hendes Faders Forslag. »De vil gøre mig saa glad, saa glad, hvis De siger ja,« sagde hun.

»Ja, jeg . . . jeg . . .«, Edvard vidste ikke rigtig, hvad han skulde svare. »Nu skal jeg først og fremmest tale med min Broder om det.«

»Ja, gør De det! Deres Broder er fornuftig, saa han raader Dem nok til det rette,« mente Skovriderdatteren.

»Fornuftig! Er *jeg* da ikke det?« spurgte Edvard forundret.

»Aah, jo, bare ikke altid. Ikke, naar Deres Stolthed faar Tag i Dem.«

»Husk paa, hvor jeg er bleven opdraget; paa Arnholt!«

Emma Stone fik ikke Tid til at svare. Hendes Fader kom hen til Edvard for at sige far vel til ham, og et Øjeblik efter drog de kære Gæster bort, fulgt af et hjerteligt »Lykke paa Rejsen!«

Saa snart de var ude af Syne, gav Edvard sig til at drøfte Skovriderens Tilbud med sin Broder.

»Jeg vil sige rent ud, at du skal sige ja,« mente Alfred. »Hvorfor skulde du dog blive ved at gaa herude i Skoven, naar du kan komme til at se dig om andre Steder? Jeg skal nok klare mig, nu da jeg har Pablo, som Dag for Dag bliver flinkere og flinkere. Du bør og maa gribe Lykken, og husk paa, at du ved at tage imod Skovriderens Tilbud vinder os alle sammen en Ven, der ikke formaar saa lidt. Kort sagt: det vilde være frygtelig dumt, hvis du sagde nej.«

»Du har sikkert Ret, kære Alfred . . . Og alligevel! Hvordan skal *jeg,* der er vant til at strejfe om i Skoven med Bøsse og Hund, — hvordan skal jeg kunne finde mig i at sidde og kukkelure inden for fire Vægge? Jeg duer vist slet ikke til at være Skriver. Tænk dig at bytte Bøssen om med en Pen!«

»Pennen er da ogsaa et godt Vaaben,« indvendte Alfred; »med den kan der nok ikke udrettes saa helt lidt endda. Og for Resten siger du jo selv, at du ogsaa vil komme rundt omkring med vigtige Breve, saa du bliver da ikke helt indemuret. Du kan tro, du faar ogsaa nok Tid til at følges med Osvald paa Jagt en Gang imellem . . . jo, jo, du faar det saamænd godt hos Hr. Stone. Og saa, Edvard, maa du ikke glemme, at det gælder om, at du engang kan fri dine Søstre ud fra det Smaakaarsliv, de maa føre her i denne simple Hytte! Tænk vel paa det og stræb efter at naa det Maal! Og naar der nu aabnes dig en Genvej, der fører mod Maalet, saa maa du sandelig ikke holde dig tilbage!«

Edvard sad en Stund tavs i dybe Tanker. Saa rejste han sig rask op, rakte Alfred sin Haand og sagde kort: »Jeg tager imod Tilbudet!«

»Tak, Edvard, det var klogt af dig,« svarede hans Broder, og dermed var den Sag afgjort.

Lidt efter faldt Talen atter paa Hr. Stone og hans Datter, og Alfred vidste ikke alt det gode, han skulde sige om den smukke unge Pige.

»Se, se,« ytrede Edvard smilende, »jeg tror saamænd, at du er helt forelsket i Skovriderens Datter!«

»Nej, Edvard, det er jeg ikke, men vi holder jo da alle sammen af hende, ikke sandt? Nu har hun lovet, at hun snart vil se herover igen, og jeg maa sige, at jeg er svært glad for det, mest for Pigebørnenes Skyld . . . men forelsket i Emma Stone, nej, det er jeg ikke! Hende overlader jeg til dig; saa tager jeg selv den lille Frøken Klara.«

Edvard lo. »Naa, vi ved nok, hvad vi vil, lader det til. Husk paa, at vi ikke er andet end et Par simple Skovløbere! Men der kan snart ske Forandring. Cromwell og Folkeraadet faar vel til sidst deres Fedt, og vi skal maaske se Kong Karl paa Englands Trone, førend — — førend du faar fanget en af de vilde Heste!« udbrød Edvard spøgefuldt.

»Vent du bare lidt,« svarede Alfred; »vi faar se! Du lo ogsaa ad mig, da jeg i sin Tid talte om at fange en Ko, og det gik dog meget glat! . . . Men der kommer nok Alice med sin Mælkespand. Saa maa jeg hen at hjælpe hende med at malke Koen, den er saa urolig.«

Saa gik Alfred, og Edvard var overladt til sine egne Tanker. Hvor han var glad! Nu skulde han

se Emma hver Dag og tale med hende. Og hendes Fader, som han før slet ikke kunde lide, ham var han kommen til at holde mere og mere af. »Kongen vilde være Enevoldsherre og røve Folkets Frihed og Ret,« havde Skovrideren sagt. Saadan lød Visen ikke paa Arnholt; men var det sandt, saa kunde man jo nok forstaa, at Folket satte sig op imod Kongen. »Men dræbe ham, det havde de da ikke Lov til!« tænkte Edvard ved sig selv. »Og det mener Skovrideren heller ikke. Han afskyr Kongemorderne lige saa meget som jeg. Saa vi er jo i Grunden enige, vi to . . .«

Edvard blev afbrudt ved, at Pablo kaldte ham ind. Aftensmaden stod paa Bordet.

ATTENDE KAPITEL.

„Jeg tager imod Tilbudet".

Dag efter Dag havde de fire Søskende gjort deres bedste for at lære Pablo lidt om Vor Herre og hans Kærlighed til Menneskene; lille Edith var den allerivrigste, men hun havde dog knapt saa meget Held med sig som Alice og Alfred, der til deres store Glæde saa, at Zigeunerdrengen for hver Dag, der gik, stadig mere og mere lukkede Hjertet op for Kristendommens Aand.

I det hele taget blev Pablo stadig flinkere og flinkere og gjorde Fremskridt paa alle Omraader, og det var meget værd nu, da Edvard skulde drage

bort. Tre Dage efter Skovriderens Besøg kom Osvald ridende over til Skovløberhuset; han bragte Bud fra Hr. Stone, som bad Edvard komme saa snart som muligt. Tidlig den næste Morgen sadlede Edvard Abildgraa og fulgtes saa med Osvald gennem Skoven.

»Kan du gætte, hvorfor Hr. Stone har sendt Bud efter mig?« spurgte Edvard den gamle Skovfoged.

»Skulde det mon ikke være for at tilbyde dig en eller anden Stilling?«

»Netop! Han tilbyder mig Plads som Skriver — og jeg har taget imod Tilbudet. Denne Stilling vil nemlig kunne blive mig til stor Nytte. Som Skriver hos Skovrideren vil jeg faa alt muligt at vide. Nu

ved jeg intet, nu, da jeg lever som Eneboer herude i Skoven. Og du kan tro, at vi snart vil høre store Nyheder!«

»Om Kongen, mener du! Du tror, at han kommer her til Landet? Det tror *jeg* ogsaa; men desværre er Udsigterne ikke lyse for ham nu for Tiden. Spørg bare Hr. Stone; han ved, hvordan Sagerne staar.«

Endelig var Maalet naaet. Osvald tog sig af Abildgraa, og Edvard bankede paa Skovriderens Dør. Jane lukkede op. »Jo, Skovrideren er hjemme; han er inde i Dagligstuen — værs'go'!«

»God Dag, Hr. Skovrider!«

»God Dag, kære Edvard, og hjertelig velkommen! De kommer for at svare paa mit Forslag. Naa, hvad er saa Deres Svar?«

»Jeg tager imod Tilbudet,« svarede Edvard, »hvis De tror, jeg duer til det Arbejde. Foreløbig vil jeg bede Dem om at prøve mig. Gaar det saa ikke, maa jeg drage hjem igen.«

»Det gaar saamænd nok!« mente Skovrideren. »De faar slet ikke saa forfærdelig meget at gøre. Jeg faar ikke flere Breve, end jeg sagtens kunde svare paa selv, hvis mine Øjne ikke nu og da gjorde Skrue, saa at jeg gerne vil skaane mit Syn saa meget som muligt . . . Saa har jeg ganske vist tænkt, at jeg tidt vilde sende Dem til London med Brev og Bud, men det er De vel ikke saa ked af?«

»Nej, det har De Ret i.«

»Godt! Saa er den Ting i Orden. De faar et Værelse for Dem selv her i Huset, men De kommer til at spise ved mit Bord. Deres Løn skal De nok

blive tilfreds med, det lover jeg Dem. Saa er der bare een Ting: Hvornaar vil De tiltræde Pladsen?«

»Ja—a, jeg ved ikke rigtig . . . jeg skulde vel se at faa mig nogle andre Klæder,« sagde Edvard og saa ned ad sin Skovløberdragt; »disse her passer ikke for en Skriver.«

»Nej, dem maa De gemme, til De skal paa Jagt — for De maa da endelig ikke helt opgive Deres gamle Kærlighed, Skoven. Og saa køber De altsaa et nyt Sæt Tøj i Lymington. Penge kan De faa hos mig.«

»Tak, Hr. Stone, men jeg har selv Penge . . . d. v. s. ikke saa mange, som Frøken Klara. Det var dog en svær Mængde kostbare Sager, hun havde!«

»Ja, det maa De nok sige. Jeg blev sandelig ogsaa forundret; jeg havde ikke den fjerneste Anelse om, at min gamle Ven ejede saadanne Rigdomme. — Lad os se . . . i Dag er det Tirsdag . . . Kan De komme paa Mandag?«

»Mandag? Ja vel.«

»Saa er det en Aftale! Har De Lyst til at hilse paa min Datter?« spurgte Skovrideren. »Hun og Klara er herinde i Stuen ved Siden af.«

Med disse Ord lukkede Hr. Stone Døren op og sagde til sin Datter:

»Kære Emma, Edvard Armitage spiser til Middag hos os i Dag og bliver her Natten over. Lad mig nu se, at du holder ham med Selskab, indtil vi skal spise!«

Baade Klara og Emma ilede glade Edvard i Møde; Klara gav ham et Kys, og Emma rakte ham Haanden, idet hun udbrød:

»De har altsaa sagt ja?«

»Ja, jeg kunde ikke andet.«

»Hvornaar kommer De?« spurgte den unge Pige videre.

»Paa Mandag Aften — hvis jeg da kan blive færdig til den Tid.«

»Færdig? Med hvad?« spurgte Klara.

»Med mine nye Klæder, lille Klara. Naar jeg skal være Skriver, kan jeg ikke gaa i Jægerdragt. Derfor maa jeg ind til Skrædderen i Lymington; saa faar vi se, om han kan lave mig om.«

De snakkede nu sammen om alt muligt og om ingenting, de tre unge.

»Hvordan kom De for Resten herover?« spurgte Emma. »Red De?«

»Ja,« svarede Edvard, »jeg red paa gamle Abildgraa, Frøken Emma.«

»Hvorfor siger De Frøken Emma?« spurgte lille Klara. »Mig siger De bare Klara til, saa kan De da ogsaa nøjes med at sige Emma til hende.«

»Husk paa, at jeg kun er en simpel Skovløber, Klara.«

»Nej, nu er De jo Skriver!«

»Naa ja . . . men Frøken Emma er flere Aar ældre end du — du er jo endnu en lille Pige. Frøken Emma er en ung Dame, og hende kan jeg ikke være saa fri over for,« forklarede Edvard.

»Synes du ogsaa det, Emma?« spurgte Klara sin Veninde.

»Nej, jeg synes ikke, at det kunde gøre noget, om et Menneske, der kendte mig godt, sagde Emma til mig,« svarede Skovriderdatteren. »Men det maa

Hr. Armitage selv om, Klara. Du kan tro, han skal nok vide at opføre sig paa den rette Maade . . . Nu skal De faa Deres Værelse at se, Hr. Armitage,« vedblev hun for at komme til at tale om noget andet. »Kom med!«

Hun gik i Forvejen, og han fulgte hende sammen med Klara; et Øjeblik efter stod de i den Stue, Edvard skulde bo i for Fremtiden — et stort, smukt Værelse med Lys og frisk Luft. Edvard var storartet tilfreds med den Bolig.

»Saadant et Værelse har De vel aldrig set Magen til?« spurgte lille Klara ham.

»Jo, det har jeg dog,« svarede den unge Mand smilende.

»Saa! Hvor da?«

»Paa Arnholt. Der var Stuerne saa store, saa store, og saa var der saa højt til Loftet . . .«

»Arnholt!« gentog Klara. »Det var jo den Herregaard, som brændte, ikke sandt? Min Fader har tidt og ofte talt om den frygtelige Udaad. Og Børnene brændte ogsaa, ikke sandt?«

»Det siger man, ja; men jeg var ikke paa Gaarden den Gang . . .«

»Hvor var de da henne?«

»Jeg var der, hvor jeg har mit Hjem nu — i det lille Skovløberhus.«

Han kom i det samme til at se paa Emma Stone; hendes Øjne hvilede paa ham, og hun saa ud, som om hun prøvede paa at læse hans inderste Tanker.

»De ser ud, som om De ikke tror paa, hvad jeg siger,« ytrede Edvard. »Tvivler De?«

»Nej, nej,« svarede hun rask. »Jeg stod kun og

tænkte paa, at De altsaa baade har kendt rige, pragtfulde Sale og trange, fattige Stuer; Værelset her er saadan lige midt imellem, og det vil De forhaabentlig komme til at synes godt om.«

»Jeg er rigtig glad ved denne Stue,« skyndte Edvard sig at sige; »ellers maatte jeg ogsaa være meget fordringsfuld. Og De maa huske paa, at de Værelser paa Arnholt, som jeg talte om før, dem har jeg aldrig *boet* i?«

Emma smilede uden at svare.

»Skal vi saa gaa ind i Dagligstuen igen?« foreslog hun. De gik. Ude i Gangen spurgte hun Edvard, om han vilde komme kørende næste Mandag; i saa Fald vilde hun sende en hel Del Blomster tilbage med Vognen til Alice og Edith. »De bliver hos os i Nat, sagde Fader. Denne Gang skal Jane ikke faa Lov at sende Dem op paa Loftet, kan De tro! . . . Naar alt kommer til alt, var det i Grunden heldigt, at hun dengang var gnaven og jog Dem paa Døren; ellers var mit Liv ikke bleven reddet.«

»Og jeg vilde aldrig have faaet saa hyggelig en Stue som den, jeg nu skal bo i, hvis Jane ikke havde sendt mig op paa det frygtelige Loft. Det er egentlig underligt at tænke sig, hvordan det kan gaa her i Verden,« sagde Edvard og faldt i Tanker.

»Hvor gammel er De, Edvard?« spurgte Klara. »De maa da være ældre end Emma? Hun er over seksten Aar . . .«

»Ja, jeg bliver snart atten Aar,« sagde Edvard.

»Og jeg er tretten,« fortalte Klara; »men naar De er atten Aar, saa er De jo en hel Mand!«

»Aa—h?« Han trak lidt paa det.

»Jo vist saa! Kan De maaske ikke udrette alt, hvad en voksen Mand kan?«

»Jo, maaske!«

»Naa, ja, der kan De selv se! Saa *er* De jo en Mand!«

»Godt? Saa *er* jeg det, hvis det kan more dig, lille Klara.«

Nu kom Hr. Stone ind i Stuen for at bede dem alle sammen gaa til Bords; Maden var færdig. De gik ind i Spisestuen og tog Plads. Skovrideren læste Bordbønnen, og derefter gav de sig i Lag med Middagsmaden.

Eftermiddagen brugte Edvard til at faa sig en lang Passiar med Osvald.

Den gamle Jæger var led og ked af det hele. »Her gaar man og har ikke een Mand imellem sine Folk, som kan tage paa en Bøsse,« klagede han, Jægere og Skovløbere kaldes de — jo pyt! De fleste af dem har aldrig været i en Skov før. De har staaet ved Hæren, har de, og der har de gjort for mange gale Streger, og saa skal vi nu have dem at trækkes med. Derfor kan du tro, at jeg er glad ved, at du er kommen, Edvard! Saa kan vi da igen faa Dyresteg paa Bordet en Gang imellem — det er saamænd næstendels en Sjældenhed herovre.«

»Ja men husk paa, at jeg skal passe mit Skriveri!« indvendte Edvard.

»Aah, ikke fra Morgen til Aften. Skovrideren har selv sagt, at vi to skal følges ad paa Jagt en Gang imellem.«

»Saa meget des bedre! . . . Men hvad er det! Er det ikke Mikkel, der staar derhenne og læner sig op ad Muren?«

»Jo. Men han skal heldigvis bort herfra nu. Han halter stadigvæk, og det bliver han nok ved med hele Livet, siger Lægen, saa han duer ikke til sit Arbejde. Det er for Resten godt, at vi bliver af med den Slyngel. Han bærer Nag til dig og kunde gerne finde paa at gøre dig Fortræd . . . Men nu er det vist bedst, at du gaar ind til Skovriderens igen; Solen er gaaet ned, saa de skal vist snart spise til Aften. Far vel!«

»Far vel, Osvald.«

Saa gik Edvard ind, og ganske rigtigt: Maden stod paa Bordet. Efter Aftensmaaltidet kom Jane og de andre Tjenestefolk ind i Stuen, Skovrideren bad en Bøn, og alle gik til Ro. Dog blev Hr. Stone og hans nye Skriver siddende endnu en Times Tid oppe; de havde saa meget at tale sammen om. —

Det var ikke meget, Edvard sov den Nat. Han kunde ikke lade være at tænke over de mange Forandringer, hans nye Livsstilling vilde medføre baade for ham selv og hans kære derhjemme i det fattige Skovløberhus. Imidlertid var han tidlig oppe — morgenduelig havde han altid været — og efter Morgenbønnen og Frokosten bød han Skovrider Stone og de to unge Piger far vel og gav sig paa Vejen hjem.

Abildgraa travede, saa det var en Lyst, og inden han vidste af det, saa han den kendte Hytte dukke op imellem Træerne, og snart stod han igen blandt sine Søskende. Alfred var glad over, at Edvard havde sagt ja til Skovriderens Tilbud; Pigebørnene derimod var ikke fri for at hænge lidt med Hovederne; de fik Taarer i Øjnene ved Tanken om, at »store Bro'r« skulde hjemmefra — de holdt jo saa inderlig af ham.

Den næste Dag kørte Brødrene til Staden.

»Ved du, hvad jeg har tænkt paa?« spurgte Alfred undervejs. »Jeg vil købe mig en hel Flok Geder eller Kid!«

»Hvad for noget? »Jeg troede ellers, at du havde nok i dine fire Malkekøer og i de to Kalve, du skal lægge til i Aar!«

»Ja, ser du, det er ikke for Mælkens Skyld,« forklarede Alfred. »Nej, jeg vil holde Geder som Slagtekvæg; de skal bare have lidt Hø om Vinteren, Resten af Aaret kan de selv bjærge deres Føde ude i Skoven. Og naar jeg saa ikke slagter nogen Hun i de første Par Aar, saa skal du bare se en Flok, jeg skal faa ud af det!«

»Ja, det har du Ret i,« sagde Edvard, »og Værten i Gæstgivergaarden kan aabenbart vise dig hen til en Mand, hvor du kan slaa en Handel af. *Mig* skal han sige, hvor der bor en dygtig Skrædder.«

Værten kendte ogsaa ganske rigtig en Skrædder, som var dygtig til at sy, og Edvard havde ikke engang nødig at slide paa sine Saaler for at faa ham i Tale; Værten lod ham hente hen paa Gæstgivergaarden, og der blev der saa taget Maal til et tarveligt, men net Sæt sorte Klæder. Derpaa gik Brødrene omkring og gjorde Indkøb af Støvler og andre Ting, som Edvard vilde faa Brug for i sit nye Hjem.

»Men nu Hatten?« faldt det med eet Edvard ind. »Hvilken Slags Hat skal jeg vælge? Jeg kan da virkelig ikke finde mig i at gaa med de spidse Hatte, Rundhovederne gaar med . . . de ligner et Kirkespir! Og Hat med Fjer i kan jeg som simpel Skriver vel ikke tillade mig at bære!«

»Tag du bare Kirkespiret alligevel!« raadede Alfred. »Det bliver sikkert det fornuftigste. Saa er der ingenting at gøre Ophævelser over.«

Edvard lovede at følge sin Broders Raad, og da de lidt efter kom til et Hus, hvor et Skilt fortalte, at her var »Udsalg af Hatte og Sværdbælter«, gik han ind i Boden og købte et ikke alt for pralende Bælte og en Hat af de allerlaveste, han kunde finde.

Saa var han færdig med sine Indkøb, og da Alfred havde forsynet sig med Søm, Værktøj og andre Ting, som han og Alice havde Brug for, vendte de to Brødre tilbage til Gæstgivergaarden, hvor Værten fortalte dem, at han havde haft Bud til den Mand, som Alfred kunde købe Geder hos; Prisen var saa og saa meget. Mens Edvard læssede alle de Sager, de havde købt, paa Vognen, gik hans Broder ud for at se paa Gederne. Da han atter kom tilbage, kunde han fortælle, at nu havde han købt en Buk og tre Geder, hver med to Kid, og desuden hele ti Gedekid, der var vænnet fra. Det var en Aftale, at Alfred den næste Dag skulde kunne hente dem paa et nærmere fastsat Sted i Skoven.

»Det er et dybt Greb, vi har gjort i Pengepungen i Dag,« sagde Alfred til sin Broder, da de var paa Vejen hjemad. »Men Skillingerne er givet fornuftigt ud!«

»Det er de,« lød Svaret, »og desuden kan jeg snart møde med nogle Penge til dig; Skovrideren har sagt, at jeg skal have Løn . . . Hvordan skal vi nu bære os ad med at faa mine Klæder? Skrædderen har lovet mig dem til paa Lørdag. Kan *du* tage til Byen?«

»Det skal jeg nok,« lovede Alfred. »Saa kan *du* blive pænt hjemme hos vore Søstre; de vil jo gerne have, at du er hos dem i disse Dage, inden du skal bort. Pablo tager jeg med mig — saa kender han Vejen til en anden Gang, og jeg kan ogsaa vise ham rundt til de forskellige Boder i Byen . . .«

»Ja, Pablo,« gentog Edvard, »hvor det dog er heldigt, at du har ham!« Ellers kunde du jo ikke have klaret dig uden mig.«

»Aah, det kunde jeg maaske nok alligevel,« mente Alfred; »men rart er det, at han kan hjælpe mig. Hvem ved, jeg kan gaa hen og blive syg — saa kan Pablo gøre god Nytte. Ja, vi har rigtignok meget at takke Gud for, saa god som han har været mod os! Hvor raadvilde og forladte stod vi ikke, dengang da gamle Jakob blev taget fra os, — og nu . . .«

»Ja, det har du Ret i, Alfred! Det bedste ved det hele er dog vort gode Helbred, synes jeg.«

Derpaa talte de to Brødre endnu længe om, hvorledes de skulde bære sig ad med stadig at holde Forbindelsen ved lige indbyrdes, ogsaa naar Edvard var flyttet over til Skovriderhuset. Den unge Skriver var sikker paa, at Hr. Stone vilde give ham Lov til at tage hjem til sine Søskende en Gang hver fjortende Dag; desuden kunde jo gamle Osvald bringe Bud fra Hus til Hus. »Det kan vel ogsaa nok lade sig gøre en Gang imellem at sende lidt Vildt over til jer,« mente Edvard; »nu faar du vel neppe megen Tid til at gaa paa Jagt . . . Men hvad for noget! er vi allerede hjemme?«

Ja, de var hjemme. Vognen svingede op for Døren, og Alice skyndte sig ud for at tage imod sine

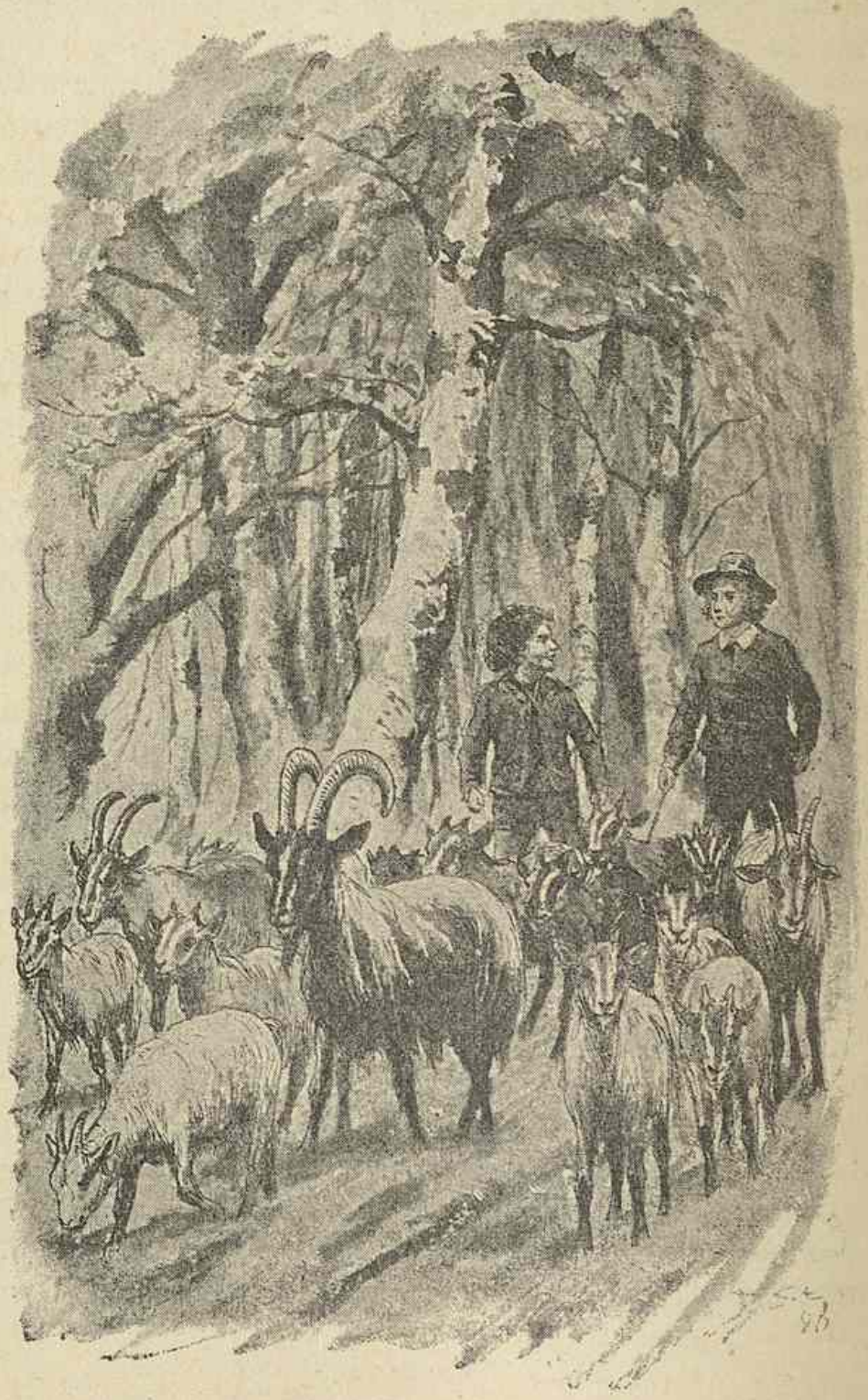

Brødre. »Men hvor er Gæssene og Ænderne henne, som du lovede mig?«

»Av, dem har jeg glemt!« raabte Alfred. »Saa maa du vente til paa Lørdag, lille Søster. For Resten har Abildgraa haft nok at slæbe paa — sikken et Læs! Pablo!« kaldte han.

»Pablo kan ikke høre dig,« sagde Alice, »han er ude i Haven; der har han og Edith slidt i det hele Dagen.«

»Godt! Saa kan vi selv læsse af Vognen. Vil du sørge for lidt Aftensmad, Alice? Vi er skrupsultne.«

»Maden er færdig lige paa Minutten.«

»Een—to—tre var Vognen tømt og alle de gode Sager bragt ind; Abildgraa blev sat paa Græs, Vognen trukken i Skur — og saa blev der gjort et vældigt Indhug paa Kaninstegen, Alfreds Livret. —

Aldrig saa snart var Solen oppe den næsten Morgen, før Alfred og Pablo var paa Vej til det aftalte Mødested, hvor Gedeflokken skulde hentes. Bonden var paa Pletten; han fik sine Penge, og saa gik det hjem ad Skovløberhuset til med hele Hjorden.

»Geder meget gode,« smaasnakkede Pablo undervejs, »men Kid bedre. I Spanien altid spise smaa Kid.«

»Er du født i Spanien?« spurgte Alfred.

»Maaske. Tror det! Pablo huske sig selv først i det Land.«

»Kan du huske din Fader?«

»Nej.«

»Talte din Moder heller ikke om ham?«

»Moder ikke min rigtige Moder. Kaldte hende bare Moder. Saadan gør vort Folk altid.«

»Hvorfor kaldte du hende da Moder?«

»Gav mig Mad, da jeg var lille, — Prygl, da jeg blev stor.«

»Hm! . . . Hvorfor rejste I her til England?«

»Folk sige: Mange Penge og god Mad og Drikke i England. Dygtig mange Penge med hjem til Spanien!«

»Hvad synes du saa bedst om, Pablo: Spanien eller England?«

»Før synes bedst om Spanien. Varm Sol! Varm Nat! England — lidt Sol, koldt, Regn — uf! Men nu Pablo faaet varm Seng og god Mad hos gode Mennesker — *nu* synes bedst om England!«

Den lille Zigeunerdreng havde saadan en pudsig Maade at udtrykke sig paa, at Alfred ikke kunde holde op at gøre ham alle Haande Spørgsmaal om det vilde Liv, han tidligere havde ført sammen med sin Stamme.

»I stjal jo, ikke sandt?« spurgte han. »Stjal alting, ikke?«

»Nej, kun somme Tider tage uden at give Penge, naar ingen passe paa. Men Bonde have stor Hund — uh!« Pablo lo ved Tanken om de mange fæle Eventyr, han havde været med til.

»Du stjal altsaa ogsaa?«

»Ja, Pablo ellers faa Prygl. Bonde ogsaa prygle mig. Alle Vegne Prygl, Prygl, Prygl! Sulte mig ogsaa!«

»Stakkels Pablo! De har rigtignok ikke været gode ved dig. Men nu er der da ingen, der tvinger dig til Tyveri, saa nu vil du da aldrig falde paa at stjæle, vel?«

»Aldrig!« svarede Pablo med fast og sikker Røst. »Pablo kun stjæle af Sult og Frygt. Og nu nok at spise, sove i god, lun Seng . . . Og saa siger Alice og Edith, at den gode Gud oppe i Himmelen bliver vred, naar vi stjæler!«

Alfred var glad ved at høre ham tale saaledes; saa havde han og hans Søstre dog gjort noget godt ved stadig at tale med ham om, hvordan man skal bære sig ad med at blive et godt Menneske. Imidlertid var de nu naaet hjem med Gedeflokken. Pablo løb i Forvejen og lukkede Porten op ind til Gaarden, hvor Gederne foreløbig skulde være; imens gik Alfred ind og hentede sine Søstre ud; de klappede i Hænderne af Glæde over de mange nydelige Dyr, deres Broder var kommen med, og de var helt spændte paa, om Snap virkelig, som Alfred mente, skulde due til at vogte dem.

Forsøget blev gjort. Hele Flokken blev dreven ud i Skoven, hvor der var rigeligt Græs til den, og Pablo og Snap passede paa den. Da det var lige ved Middagstid, drev Pablo Gederne hen i Nærheden af Skovløberhuset og bød saa Hunden at vogte dem, mens han selv gik ind og spiste. Snap udførte sit Hverv til Pablos Tilfredshed, den veg ikke fra Hjorden, saa længe Pablo var inde. Og der var ikke gaaet mere end et Par Dage eller tre, saa klarede Hunden det hele alene; hver Morgen gik den med Gedeflokken ud i Skoven og vendte hjem med den om Aftenen — kort sagt, Snap var en fortrinlig Hyrdehund.

NITTENDE KAPITEL.

Edvard drager hjemmefra.

Om Lørdagen fulgtes Alfred og Pablo ad til Lymington, hvor de hentede Edvards nye Klæder. Søndagen gik i Ro og Mag. De fire Søskende og Zigeunerdrengen samledes endnu en Gang til Bøn om den gamle Skovløbers Grav, og Eftermiddagen tilbragte de sammen ude i den dejlige Skov. Lidt mere alvorlige end ellers var de jo nok alle sammen, men de søgte dog af bedste Evne at holde Modet oppe.

Saa kom Mandagen, den Dag, da Edvard skulde sige sine kære far vel og drage ud i »den vide, vide Verden«. Allerede fra Morgenstunden tog han sine nye Klæder paa, og hans Søstre fandt, at de klædte ham saa godt, saa godt. »Det minder om Dagene paa Arnholt!« sagde de. Og det var der noget i; thi Edvard saa i sin nye klædelige Dragt meget mere end i sin tarvelige Jægerkofte ud som det, han var — en Adelsmand.

Lidt op ad Formiddagen dækkede Alice Bord, og Edvard fik sig en Bid Brød. Saa blev Abildgraa trukket frem og spændt for Vognen. Edvards Linned og hans gamle Tøj blev pakket sammen, og Pablo stod rede til at køre; han skulde nemlig være med for at køre tilbage med Vognen. Edvard tog en hjertelig Afsked med sine Søskende; han kyssede sine grædende Søstre og trykkede sin Broders Haand.

Saa sprang han rask op i Vognen. »Kør!« raabte han til Pablo.

En Svingen med Hattene og Viften med Lomme-

tørklæderne, et Følge af »Far vel! Lykke paa Rejsen!« — og saa var store Bro'r Edvard paa Vejen ud i Verden. Trofast luntede af Sted bag efter Vognen.

»Hvem skulde have troet, at jeg, Edvard Beverley, vilde komme til at bo under et Rundhoveds Tag! Det smager jo næstendels af Forræderi mod den Sag, jeg har svoret at ville tjene . . . Og dog kan jeg ikke andet end føle Tillid til den Mand. Han *er* brav og ærlig, og jeg holder virkelig af ham — men underligt er det nu alligevel! Det er, som var der Trolddom med i Spillet . . .«

Edvard kunde ikke selv se, hvori Trolddommen laa. »Kærlighed gør blind,« siger man, og den unge Mands Øjne saa heller ikke længer helt skarpt; ellers maatte han have opdaget, at det, der fortryllede ham og sejrede over alle hans Indvendinger, var gemt i det lille Navn Emma. Havde Skovrideren ikke haft sin smukke Datter, saa havde han neppe faaet den Skriver, han nu havde fæstet, — men det tænkte knapt nok Edvard selv over; han drømte bare videre og faldt i dybe Tanker, til stor Ærgrelse for Pablo, som sad og kedede sig og var meget misfornøjet med at skulle sidde der og være lige saa stille som en Mus. Længe skævede han til Edvard, som om han ventede paa, at *han* skulde tage Ordet, men da det ikke blev til noget, udbrød Pablo til sidst:

»Hr. Edvard! De ked af at tage bort. Hvorfor saa gøre det?«

Det var ikke saa let for Edvard at forklare. »Det er for mine Søstres Skyld, forstaar du?« sagde han.

»Nej, Pablo ikke forstaa. Tænk, hvis en Ulykke

hænder, saa Hr. Edvard ikke hjemme og hjælpe. Hvordan saa for Deres Søstres Skyld?«

»Jo, ser du, Pablo, jeg kan alligevel være dem til stor Nytte, naar jeg kommer ud mellem andre Folk. Jeg maa skaffe mig Venner og Hjælpere ude i Verden, derved gavner jeg ogsaa mine Søstre. Kan du nu forstaa, hvad jeg mener?«

»Ja, nu er jeg med!«

»Og saa kan du ogsaa nok tænke, at jeg aldrig vilde have taget bort fra Alice og Edith, hvis vi ikke havde haft dig, Pablo! Du er en flink og god Dreng, og du holder af os alle sammen, saa dig kan vi stole paa. Du vil hjælpe Alfred, saa godt du kan, og derfor kan jeg bedre rejse min Vej. Ikke sandt, Pablo?«

»Jo, Hr. Edvard!« — Zigeunerdrengen greb den unge Mands Haand, og der blinkede Taarer i hans sorte Øjne — »Pablo holde meget, aah, saa inderlig meget af Dem alle sammen. Gerne dø for Dem! Og De, gode Herre, kan godt rejse langt bort, Pablo slide og gøre alt Arbejde!«

»Ja, lad mig se, at I er rigtig flittige derhjemme,« formanede Edvard. »Men hvad vil I stille op med kun een Hest, og det oven i Købet en, der er saa gammel som Abildgraa her?« frittede han; han vilde gerne have listet ud af Pablo, om Alfred for Alvor havde tænkt paa de vilde Heste ude i Skoven — og ganske rigtigt!

»Hr. Alfred tale til mig om Heste i Aftes; mange, mange Heste i Skoven, sagde han; men ikke vide, hvordan fange dem. Pablo kan! Pablo fange een, ti, tyve — Pablo fange mange Heste!« sagde Zigeunerdrengen, og Stoltheden lyste ud af hans Øjne.

»Saa—aa?« Edvard trak lidt paa det. »Tager du ikke Munden for fuld, min Ven? Hvordan vil du bære dig ad med at faa fat paa de vilde Bæster?«

Men det vilde Pablo ikke ud med. Han lo bare og sagde, at nu kunde Edvard jo komme hjem en Dag, saa vilde han nok gøre store Øjne, naar han saa hver Baas i Stalden optaget af en Hest; selv skulde Edvard ogsaa nok faa en Ridehest — det var en smal Sag for Pablo at skaffe ham en. »Hr. Alfred ogsaa svært dygtig!« sagde han. »Han fange Ko!«

»Ja, og fange Zigeuner ogsaa,« tilføjede Edvard leende.

»Ja,« gentog Pablo og nikkede med sit lokkede Hoved. »Ko, Zigeuner og siden — Hest!«

— — —

Ved sit Komme til Skovriderboligen blev Edvard modtaget ret hjerteligt af Hr. Stone og de to unge Piger. Han bar straks sit Tøj ind i sit Kammer og gik derpaa ud og hilste paa sin gamle Ven Osvald, der hjalp ham med at skaffe Trofast en lun Plads i Hundehuset. Da han atter kom ind i Dagligstuen, saa han et morsomt Syn: der sad Pablo inde lige midt paa Gulvtæppet og pludrede nok saa fortroligt med Emma og Klara; de tre var hurtig bleven gode Venner. Nu fik Zigeunerdrengen — og Abildgraa med — noget at leve af, og da Maaltidet var til Ende, tog han atter Plads i Vognen, hvor Emma imidlertid havde sat en Del Potteplanter, som Alice og Edith skulde have. Saa knaldede Pablo med Pisken, og Abildgraa travede hjemad paa ny.

Aftenen gik hen med glad og munter Samtale mellem Edvard og de to unge Frøkener; ogsaa Skov-

rideren selv gav nu og da sit Ord med i Laget. Edvard følte, at de alle gjorde deres bedste for, at han skulde føle sig hjertelig velkommen i sit nye Hjem.

»Hvorfor siger De altid »Frøken Stone«, naar De taler til Emma?« spurgte lille Klara med eet. »De skulde kalde hende Emma . . . synes De ikke ogsaa?« vedblev hun henvendt til Skovrideren.

»Det vil jeg lade ham selv om,« lød Svaret. »*Jeg* for min Del vil gøre alt, hvad jeg formaar, for at lade al tom Stivhed fare. Stivstikkeri kan jeg nu engang ikke døje, og Edvard Armitage, som skal bo i mit Hus og spise ved mit Bord, vil jeg omgaas som min egen Søn, ligesom jeg ogsaa haaber, at han vil vise mig og os alle Fortrolighed. Og skulde jeg sige min oprigtige Mening, saa er det den, at Edvard ikke skal skamme sig for at kalde min Datter ved hendes Døbenavn. Sit »Frøken Stone« kan han gemme, til de engang kommer op at tottes.«

Dermed var den Ting klappet og klar, og fra den Stund kaldte de to unge altid hinanden Edvard og Emma.

I det hele taget var den unge Mand straalende glad ved Springet fra Skovløber til Skriver hos den brave Hr. Stone. Der var ikke gaaet to Dage, før han var hjemme i sit daglige Arbejde, der viste sig at være meget let. Han havde egentlig kun travlt om Formiddagen; da skrev han Breve for Skovrideren. Naar det var gjort, var Dagen hans egen, og han tilbragte den især i Emmas og Klaras Selskab, naar han da ikke var med Osvald ude paa Jagt. Med Jagten gik det nu ikke saa ofte paa, thi den rigtige

Jagttid var ikke kommen endnu. Han red ogsaa en Del; i Stalden stod der den dejligste Ridehest, som han maatte sadle, naar som helst han havde Lyst, og de to unge Piger gjorde ham altid gerne Følgeskab paa deres smaa Heste. Tiden gik hen i Glæde og Lykke for den unge Skriver, og saa hurtig syntes den ham at gaa, at han blev meget overrasket, da han en skønne Dag maatte sige til sig selv, at nu var allerede de første fjorten Dage af hans Ophold hos Skovrideren til Ende.

Saa fik han Lov til at ride hjem og se til sine Søskende, og Emma og Klara fulgte med. Glæden i Skovløberhuset blev stor, og Alice vidste neppe alt det gode, hun vilde gøre, for at de kære Gæster ret skulde føle sig hjemme i de lave Stuer.

»Se, Deres Blomster, Emma,« sagde lille Edith, da de alle sammen sad ude i Haven, »se, hvor de gror! Men jeg vander dem ogsaa hver Dag.«

»Til Efteraaret skal vi komme med nogle flere,« lovede Skovriderdatteren; nu for Tiden kan det ikke nytte at plante Blomster om, saa gaar de bare ud . . . Men hør, kære Alice, De maa endelig føre mig om og lade mig se hele Driften — Staldene og Mælkestuen og det alt sammen. Kom, saa skal vi . . .«

»Ja, men Middagsmaden, Emma! Den tænker De ikke paa, men jeg kan ikke saadan rende fra min Gryde, saa blev Maden vist ikke god. Nej, *efter* Middag, saa skal jeg vise Dem rundt, kan De tro!«

»Godt! Saa venter jeg saa længe. Imens kan jeg hjælpe med til at dække Bordet — for dog at gøre *lidt* Nytte.«

Alice gjorde Indvendinger og sagde, at det Stykke

Arbejde var Pablos og Ediths Sag; men inden hun fik kaldt paa dem, var Emma Stone i Færd med at tage Fade og Tallerkener og Glas frem. Snart stod Maden paa Bordet. Der var Skinke, Høns, salt Oksekød og Steg af Gedekød og saa naturligvis Kartofler, Grønærter og andre Grønsager — jo, jo, Husmoderen, Alice, havde rigtignok god Grund til at være tilfreds med sig selv og sit Værk. Det Maaltid gjorde hende og Skovløberhuset Ære.

Edvard og hans Broder havde meget at tale med hinanden om, og de gik derfor sammen ud i Skoven, hvor de kunde være uforstyrrede.

»Naa, hvordan gaar det saa?« spurgte Edvard.

»Rigtig godt,« lød Svaret. »Jeg har haft travlt med Savgraven, du ved, og nu er den i Stand. I Morgen tidlig tager Pablo og jeg fat for Alvor. Det store Fyrretræ, som blæste om forleden, ligger nu ved Graven og venter paa at blive savet ud til Planker. Pablo er for Resten helt flink; ganske vist smager det Saveværk ham ikke rigtig — det kan jeg i Grunden godt forstaa — og for Fremtiden skal han slippe med at trække Saven to Dage om Ugen.«

»Ja, lad ham kun det,« mente Edvard ogsaa; »Pablo vil jo gerne arbejde; at han somme Tider ikke kan magte det, det kan han ikke gøre ved.«

»Men det er sandt! Mine Geder maa du endelig se!« brød Alfred med eet ud. »De er lige herved. Snap er ene om at vogte dem; er den ikke dygtig? . . . Naa, der har vi hele Flokken!«

Edvard brød ud i Lovtaler, men Alfred afbrød ham og bad ham gemme noget af sin Ros til Alice; »— for du skal bare se hendes Gæs og hendes Ænder!

Det er Fugle, kan du tro! Vi har desværre ikke haft Tid til at grave en Dam til dem — endnu; men det kommer . . .«

»Hvordan har det sig med dit Hø? Har du haft nok i det, vi samlede sidst?«

»Nej, jeg har maattet slaa meget, meget mere. Det er sat i Stak og kan vist snart køres ind. Ja, stakkels Abildgraa, den har maattet trælle — saa med det ene, saa med det andet.«

Edvard lo saa smaat. »Saa varer det vel ikke længe, inden du ser dig om efter nye Heste?« spurgte han. — »Men lad mig bare ikke glemme det vigtigste! Kan du huske, at den Røver, som jeg skød, fortalte mig en hel Del, inden han døde?«

Jo, det kunde Alfred nok huske; han havde det oven i Købet opskrevet hjemme.

»Ser du,« vedblev hans Broder, »Røveren overgav jo Pengene til mig; men han tog mig for en anden, og derfor ved jeg ikke, om jeg tør hente dem. Desuden var Pengene vel heller ikke hans med Rette . . . Hvad synes du, jeg skulde gøre?«

Alfred tænkte sig om. »Pengene tilhører Kongen; det gør alle Forbryderes Ejendele. Vi maa altsaa enten gemme den skjulte Skat til Kongen eller ogsaa bruge dem til »hans Tarv«.«

»Husk paa,« indvendte Edvard, at Manden blev skudt uden Lov og Dom. Var han bleven hængt af Øvrigheden, saa havde hans Penge været Kongens, men nu er det anderledes!«

»Saa maa de tilfalde Finderen,« foreslog Alfred. »Men du kunde jo for Resten spørge Skovrideren til Raads for at lette dit Sind . . .«

Med eet brast Edvard i Latter: »Hvor vi dog i Grunden er to store Børn! Her gaar vi og sælger Bjørnens Hud, før vi har skudt Bamsen selv. Vi ved jo slet ikke, om det hele er en Krønike. Maaske finder vi ikke saa meget som en gammel Støvle, naar vi gaar i Lag med vores Skattegraveri. Nej, nu skal du høre! Om en fjorten Dags Tid kommer jeg vel herover igen; forinden maa du saa opsøge Stedet og se efter, om Fyren har talt Sandhed. Ikke sandt?«

Det gik Alfred gerne ind paa, og dermed var den Ting foreløbig afgjort. De to Brødre vendte nu tilbage til Huset og tilbragte nogle fornøjelige Timer sammen med de unge Piger og den muntre Zigeunerdreng, der var alles Kæledægge.

Snart slog imidlertid Afskedens Time; Edvard og hans to unge Veninder havde langt hjem og maatte tage Tiden i Agt, hvis de ikke vilde komme til Skovriderboligen i Mulm og Mørke. Saa blev Hestene da trukket frem, Gæsterne sagde far vel, og af Sted gik det i lystigt Trav.

Men endnu længe kunde de bortdragende høre lille Ediths klare Røst: »Kom snart igen, Emma og Klara! Kom snart igen!«

TYVENDF KAPITEL.

Kamp og Sejr.

En Dag langt ud paa Sommeren spurgte Osvald sin unge Ven Edvard:

»Har du hørt det sidste nyt?«

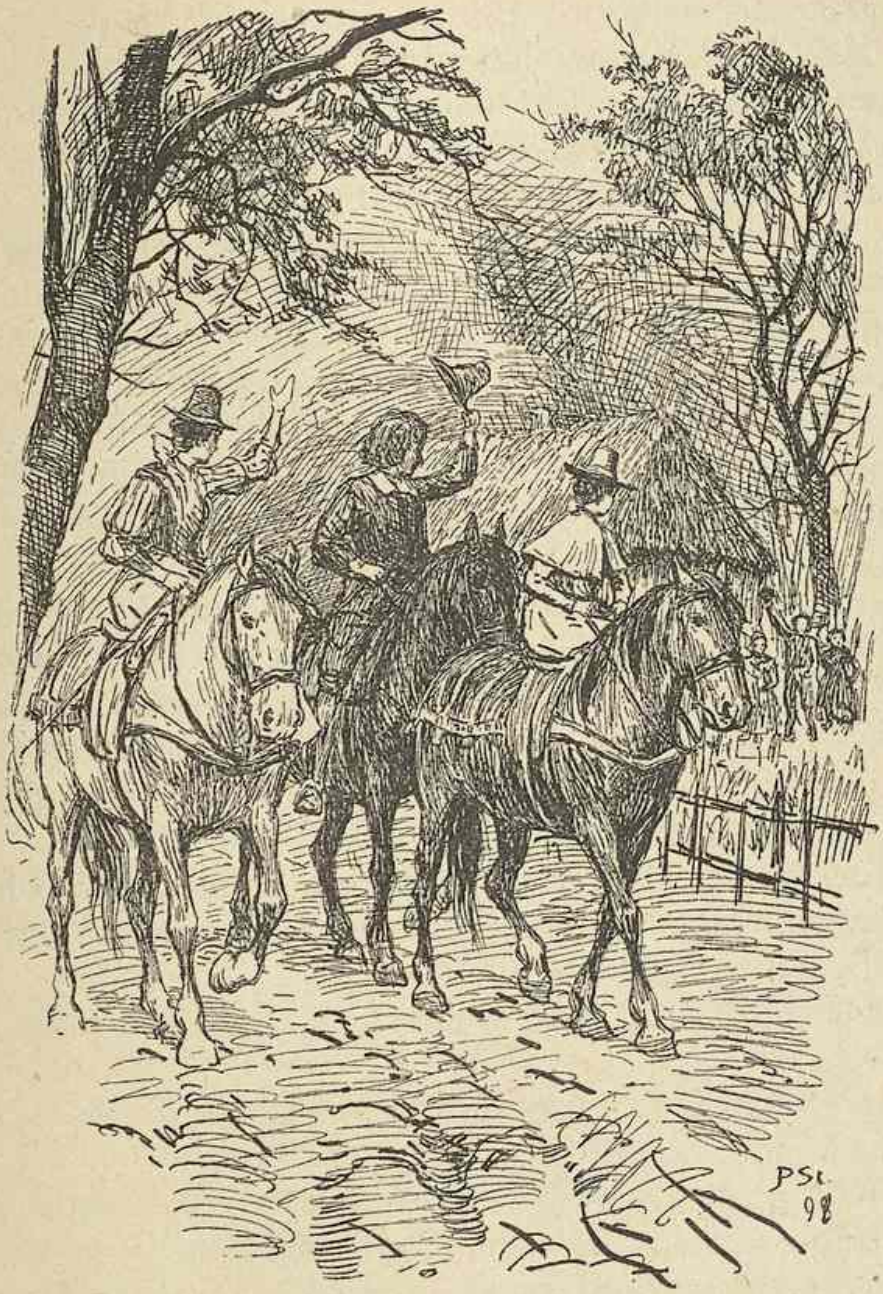
PSI
98

»Nej, ikke det jeg ved af. Er det, at Cromwell er ovre i Irland?«

»Nej, men Kongen er nok i Skotland, og de brave Skotter har grebet til Vaaben for hans Sag!«

»Virkelig!« Edvards Øjne straalede. »Men det har Skovrideren ikke mælet et Ord om.«

»Det kan jeg nok forstaa. Han vil nødig af med dig, og . . .«

»Ja, jeg vil nu til Hæren,« udbrød Edvard, »hvad enten han saa piber eller synger! For det er vel sandt, hvad du fortæller? Aah, jeg vilde jo være en fejg Karl, hvis jeg blev gaaende her, mens min Konge kæmper for at vinde Land og Rige!«

»Jeg tror nok, det er den rene Sandhed; jeg har da i alt Fald hørt sige, at der er gaaet Bud over til Cromwell, at han skyndsomst maa vende Næsen ad Skotland til.«

»Saa *maa* jeg tale med Hr. Stone! Jeg *maa*. Jeg *kan* ikke blive her; jeg har ingen Ro paa mig!«

Skovrideren sad ved sit Bord, bøjet over sine Papirer. Da Edvard ganske ude af sig selv traadte ind i Stuen, saa han paa ham med et roligt, alvorligt Blik og sagde:

»De har hørt de Tidender, der er kommet, kan jeg tænke?«

»Det har jeg. Hvorfor skal jeg være den sidste, det kommer for Øre?«

»Rolig, bare rolig!« formanede Hr. Stone ham og vedblev derpaa: »Sæt Dem ned, saa kan vi tale om Sagerne.«

Edvard tog en Stol, og Skovrideren gik videre:

»De har sikkert kun een Lyst, kun een Tanke

— at drage til Skotland og slutte Dem til Kong Karls Hær?«

»Ja, det er min simple Pligt.«

»Det siger De nu. Maaske siger De det ikke om lidt. Nej, Edvard, Deres første Pligt er at tænke paa Deres Søskende, som kan styrtes i Ulykke, hvis De bare gør eet eneste Fejltrin! De vil drage bort herfra. I samme Nu er De opdaget. Alle vil gætte Deres Maal — for ikke at tale om, at det vil komme mig dyrt at staa, at jeg har haft Dem i min Tjeneste; mange af Cromwells Venner har allerede et godt Øje til mig, siden jeg søgte at hindre Kongemordet og de andre Forbrydelser . . . Dog, naar jeg ikke straks meddelte Dem de vigtige Nyheder, saa er det sket af ganske særlige Grunde; jeg vilde vise Dem, at jeg har Ret, naar jeg siger, at De ved at følge Deres eget Hoved kun gør Dem selv Skade — uden at gavne Kongen. Læs!« Han skød tre Breve hen til Edvard. »Læs, og De vil sande mine Ord!«

Brevene overtydede snart Edvard om, at alle Kongehusets Venner var enige om, at det rette Øjeblik endnu ikke var kommet; med den skotske Hær var det nok saa som saa; dens Kongetroskab var ikke ægte, og i Striden vilde den øjeblikkelig blive splittet ad af Cromwells Krigsmænd; kort sagt, Kong Karl den Andens Time var endnu ikke kommen.

Edvard lagde stille Brevene fra sig paa Bordet og sad en Stund tavs og saa hen for sig. Skovrideren brød atter Stilheden, idet han smilende spurgte:

»Indrømmer De, at jeg viser Dem stor Tillid ved at lade Dem læse disse Breve?«

»Jeg takker for Deres Tillid,« svarede hans Skriver. »Jeg skal ikke svige den.«

»Det ved jeg. Men er De saa enig med mig og mine Venner i, at det er bedst, at vi holder os i Ro?«

»Ganske enig. For Fremtiden skal De alene raade mig i disse Sager.«

»Det glæder mig at høre Dem tale saaledes. Og husk paa, at der er Tusinder, der ligesom De længes efter at se Kongen paa Tronen; til dem hører ogsaa jeg, ved De nu. Men vi maa give Tid. Den skotske Hær stoler jeg ikke paa, den gør Cromwell det af med — han er nu paa Vejen Nord paa. Fra i Dag af,« sluttede Hr. Stone, »vil jeg tale frit og aabent med Dem om disse Spørgsmaal . . . men nu vil vi foreløbig lade det Emne hvile; Emma og Klara vil have Dem med ud i Skoven, ved jeg. Far vel!«

Edvard bukkede og gik. Han var inderlig tilfreds med den Samtale, han havde haft med sin Herre og Ven, og endnu mere glad blev han, da han kort Tid efter fik at vide, at alt var gaaet ganske saaledes, som Hr. Stone havde spaaet: Skotternes Hær var i det første Slag bleven hugget sønder og sammen af Cromwells stridsvante Hestfolk, og den ulykkelige Konge havde maattet drage sig tilbage til de skotske Bjergegne. Mere og mere blev det Edvard klart, at Skovrider Stone var den, som maatte raade for hans fremtidige Færd.

— — —

Tiden gik. Maaned svandt efter Maaned, og stadig var Edvard i Skovriderens Tjeneste. Dag for Dag voksede Fortroligheden mellem Herren og hans Skriver, og den unge Mand havde gode Dage; til

hans store Glæde var han af og til paa Jagt sammen med Osvald, og nu og da overraskede han sine kære Søskende med at bringe det herligste Vildt over til det lille Skovløberhus. I Løbet af Efteraaret gæstede Emma Stone flere Gange Alice og Edith, og om det saa var Skovrideren selv, kunde han finde Vej over til Edvards Søskende. Saa kom Vinteren, og Edvard var alene om at besøge gamle Jakob Armitages Hytte; men til Gengæld holdt han trolig ud — der gik ikke mange Søndage, uden at Alice havde den Glæde at dække op med sine Herreretter for sin kære »store Bro'r«. Undervejs gik Edvard gerne paa Jagt; naar saa han og Trofast var naaet til Skovløberhuset, svang han sig i Sadelen paa Abildgraa og red i rask Trav ud efter det fældede Vildt.

Ellers gik Vinteren sin rolige Gang for dem ude i den tavse, tætte Skov. Emma havde sendt dem nogle rigtig gode og sunde Bøger, som Alfred læste højt i om Aftenen, naar Lyset var tændt. Nu fik ogsaa Pablo lært at læse og skrive.

Men hvad var det blevet til med Skattegraveriet, som Edvard og Alfred havde talt om? En Uges Tid efter Samtalen kørte Alfred ud paa Opdagelsesrejse efter det af Lynilden splintrede Træ, som Røveren havde nævnet. For at have et fast Udgangspunkt lagde han Vejen over ad Klaras Hus til. Da han kom til det tætte Krat, som omgav det lille Hus, fik han Lyst til at se, hvordan det stod til derinde; han stod af Vognen, bandt Abildgraa ved et Træ og gik hen ad den smalle Sti, som førte igennem Krattet. Nu maatte der vel være sat Laas og Slaa for Huset — det havde Skovrider Stone da paabudt

. . . Men hvad var det? Menneskerøster! Let paa Taa sneg Alfred sig fremad. Nu kunde han se Huset. Døre og Vinduer stod aabne paa vid Gab. Og udenfor sad nok saa uforstyrret to Mænd i Færd med at rense deres Bøsser. Den ene var en gammel Kending — det var Mikkel! »Og vi, som gik i den glade Tro, at Slyngelen var i London!« tænkte Alfred, som slet ikke blev hyggelig til Mode ved dette Gensyn. Mikkel havde, saa snart han var kommet sig, faaet sin Afsked paa graat Papir — og nu sad han her ude i Skoven! Alfred lyttede, men nej, han kunde ikke høre, hvad Mændene snakkede om. Et Øjeblik efter kom tre andre Mænd ud af Huset. »Nu er det nok bedst, du lister af,« sagde Alfred til sig selv og gik saa tilbage ad den samme Vej, som han var kommen.

»Dette her varsler ikke godt,« tænkte den unge Mand, mens han kørte videre. »Mikkel er en hævngerrig Rad, og nu, da han er i Ledtog med disse andre Fyre, er han en farlig Nabo. Jeg maa have Bud over til Hr. Stone.«

Imidlertid var han slaaet ind paa den Vej, han efter sin Broders Udsagn skulde følge for at finde det rette Træ, og han havde ikke kørt ret langt, inden han fik Øje paa en vældig Eg, som fra øverst til nederst var kløvet af Lynet — det maatte være den. Helt for sig selv stod den kæmpestore Stamme og spredte sine lange, visne Grene ud til alle Sider; rundt omkring var der kun den flade, græsklædte Mark. Medens Abildgraa straks gav sig i Lag med det saftige Græs, regnede Alfred ud, hvor Nord var — det kunde Solen sige ham — og hentede saa

Spade og Hakke fra Vognen for at tage fat paa Skattegravningen. Han lagde straks Mærke til, at Jorden etsteds ikke var slet saa grøn som Resten af Marken, og det faldt ham ind, at der maatte Skatten være gemt; naar Græsvæksten ikke var saa frodig paa den ene Plet, maatte det være, fordi Jorden der var bleven kastet op.

Han havde gættet rigtigt. Neppe havde han taget fat med sin Hakke, før den stødte mod noget haardt — det var Laaget af en Trækiste. Een—to—tre fik Alfred Jorden rodet saa meget op, at han kunde faa fat paa Kisten. Han løftede den op, satte den i Græsset og skulde til at undersøge den nærmere, da han med eet fik Øje paa tre Mænd, som kom løbende hen imod ham. Hurtig som Lynet for han hen til Abildgraa, trak Vognen hen til Kisten og løftede denne op i Vognen; derpaa sprang han selv op og lod Abildgraa strække ud, saa godt den kunde. Mændene var kommet nærmere, og han kunde tydelig se, at de alle tre var væbnede med Bøsser. Nu raabte de, at han skulde holde — ellers skød de; Alfred lod dem raabe, han piskede paa sin Hest, og bort gik det i Galop. I samme Nu peb tre Kugler deres »Fyit!« lige forbi hans Øren, men nu var han saa langt borte, at han var uden for al Fare. »Fange mig kan de ikke,« sagde Alfred til sig selv, »og deres Bøsser er ikke ladte; jeg tror, jeg skal drille dem lidt.« Saa lod han Abildgraa gaa i Skridtgang og kiggede om efter Røverne; de stod ved Egetræet, hvor han havde gravet Kisten op. »Naada,« tænkte han, »de skulde bare vide, hvad det var, jeg gravede efter. Sikke nogle Slyngler! Godt er det, at

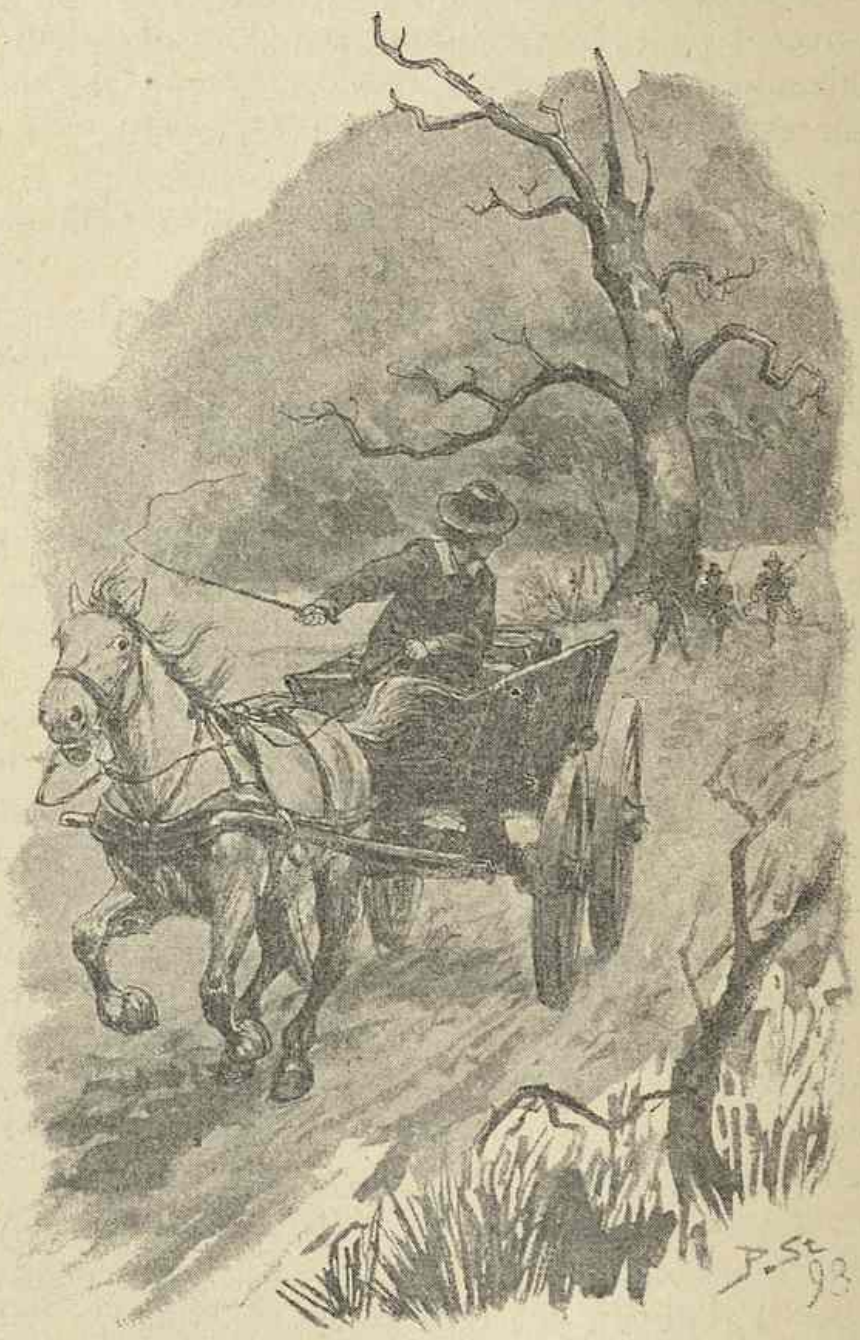
B. Se
93

jeg ved, hvor de holder til! Bare jeg dog kunde faa Bud over til Hr. Stone, men jeg kan hverken selv gaa hjemmefra eller sende Pablo, for saa skulde det allersnarest ske, at de fandt paa at gæste os i Nat. Nej, jeg maa vente til i Morgen tidlig.«

Da han var kommen hjem, fortalte han Alice, hvad der var hændet. »Hvor er Pablo?« spurgte han hende.

»Han er paa Arbejde ude i Haven — han og Edith.«

»Ser du, kære Søster, naar Slynglerne bare ikke kommer i Nat, saa skal jeg nok faa slaaet en Klo i dem i Morgen. Men *kommer* de — og det kan jo gerne ske, da de nok ved, hvor jeg har hjemme — saa er der ikke andet for end at tage Kampen op med dem. Bøsser og Pistoler har vi — jeg mener dem, Edvard fandt i Klaras Hus — og Døre og Vinduer maa vi spærre. Nu maa jeg have fat i Pablo.«

Først flyttede Alfred Kisten ind i sine Søstres Soveværelse; da det var gjort, gik han ud og kaldte paa Zigeunerdrengen.

»Hør, Pablo, nede i Savgraven har vi jo nogle tilhuggede Planker. Dem maa du hente herop. Ser du« — og saa forklarede han det hele for ham.

»Vel!« svarede Pablo. »Stænge Døren med Bjælker og saa skære Huller til at skyde igennem! Og saa slaas med Røverne!«

»Det glæder mig, at du ikke er ræd for at være med.«

»Ræd! Pablo ræd! Nej, Pablo slaa et Slag for Alice og for Edith — og for Dem — og ogsaa for mig selv!« svarede Zigeunerdrengen og lo af fuld Hals.

Snart var Bjælkerne hentet, og ved forenede Kræfter lykkedes det Alfred og Pablo at stænge Vinduer og Døre saa godt, at Røverne ikke vilde kunne komme ind i Huset. Med en lille Sav skar Alfred derpaa et Par Skydehuller gennem Bjælkerne og Døren — saa var Fæstningsværkerne færdige, og Fjenden kunde komme, naar han vilde.

Da de havde spist til Aften, bad Alfred Fadervor og raadede derpaa sine Søstre til at gaa til Ro. Men Alice mente, at ogsaa hun og Edith kunde gøre Nytte, og derfor sagde hun, at de vilde ikke tage Tøjet af, men lægge sig paaklædt paa Sengen; kom Røverne, saa vilde hun hjælpe til med at lade Bøsserne, og Edith kunde række dem til Alfred og Pablo.

Alfred kyssede sine Søstre, og de gik ind i deres Sovekammer. »Nu kan du gerne lægge dig, Pablo!« Det lod Zigeunerdrengen sig ikke sige to Gange; et Øjeblik efter snorksov han. Alfred havde ogsaa lagt sig; men han sov ikke.

Timerne gik — Klokken blev 12, den blev 1, 2, men Røvere kom der ingen af. Endelig ved Tretiden faldt Alfred i Søvn. Han vaagnede ikke, før det var høj lys Dag. Alice og Edith var allerede oppe; de var ved at gøre Ild paa inde i Dagligstuen.

»Ja, jeg lod dig sove,« sagde Alice; »du var jo saa sent oppe i Aftes. Kan det gaa, at vi faar Døren lukket op, tror du?«

»Ja, det kan det nok. Pablo!« raabte Alfred.

»Ja vel!« Pablo for op af sin søde Søvn; da han kom ind i Stuen, var han endnu ikke rigtig vaagen. »Er Røverne der?« spurgte han og gned sine Øjne.

»Nej,« svarede Edith, »ikke Røverne, men *Solen*

er der. Men Pablo er doven og staar ikke op!« smaaskændte hun spøgende.

»Pablo oppe nu,« indvendte Zigeunerdrengen.

»Oppe! Ja, men ikke vaagen,« blev Edith ved.

»Jo, Pablo lysvaagen!«

»Naa,« sagde Alfred, »saa hjælp mig med at tage alt det Bjælkeværk bort fra Døren.«

Døren blev aabnet, og de kiggede ud. Der var ikke et Menneske at se. Pablo gik ud og snusede godt omkring alle Vegne, men der var ikke Spor af Røvere. Det gjorde dem alle sammen rolige, og Alfred mente nu, at han nok turde sende Pablo bort. Mens Zigeunerdrengen fik en Bid Brød, skrev Alfred til Skovrider Stone og fortalte ham hele »Røverhistorien«, og da Pablo havde sat Maden til Livs, red han straks sin Vej med Brevet.

Dagen gik, uden at noget hændte. Da Aftenen kom, satte Alfred Huset i Forsvarsstand ligesom den foregaaende Dag; saa stillede han sig paa Vagt med Bøssen i Haanden og sine to Jagthunde ved Siden af sig; det gjaldt om at holde Udkig baade efter Røverne og efter Skovriderens Folk, som kunde ventes. Omsider, da Mørket var faldet paa, kom Pablo hjem med et Brev fra Edvard, som lovede at komme ved Titiden med væbnede Folk.

Alfred satte sig hen og læste i en Bog, Pablo tog Plads i den lune Kakkelovnskrog, og Pigebørnene gik ind i deres Kammer, hvor de lagde sig paa Sengen for at blunde lidt. En Stund var alt stille og roligt. Med eet udstødte begge de aarvaagne Hunde en sagte Knurren.

»Nogen komme,« udbrød Pablo og for op.

Endnu en Gang knurrede Hundene. »Hyss! Stille!« hviskede Alfred og lyttede aandeløst med Øret tæt mod Døren. Maaske det var Venner, der kom . . Nej, nu sprang Hundene op og gøede rasende, og da Alfred havde faaet dem til at være stille, hørtes en Røst udenfor, som bad om Nattely for en stakkels vejfarende.

Det maatte være Røverne.

Pablo rakte Alfred en Bøsse og tog selv en anden. Nu lød den samme Bøn om Nattely een Gang til. Ingen svarede. Alfred og Pablo drog sig tilbage, hen til Ildstedet, og i det samme faldt der et Skud; det ramte Dørlaasen, som blev slynget langt ind i Stuen; godt var det, at Døren var stænget, ellers havde det set galt ud. Røverne derude blev aabenbart meget overraskede over, at Døren ikke lod sig aabne; en af dem stak Armen ind gennem Skydehullet for at føle, hvad det var, som holdt igen. I samme Nu stak Pablo sin Bøsse ind under den fremmede Arm og fyrede ud igennem Døren. Et Skrig — og Armen blev i samme Øjeblik draget tilbage. Manden var vel sagtens dræbt paa Stedet.

»Det maa vel kyse dem lidt,« mente Alfred, »men vi maa ellers ikke dræbe flere end nødvendigt. Kunde du ikke have nøjedes med at skyde ham i Armen?«

»Nej, slaa ihjel meget bedre,« mente Pablo. »Mikkel skudt i Benet — komme igen som Røver. Skudt ihjel — aldrig komme igen!«

Nu for Hundene om til Bagdøren; Røverne havde nemlig opgivet at komme ind den anden Vej. Alligevel affyrede Alfred endnu et Skud ud gennem Skydehullet — det var for at Skovriderens Folk, der

nu maatte være undervejs, kunde se Glimtet og høre Knaldet; saa vilde de forstaa, at det gjaldt om at skynde sig.

»Her har du en Bøsse, som er ladt,« sagde Alice; hun var ogsaa kommen ind i Stuen, fulgt af sin lille Søster.

»Tak skal du have. Men I maa krybe i Skjul — ellers kan de gerne ramme jer. Sæt jer der ved Ildstedet! Bare dog Edvard snart vilde komme med sine Folk! Pablo, skyd endnu en Gang gennem Døren ud til Vejen, jeg skal nok sende Røverne en Kugle.«

Pablo skød, og Alfred skød; det lod til, at hans Skud virkede, Røverne trak sig i alt Fald bort fra Bagdøren.

En lille Stund var alting stille, og da Pablo gik hen og kiggede ud gennem Skydehullet, var Slynglerne ikke til at se.

Men med eet gik det løs igen. Hundene for gøende frem og tilbage fra den ene Dør til den anden, og i samme Øjeblik lød der et Brag inde fra Alices Sovekammer. Det var Vinduet, som Røverne slog ind. Dette Vindue havde Alfred ikke stænget; det var nemlig saa lille, at der neppe kunde komme nogen ind ad den Vej. Han kaldte paa Snap og Pasop og lukkede dem ind i Kammeret; hverken han eller Pablo kunde forlade Dørene, men Hundene, tænkte han, kunde vel nok forhindre Røverne fra at trænge ind gennem Kammervinduet. En frygtelig Larm, hvori man skelnede Hundenes Gøen, rasende Eder og Forbandelser, vidnede om, at der stod en haard Kamp derinde. Samtidig blev der hamret løs paa begge Dørene.

»Mange, mange Røvere!« raabte Pablo.

Det saa virkelig farligt ud, det hele. Alfred og Zigeunerdrengen fyrede stadig ud gennem Døren, ladede, skød igen — men Røverne blev ved med at hamre paa Dørene, der allerede gav sig under de drøje Stød. Med eet voksede Larmen udenfor, der lød Skud paa Skud, Røverne skreg og bandede . . .

»Hurra! Skovriderens Folk er kommen!« raabte Alfred.

Ja, rigtigt! Nu hørte han sin Broders Røst raabe: »Alfred! Luk op!« Han gik hen og fjernede Bjælkeværket, der stængede for Døren, vendte sig saa om til Alice og bad hende om at tænde Lys. »Nu er Faren overstaaet,« trøstede han.

»Er I uskadte?« spurgte Edvard udenfor med ængstelig Røst.

»Ja, kære Broder! Vent lidt, saa skal jeg lukke op. Jeg skal bare have Lys . . . Saa, nu gik det!«

Døren sprang op, og Edvard for ind i Stuen — han maatte skræve over et Lig, der laa udstrakt ved Tærskelen. Glad omfavnede han sine Søstre og trykkede inderligt sin tapre Broder og Pablo i Haanden. Saa kom Osvald ind i Stuen, fulgt af nogle andre væbnede Mænd, der slæbte nogle fangne Røvere med sig.

»Tænd eet Lys til!« bød Edvard. »Vi skal se paa den Krabat, der ligger uden for Døren.«

»Ja, men inde i mit Sovekammer er der ogsaa nogen,« raabte Alice.

»Godt! Saa ser vi derind straks.« Edvard gik ind i Kammeret sammen med sin Broder. Et skrækkeligt Syn viste sig for deres Øjne: hen over Vindueskarmen laa et Lig, der var frygtelig tilredt; Blodet

flød fra dets Strube, som bar tydelige Mærker af Hundenes skarpe Tænder.

Derpaa gik de udenfor og saa paa den anden dræbte, som laa ved Dørtærskelen. Osvald bøjede sig ned og drejede hans Ansigt opad. Øjeblikkelig genkendte baade han og hans to unge Venner de lumske Træk, som her var stivnet i Døden, og alle som een udbrød: »Mikkel!«

Edvard tilføjede: »Han staar nu for sin Dommer. Gud være ham naadig!«

Røverne havde, efter hvad Fangerne sagde, været ti i alt. Af dem var to falden, de andre otte laa snart i Baand og Bast; Osvald og nogle stærke Karle blev hos dem, medens Edvard og Alfred i Spidsen for en halv Snes raske Svende gav sig paa Vej til Klaras Hus for at se, om der var flere at fange i Røverreden. Der var kun een Mand; med ham vendte de saa tilbage til Skovløberhuset. Imidlertid var Solen staaet op. Skovriderens Svende fik lidt at leve af, hvorpaa Edvard atter forlod sit gamle Hjem og sine Søskende; han skulde over til sin Herre med sine ni Fanger. Pablo var ogsaa med; han kørte Vognen, hvori de to dræbte Røvere var bleven lagt.

Det var en god og nyttig Daad, der var udført den Nat. Nu var Nyskoven renset for de vilde Røvere, som saa længe havde gjort alle Veje og Stier utrygge, nu kunde Egnens Folk uden at ræddes færdes i Skoven baade ved Nat og ved Dag.

Inden Edvard tog bort, undersøgte han og hans Broder nøje den Kiste, Alfred havde gravet op, og som var bleven den egentlige Aarsag til Røvernes Overfald paa Skovløberhuset.

Mikkel — fortalte Fangerne — havde tidt og mange Gange pint og plaget dem om at gaa løs paa Edvards Søskende; men de havde ikke villet følge ham og vove Livet for hans Hævnlysts Skyld — de vilde have Udsigt til samtidig at tjene Penge; da de saa havde faaet at vide, at Alfred havde fundet en stor Skatkiste, saa fulgte de Mikkel i tykt og tyndt.

Det havde været et fedt Bytte for de ti Røvere, hvis de havde faaet Fingre i Kisten, der viste sig at indeholde en stor Sum Penge i Guldmønter, en hel Posefuld Sølvpenge og saa endda mange andre kostelige Sager, saasom Sølvskeer, Sølvlysestager og Smykker, der straalede af Perler og Ædelstene.

Edvard skrev det alt sammen op, og da han hjemme hos Skovrider Stone havde givet en sandfærdig Forklaring af alt, hvad der om Natten var gaaet for sig i Skovløberhuset, endte han med at spørge sin Herre om, hvad der skulde gøres med den Skat, Alfred havde fundet.

»Den Kiste havde De slet ikke haft nødig at tale om,« sagde Skovrideren, »men det glæder mig, at De ikke stikker noget under Stolen. Kisten og det hele kan vi ganske rolig lade Alfred have, indtil der er nogen, der kræver det tilbage — og det sker neppe nogen Sinde. Men hør, Edvard Armitage, Deres Broder maa komme herover og afgive Forklaring; jeg skal nemlig melde til Øvrigheden, at disse Røvere er nappet. Nu skal jeg sige Dem, hvordan vi allerbedst kan ordne det: De kan drage hjem til Deres Hus og nedskrive Deres Søstres Forklaringer . . . og ham, Zigeunerdrengen . . . hvad er det han hedder? Naa, Pablo — ja, hans ogsaa. Imens kom-

mer Alfred herover og taler med mig. De kan blive hjemme hos Deres Søstre, til han kommer tilbage.«

Da Emma og Klara fik Nys om, at Edvard igen skulde gæste sit gamle Hjem, helmede de ikke, før Skovrideren gav dem Lov til at følge ham derover.

Alfred blev gæstfrit modtaget af den brave Skovrider, og først efter to Dages Ophold i hans Hjem vendte den unge Mand tilbage til det lille Skovløberhus. Saa sagde Edvard atter sine Søskende far vel, og snart gik alt i den gamle Gænge.

EEN OG TYVENDE KAPITEL.

I Hovedstaden.

Vinteren tog strengt fat det Aar; især faldt der en Mængde Sne. Godt var det, at Alfred havde sin Lade fuld af Hø, ellers var hans Geder da sultet ihjel; nu levede de for en stor Del af Bark og Mos, og om Aftenen fik de et Foder Hø; de trivedes rigtig godt.

Stille og rolig gik Dagene i Skovløberhuset. Edvard lod sig kun sjældent se, Snefaldet havde gjort Vejen gennem Skoven ufremkommelig. Saa maatte Alfred og Pablo slaa Tiden ihjel paa anden Vis, og de havde da for Resten nok at tage Vare: de røgtede Kvæget, og de huggede Brænde, og de kastede Sne; særlig det sidste Stykke Arbejde tog paa Kræfterne, men det *maatte* gøres, hvis de ikke helt vilde indesnes. Efter Snestormsdagene kom der en Tid med

Frost og klart Vejr, og det saa ikke ud til, at de vældige Snedriver, der var føget sammen lige uden for Skovløberhusets Vinduer, skulde smelte for det første. Mørkt var det i de lange Aftener, bælgmørkt, og det kneb allerede saa smaat med Lampeolien. »Kunde man dog bare slippe til Lymington,« tænkte Alfred stadig; men nej, det lod sig ikke gøre, og saa maatte de alle finde sig i at spare paa alting, indtil den Tid endelig vilde komme, da de kunde komme til Byen og gøre Indkøb.

Dog var Snevejret godt for noget. Det fremmede Alfreds Planer om at skaffe sig et Par nye Heste. Lige fra den Dag, han saa de første hvide Fnug hvirvle til Jorden, havde den Tanke ikke været ude af hans Hoved. Sagen var den, at den høje Sne hindrede de vilde Gangere i at faa noget at æde; de kunde ikke faa fat i Græsset og maatte nøjes med usle Kviste og deslige, som der ikke var stor Næring ved, hvorfor Dyrene da ogsaa var halvdøde af Sult. Da det først var kommet saa vidt, tog Alfred og hans kloge Medhjælper, Pablo, fat paa deres Forberedelser. Da de havde fundet Hesteflokkens Opholdssted, en Mils Vej fra Skovløberhuset, hentede de saa meget Hø derud, som de kunde slæbe, og det strøede de rundt for at lokke Hestene nærmere; paa den Maade fik de efterhaanden en hel Flok Heste med sig hen til et Sted, hvor Alfred mente, at det var lettest at fange en af dem. Igennem en Skovtykning gik der en Vej, og tværs over denne havde der dannet sig en høj Snedrive, der lukkede af for den ene Ende af Vejen. Ind i dette Baghold var det, at Alfred og Pablo ved Hjælp af deres duftende

Hø lokkede de stakkels, sultne Dyr. Om Aftenen blev der altid sørget for, at der blev lagt et ordentligt Oplag af Hø derud, og til sidst samledes hele Hjorden der af sig selv hver eneste Morgen.

Saa skulde Forsøget gøres, mente Alfred. »Vil du holde dine Lassoer rede,« sagde han til Pablo; »vi faar snart Brug for dem.« Og derpaa forklarede han Zigeunerdrengen hele sin Plan, der gik ud paa, at de ved Hjælp af Hundene skulde søge at drive Hestene op i Snedriven. »Er de først der,« sagde han, »saa synker de saa dybt i, at vi sagtens maa kunne faa Tid til at slynge vore Reb om Halsen paa nogle Stykker af dem. Forstaar du, Pablo?«

Jo, Pablo forstod meget godt det hele, og han var vis paa, at Planen vilde lykkes.

Før Daggry gav de sig paa Vej med deres to Hunde. Da de var ved Maalet, tøjrede de Pasop paa den ene, Snap paa den anden Side af Vejen og bød dem at holde sig i Ro foreløbig. Et stort Knippe Hø, som de havde med sig, strøede de endnu nærmere ved Snedriven end hidtil. Saa gik de ind i Krattet og holdt sig skjult derinde. Henimod Morgenstunden kom hele Flokken for som sædvanlig at gøre sig til gode med det lækre Hø. Med eet, bedst som Hestene havde travlt med at æde, dukkede Alfred og Pablo op ved den aabne Ende af Vejen. Dyrene blev sky og vilde løbe deres Vej i Galop. Men hvorhen? Til den ene Side kunde de ikke komme for de to Mænd, der raabte og skreg i vilden Sky — paa den anden Side gøede Hundene som rasende — og der, hvor der ikke var noget levende Væsen til at skræmme dem bort, traf de paa den høje Sne-

drive . . . Men det fik ikke hjælpe — den Vej *maatte* de! Af Sted gik det med viftende Haler og fnysende Næsebor . . . og saa sank de i den bløde Sne, først til Bugen, dernæst, da de spjættede om sig og sled i det for at slippe løs, lige til Halsen. I det samme var Alfred og Pablo paa Pletten. En Svirren i Luften, og en Lassos Løkke slyngede sig om Halsen paa en af Hestene. Det var Pablo, der havde haft Held til at fange den. Samtidig var ogsaa Alfred paa Færde, og han klarede sine Sager endnu bedre: ved Hjælp af et langt Reb lykkedes det ham paa een Gang at fange to prægtige Dyr — to Fluer med eet Smæk! Der laa de tre Fanger nu og sprællede i Sneen. De andre kom omsider løs og for bort i vild Fart.

Nu gjalt det om at faa de tre Heste hjem; endnu var de fuldstændig rasende, men jo mere de skabede sig, des mere snærede Rebene dem, saa lidt efter lidt gik Vildskaben af dem.

»Hvad synes du, vi skal gøre?« spurgte Alfred, medens de var i Færd med at binde Forbenene paa Hestene. »Vi maa jo have gjort dem en Kende mere tamme.«

»Ingen Æde give dem i Dag og i Morgen — meget tamme i Morgen Aften,« det var Pablos Raad, og Alfred fandt det godt. Dog mente han, at de skulde trække den ene Hest med hjem straks.

Pablo gav en af de fangne Heste Grime paa og bandt Rebet stramt ned om dens ene Forben, saa at den ikke kunde slaa med Hovedet uden ogsaa at løfte Benet højt op. Derpaa lagde han Lassoen om dens Hals; saa kunde han have Krammet paa den,

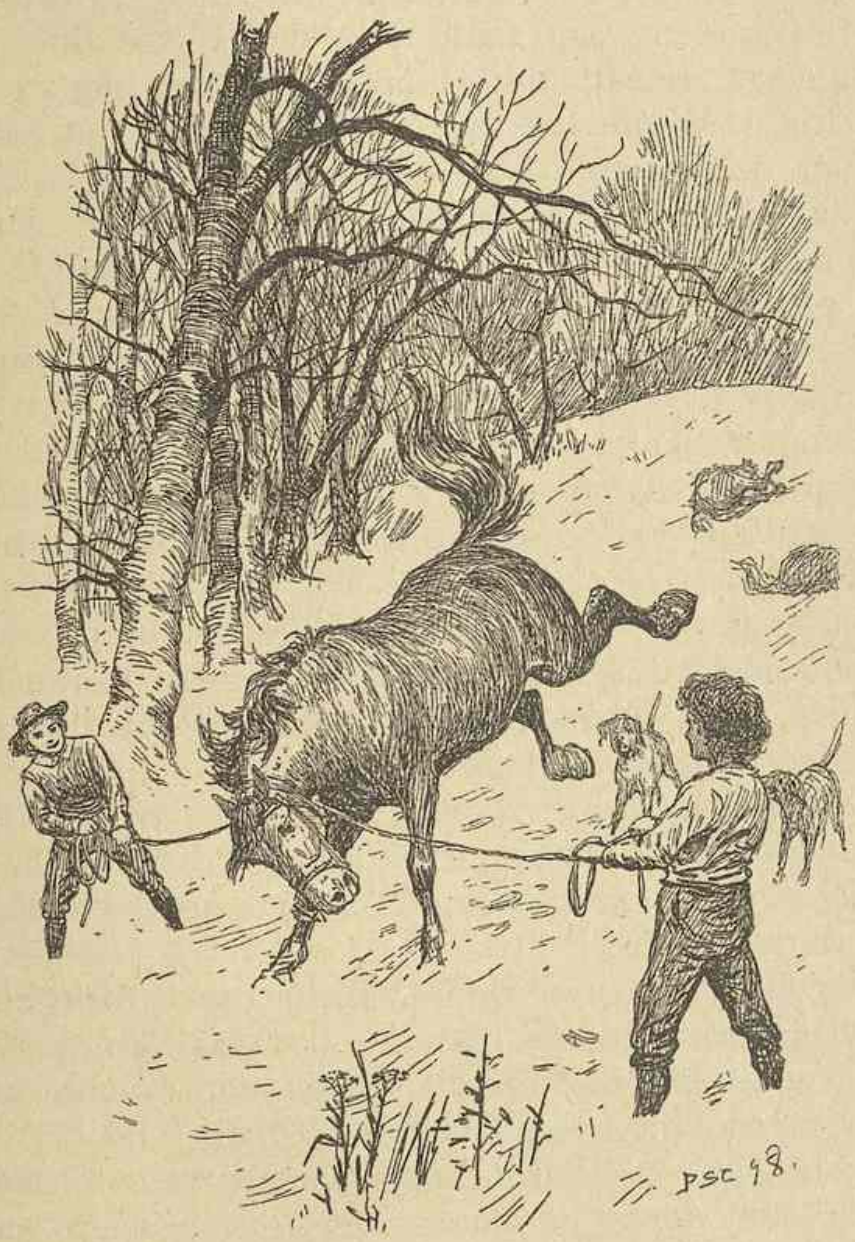
PSC 98.

hvis den skulde blive alt for ustyrlig. Først da det var gjort, løste han det Reb, som dens Forben var bundet sammen med; endelig slap han Hundene løs.

Saa gik det hjemad med Abildgraas nye Fælle. Først tumlede den sig vildt i Sneen og slog bagud, men det holdt den snart op med, da den ikke havde andet ud deraf, end at den hver Gang faldt om, og nu lykkedes det virkelig Alfred og Pablo at faa Hesten til at gaa nok saa pænt. De gik hver paa sin Side af den, hver med sin Ende af Lassoen i Haanden; bagefter løb Hundene, der med deres Bjæffen hjalp godt til med at drive Dyret frem.

Da de vel havde naaet Hjemmet, blev Abildgraa straks trukket ud af Stalden, og den nye Hest fik Plads ved dens Krybbe i Stedet for; men Foder fik den ikke noget af — den skulde jo tæmmes. Det var for sent til at tænke paa at hente de andre to Dyr hjem, og desuden var de to Hestejægere ogsaa trætte af deres Dagværk. Først den næste Dags Aften blev de to Heste trukket hjem og fik deres Plads i Stalden ved Siden af den første.

Paa den Maade havde Alfred faaet sig tre dejlige Dyr: en rødbrun Hoppe og to staalgraa Hingste, og han var ikke lidt stolt af, at Jagten havde faaet dette heldige Udfald. Alice og Edith var ogsaa henrykte, og saa snart Dyrene var blevet tamme, var der ingen Ende paa de Klap og Kærtegn, som de to Pigebørn — og Alfred og Pablo for Resten med — havde til overs for dem.

Sne, Sne og atter Sne, saaledes var Vejret hele den Vinter. Kun sjældent hørte Edvard Nyt fra Hovedstaden; dog kom der i Ny og Næ et ridende

Bud med Breve til Skovrider Stone, og i disse Breve taltes der altid om, at Kong Karl den Anden var ved at samle en stærk Hær oppe i Skotlands Højlande, og at hans Tilhængere i England kun ventede paa hans Komme for med Ildhu at slutte sig til ham.

»Kongens Sager staar slet ikke saa daarligt nu,« mente Skovrideren, »men de vil komme til at se endnu bedre ud. Derfor siger jeg: vent, unge Mand! Drag ikke fra mig endnu! Naar det falder i med Tø, skal jeg sende Dem til London; saa kan De selv bruge Deres Øjne og Øren og faa at vide, hvordan det hele egentlig gaar.«

Det kan nok være, at Edvard blev glad ved Udsigten til at komme ind til Hovedstaden! »Jeg vilde rigtignok gerne engang slaas for min Konge!« sagde han.

»Ja,« svarede Skovrideren, »naar bare de gode Skotter ikke var saadan nogle Slyngler, som de er. Der er aabenbart saa meget Forræderi med i Spillet, at man aldrig kan vide, hvad Enden bliver.«

Et Par Dage efter kom der Bud og Brev fra London: Kong Karl den Anden var under stor Højtidelighed bleven kronet oppe i Skotland.

»Ser vi det!« mumlede Skovrider Stone og nikkede saa smaat, »den kuler op nu.« Han vendte sig om imod Edvard og vedblev: »Min Ven Cooper fortæller mig i dette Brev, at Kongens Hær er godt udrustet, og at den føres af David Lesley. Rytteriet staar under Middleton, det grove Skyts under Wemyss . . . Wemyss? Det var ham, der blev den forrige Konge utro . . . men dygtig er han. Ser De, Edvard Armitage, nu vil jeg sende Dem til London, og jeg

skal give Dem Breve med til forskellige gode Mænd, som vil raade Dem paa bedste Maade. De kan vel nok ride paa den sorte? Sam tager med Dem, men ham kan De sende hjem, lige naar De vil. For Resten gælder det om at tage Tiden i Agt, Cromwell ligger sikkert ikke paa den lade Side . . . Kan De drage af Sted i Morgen tidlig?«

»Ja, jeg er rede!«

»Men Deres Søskende faar De ikke sagt far vel til. Naa, det er maaske ogsaa bedst, at det gaar saadan.«

»Ja, det tror jeg næsten ogsaa. Jeg havde for Resten tænkt, at jeg vilde derover; nu er Sneen jo saa nogenlunde borte. Men saa nøjes jeg med at sende Osvald i mit Sted.«

»Ja vel. Naa, men pak nu De Deres Sager sammen; Emma og Klara hjælper Dem nok med det. Imens skriver jeg de Breve, og . . . aah, hør engang, sig til Sam, at han skal komme ind til mig.«

— — —

»Bliver De længe borte, Edvard?« spurgte Emma Stone, da han havde fortalt, at han skulde til London.

»Jeg ved skam ikke. Jeg rejser jo i Deres Faders Ærinde, saa det er egentlig ham, det kommer an paa. Ved De, om der findes et Par Sadelposer her i Huset, Emma?«

»Ja, der gør. Dem skal Jane nok komme med. Og saa kommer Klara og jeg ind og hjælper Dem med Pakningen.«

»Tak, det er venligt af Dem,« svarede Edvard. »Jeg har ganske vist ikke store Sager, men det li det, jeg har, skulde gerne være i saa meget des bedre

Orden. Vilde De blive vred paa mig, hvis jeg bad Dem om at efterse Linnedet og sætte en lille Lap paa hist og her, hvor det gøres nødig?«

»Det gør jeg med Glæde. Og du med, Klara, ikke sandt! Hent Naal og Traad, saa sender vi ham til Hovedstaden med helt Linned.«

Klara hang lidt med Hovedet. »Jeg synes slet ikke om, at Edvard skal til London,« sagde hun. »Saa bliver det saa ensomt her.«

Jane var imidlertid kommen med Sadelposerne, og Edvard gik op paa sit Kammer. Hans første Tanke gjaldt hans Faders Sværd! Han tog det ned, tørrede det af og kyssede det, idet han udbrød: »Gud give, at jeg maa gøre det Ære, at jeg maa vise mig lige saa værdig til at svinge det som min tapre Fader!« Han lagde Sværdet paa sin Seng og vendte sig om . . . . Der stod Emma Stone. Uden at han havde hørt hendes Skridt, var hun kommen ind i Stuen. Edvard blev forlegen og stammede: »Jeg — jeg vidste ikke, at De var herinde, Emma. Deres Fjed er saa lette . . .«

»Hvis er det Sværd?« spurgte den unge Pige.

»Det er mit. Jeg har købt det i Lymington.«

»Hvorfor nærer De saa stor Kærlighed til det Sværd?« vedblev hun.

»Kærlighed?« Edvard blev rød i Hovedet.

»Ja. Da jeg kom ind, saa jeg Dem kysse det som . . .«

»Som — som en Brudgom vilde kysse sin Brud,« tilføjede den unge Mand spøgende.

»Eller som en troende Katolik vilde kysse et Helgenskrin. Derfor er det jeg spørger Dem: Hvor-

for gjorde De det? Et Sværd er jo dog kun et Sværd. Og De, som ikke er en Stridsmand, men som drager bort i min Faders Ærinde som en fredelig Skriver . . .«

»Emma, jeg elsker dette Sværd. Det har tilhørt Oberst Beverley, derfor er det mig saa kært. De ved, hvor megen Grund jeg har til at være ham og hans Slægt taknemmelig.«

Emma Stone kom nærmere. »Saa det Sværd har Oberst Beverley, den kække Krigshelt, ført?« Hun tog det i sin Haand og saa nøje paa det. »Ja, nu ser jeg, her paa Fæstet staar Forbogstaverne af hans Navn. Men hvorfor vil De dog have det med til London? Det er ikke et Vaaben for en Skriver, synes De vel? Det er alt for tungt og alt for drabeligt.«

»Husk paa, Emma, at jeg for nogle Maaneder siden i en Haandevending blev forvandlet fra Skovløber til Skriver. Kan hænde jeg nu igen skal bytte Pennen med et andet Stykke Værktøj. Ja, kære Emma, jeg egner mig i Grunden til et langt mere virksomt Liv, end jeg hidtil har levet. Havde min Herre og Husbond levet nu, havde jeg for længe siden været en drabelig Krigsmand.«

Emma fik ikke Tid til at svare. Nu kom nemlig lille Klara med Sytøjet, og de gav sig da til at efterse Linnedet. Medens dette Arbejde stod paa, snakkede Edvard med sin gamle Ven Osvald, og de unge Piger saa ham først igen ved Middagsbordet. Den unge Mands bratte Opbrud havde lagt en trykkende Stemning over dem alle sammen; om det saa var Skovrideren, var han tavs og alvorlig til Mode. Om Aftenen gav han Edvard de nyttige Breve, han havde skrevet i Dagens Løb, og desuden en stor Sum Penge;

han fortalte ham ogsaa, hvad han havde at gøre, hvis disse Penge ikke skulde slaa til, og gav ham i det hele taget mange gode Raad om, hvorledes han skulde optræde i Hovedstaden.

»Drager De saa bort fra London,« sluttede han, »saa maa De helst lade være at skrive til mig. Det kunde komme os begge dyrt til at staa, hvis Cromwells Folk fik Fingre i Brevet. Sam kan være Dem til stor Nytte, saa længe De bliver i Hovedstaden. Men naar han en skønne Dag vender tilbage hertil igen, saa ved jeg, hvad det vil sige: saa er De gaaet Nord paa! Nu vil jeg ikke opholde Dem længere, Edvard Armitage. De maa tidlig til Ro i Aften. Far vel, og Vor Herre holde sin Haand over Dem!«

Med disse Ord gik Skovrideren ind i sin egen Stue. Edvard blev staaende en Stund og saa efter hans smukke, statelige Skikkelse.

»Du ædle, brave Mand!« tænkte han ved sig selv, »hvor jeg dog tog fejl af dig, første Gang jeg stod for dig!«

Med Brevene og de mange Penge i Haanden gik Edvard op paa sit Kammer. Saa bad han sin Aftenbøn og gik i Seng.

Bump—bump! Hvad var det? Edvard for op af sin søde Søvn. Naa, det var Sam, der stampede om nedenunder med sine store Støvler. Endnu var Solen ikke staaet op, men i en Fart kom den unge Mand ud af Fjerene, og et Øjeblik efter gik han, fuldt paaklædt, ned ad Trappen. Han gik ganske sagte for ikke at vække nogen, men da han kom forbi Dagligstuedøren, saa han, at der var tændt Lys derinde. Det var Emma, der var oppe, og inden

han kunde komme til Orde, hilste hun ham god Morgen og sagde til ham:

»Ja, Edvard, jeg er staaet saa tidlig op, fordi jeg har noget, som jeg gerne vil give Dem med paa Vejen. Her er det!« Hun rakte ham en lille Pakke. »Det er kun lidt, men det kan maaske være Dem til Glæde i ledige Timer. Det er saamænd kun en lille Bog med Prædikener i. Vil De tage imod den og love at læse i den i Ny og Næ?«

»Tak, mange Tak, kære Emma! Ja, jeg skal læse i den med stor Glæde og tænke paa Dem imens.«

»Nej, vist ikke! De skal tænke paa dens Indhold, skal De,« sagde den unge Pige og lo.

»Ja, De har Ret. Jeg har heller ikke Bogen nødig for at tænke paa Emma Stone,« lød Edvards Svar.

»Og saa, Edvard Armitage, er der en Ting, jeg gerne vilde sige Dem. Grunden til Deres Rejse kommer egentlig ikke mig ved. Men jeg har en Følelse af, at . . .«

»At hvad? Tal kun frit til mig, kære Emma!«

»Jo, jeg føler, at De er i Færd med at gaa ind til et farefuldt Værk. Og derfor er det, at jeg ret af Hjertet vil bede Dem om ikke at være alt for dristig igen. Vær varsom for Deres kære Søstres Skyld — og for vor Skyld, Deres Venner, som vil savne Dem saa stærkt. Lov mig det!«

»Det lover jeg Dem,« svarede Edvard alvorlig. »Mine Søstre og De skal stadig være i mine Tanker og raade for hele min Færd, stol kun paa det!«

»Tak, Edvard! Far vel, og Gud velsigne Dem!«

Ærbødig bøjede den unge Mand Knæ og kyssede den smukke Skovriderdatters Haand. Hendes Øjne

blev duggede af frempiblende Taarer, og da han saa det, kunde han ikke andet — han *maatte* rejse sig og kysse Taarerne bort fra hendes Kind. Hun blev ikke vred paa ham for hans Dristighed, og de to unge skiltes som Hjertensvenner. Snart sad Edvard rejsefærdig paa den sorte, en smuk og kraftig Hest, som faa Minutter efter nok saa lystig travede af Sted

ad Hovedstaden til. Sam fulgte bagefter paa en anden Hest.

Om Rejsen er der ikke stort at fortælle. Det var kun lidt, Edvard oplevede undervejs. Den største Del af Tiden gik hen med Samtaler mellem Herre og Tjener, og det var ikke det daarligste, Edvard kunde bruge Timerne til; thi Sam var en af Skovriderens mest trofaste Svende, og han havde set sig saa meget

om i Englands Rige, at han kunde give sin nye, unge Herre mange nyttige Vink om Forholdene i den store Stad, de nu var paa Vejen til.

Den anden Dags Aften var de allerede naaet saa langt, at de kunde se Hovedstadens Spir og Taarne skinne i Aftensolens Straaler, og Sam viste den unge Mand baade Sankt Pauls-Kirkens mægtige Kuppel, Westminster-Abbedietshimmelhøje Taarne og »Tower«s — Slotstaarnets — jættestore Murkolos.

»Hvor skal vi nu tage ind, naar vi naar Byen?« spurgte Edvard.

»Ja — den bedste Gæstgivergaard baade for Mennesker og Heste, som jeg kender, den hedder »Den trehalsede Svane« og ligger ude i Forstaden Holborn. Der kommer der ikke saa mange Folk, og der kan De bo i Fred og Ro, uden at nogen kommer Dem for nær.«

»Godt, det er noget for mig, Sam. Jeg gaar netop ud paa, saa længe jeg er i London, at se alt uden selv at blive set.«

Inden Mørket var falden paa, var de kommen til Gæstgivergaarden. Saa snart Hestene havde faaet Plads i Stalden, lejede Edvard sig et Kammer, og da baade han og hans Tjener var trætte oven paa det lange Ridt, gik de straks til Sengs begge to.

Det første, den unge Mand gjorde næste Morgen, var at læse Udskriften paa de Breve, Skovrideren havde givet ham med. Saa bad han Sam om at vise ham Vej til Kongensgade; der skulde der bo en Mand ved Navn Langton, som et af Brevene var skrevet til. Sam kendte London paa Kryds og tværs, og det varede ikke længe, inden de stod uden for Hr.

Langtons Hus. De bankede paa og blev lukket ind. Mens Sam ventede i Forstuen, blev Edvard ført ind i et andet Værelse, hvor han blev modtaget af en høj, mager Mand, klædt i en Dragt af omtrent samme Snit som Hr. Stones; det var altsaa ogsaa et »Rundhoved«. Edvard rakte ham Brevet. Saa snart Husets Herre havde aabnet det og læst nogle Linier af det, udbrød han:

»De er inderlig velkommen i mit Hjem, Hr. Armitage! De er en ung Mand, men jeg ser af dette Brev, at De har vor fælles Ven Skovrider Stones fulde Tillid. De vil maaske komme paa en Rejse Nord paa, skriver han, og han lover paa Deres Vegne, at De vil være villig til at bringe Brev og Bud fra mig op i den Kant af Landet. Jeg siger Dem paa Forhaand Tak, og jeg skal skynde mig at skrive de Breve, det gælder om. De ønsker maaske ikke, at Maalet for Deres Rejse skal kendes af alle og enhver, men jeg skal nok affatte Brevene saaledes, at de snarere kan gavne end skade Dem paa Deres Færden gennem Landet. — Hvordan har vor brave Ven Stone og hans Datter det ellers?«

»Tak, de har det rigtig godt, Herre!«

»Han skrev forleden, at han havde taget Datteren af vor afdøde Ven Ratcliff til sig?«

»Ja, lille Klara bor i hans Hus.«

»Se se. — Hvornaar er De kommen her til Byen?«

»Jeg kom i Gaar Aftes.«

»Bliver De her længe?«

»Det ved jeg saamænd ikke rigtig selv. Hvis De vil give mig et godt Raad, skal det glæde mig at følge det. Egentlig talt har jeg ikke andet Ærinde

her i London end at aflevere en tre-fire Breve, som Hr. Stone har ladet mig tage med.«

»Saa meget des bedre, Hr. Armitage. Ser De, jo mindre De viser Dem her i Hovedstaden, des heldigere er det. Her vrimler det af Folk, som ikke har anden Næringsvej end at opsnuse dem, der drager hertil, og faa at vide, i hvad Ærinde de gæster Byen. Ja, det er uhyggelige Tider at leve i, min unge Ven. Vi troede, at alt skulde blive godt, naar Enevælden ikke mere kunde kue os med sin tunge Næve — og saa er vi ikke kommet et Skridt videre! Nu har vi atter Enevælden over os, Cromwells Jernhaand! Men man maa jo haabe, at alt, hvad der er sket, alligevel ikke er gaaet sporløst hen over Landet. Baade Konge og Folk vil for Fremtiden bære sig klogere ad, og saa har vort Slægtled da ikke kæmpet helt forgæves . . . Naa, men jeg staar nok og bliver helt borte i Fremtidsudsigter og glemmer Dem. Hvad vil De saa; blive eller rejse med det samme?«

»Rejse, hvis De raader mig til det,« svarede Edvard kort og godt.

»Det gør jeg. Og hør nu, hvad De har at gøre. Jeg skal skrive Breve til nogle af mine gode Venner, som bor oppe i Nærheden af Byen York. Dem skal De drage til, og hos dem kan De leve trygt, naar De bare vil lade Dem lede af de velmente Raad, de vil give Dem.. Det er alt, hvad jeg har at sige Dem. I Morgen Formiddag Kl. 11 kan De komme til mig, saa skal Brevene være rede.«

Edvard rejste sig og gik efter i hjertelige Ord at have takket Hr. Langton for hans Velvillie. Derpaa gik han videre med Sam, som efterhaanden viste ham

hen til de forskellige Mænd, til hvem Edvard havde Hilsen og Bud fra Skovrideren. Et Par af Brevene førte den unge Mand sammen med nogle af Folkeraadets dygtigste Medlemmer, som lovede ham al den Støtte, de kunde yde ham; et andet Brev var til en rig Købmand, og det viste sig at være det, der gavnede Edvard allermest, idet Købmandens Svar paa Brevet var en stor Sum Penge, som Edvard nok kunde faa Brug for paa den lange Rejse, som forestod ham.

Da alle Brevene var kommet i de rette Hænder, vendte Edvard hjem til Gæstgivergaarden. Inden han gik til Ro, sagde han til Sam, at han havde faaet Bud om, at han skulde drage bort fra London i Hr. Stones Ærinde. »Maaske bliver jeg borte i længere Tid; men dig kan jeg godt undvære nu,« sluttede han, »saa du gør bedst i at ride hjem til Skovrideren; han vil blive glad ved at se dig igen.«

»Som De vil, Herre,« svarede Sam. »Hvornaar synes De, at jeg skal give mig paa Vejen hjem?«

»I Morgen. Brev skal du ikke have med til Hr. Stone, men du maa hilse dem derhjemme mange Gange fra mig. Sig, at jeg har det godt i alle Maader, og at jeg skal skrive til dem, saa snart jeg har noget virkelig nyt at fortælle dem.«

Saa gav Edvard sin paalidelige Tjener en rundelig Drikkeskilling og ønskede ham Lykke paa Rejsen. —

Kl. 11 næste Dag stod Edvard hos Hr. Langton, som havde holdt sit Løfte og mere til. Hos ham fik han Breve til to katolske Damer, som boede i Nærheden af Bolton, samt til en Herre i York. »Dem

alle tre kan De stole paa som paa Dem selv,« forsikrede Hr. Langton, »og disse Breve vil gøre Dem til en velset Gæst baade hos Damerne og hos min Ven i York. Og saa vil jeg sige Dem far vel, unge Mand! Kan De, saa drag fra London nu med det samme. Hvor er deres Tjener?«

»Ham har jeg sendt hjem til Hr. Stone igen.«

»Det har De gjort vel i. Maa jeg give Dem endnu eet Raad: Giv Dem ikke i Snak med fremmede undervejs, og sæt ikke Lid til Folk, hvad de saa end giver sig ud for. De rejser bare til Deres Slægtninge i Nordengland — ikke sandt? De forstaar mig nok? Har De Pistoler?«

»Ja, Hr. Langton, jeg har et Par, som har tilhørt Ratcliff.«

»Saa ved jeg, at de er gode. Det var en Mand, der kendte til Vaaben, kan De tro. Naa, far vel, Hr. Armitage, Lykke paa Rejsen!«

Han rakte den unge Mand Haanden. Edvard bukkede ærbødigt og forlod saa Hr. Langtons gæstfri Hus.

TO OG TYVENDE KAPITEL.

En blodig Dyst.

Saa godt et Indtryk havde Hr. Stones Ven gjort paa vor unge Helt, at han ikke et eneste Øjeblik tøvede, men straks gjorde sig rede til at drage bort fra den store Stad, hvor saa mange Farer efter Si-

gende truede ham og hans Lige Han gik ad den korteste Vej hjem til Gæstgivergaarden, hvor han skyndsomst pakkede sine Sadelposer og afgjorde sin Gæld til Værten. Derpaa steg han til Hest og red ud ad Landevejen, som gik mod Nord. Den første Dag naaede han ikke ret langt; ved Nattens Frembrud maatte han standse i den lille Flække Barnet, hvor han tog ind paa Kroen. Først og fremmest sørgede han for sin gode Hest, og derpaa gik han med sin Sadelpose under Armen ind i Skænkestuen; hos Værtinden tingede han sig en god Seng og satte sig derpaa ned ved Ildstedet for at hvile og varme sine trætte Lemmer.

Edvard lignede stadig et Rundhoved; han var klædt i sin Skriverdragt og havde paa Hovedet en Hat, der ganske var Magen til Hr. Stones. Kun hans Sværd og Bæltet, det hang i, saa maaske en Kende finere ud end de, Rundhovederne i Almindelighed gik med.

Inde i Skænkestuen sad tre rejsende, som ikke saa videre hyggelige ud. Underlig klædt var de, i Dragter, som engang havde været fine, men hvis Snore og Sløjfer og Baand Landevejens Støv og Vinpletter fra Krostuerne havde taget Glansen af. De tre Fyre laante den unge Mand nogle fæle Øjne, da han traadte ind i Stuen. Lidt efter var der en af dem, som søgte at faa en Samtale i Gang.

»Det var en køn Hest, den, De red paa. Traver den godt?« spurgte han.

»Ja,« svarede Edvard kort. Han var ikke oplagt til at føre lang Snak.

»De skal Nord paa, ikke?« tog Manden fat igen et Øjeblik efter.

»Aah, nej,« svarede Edvard tørt og gik hen til Vinduet for at slippe for videre Tiltale.

»Rundhovedet giver nok Greven,« hørte han en af de tre ytre. Og en anden svarede: »Ja, han lader ikke til at være vant til at tale med dannede Mennesker. Sikken en Svir det vilde være at skære Ørene af ham!«

Edvard gad ikke tage til Genmæle; han lagde Armene over Kors og saa haanlig paa Manden.

Værtsfolkene havde imidlertid hørt de tre Fyres uforskammede Ord, og for at værne den unge Herre mod flere Grovheder tog Værten til Orde og raabte til Svirebrødrene:

»Vil I se, I kan skrubbe ud af Stuen, og det i en Fart! Ned i Stalden med jer, hvis I ikke vil have, at jeg skal hente Bysvendene og bede dem tage sig af jer!«

De tre Mænd rejste sig tøvende; de holdt ikke rigtig af at føje sig, men de maatte dog bide i det sure Æble og gaa deres Vej.

»Det er Skam,« sagde Værten, »at De har faaet Grovheder af saadan nogle Tampe. »Men hvad skal vi Krofolk gøre? Vise dem bort uden videre, kan vi ikke . . . Men jeg vil dog raade Dem til at slutte Dem sammen med en Rejsefælle, hvis De skal langvejs hen. Slynglerne kan gerne have ondt i Sinde.«

»Tak skal De have for det Raad, Hr. Vært,« svarede Edvard. »Det er vel Landevejsrøvere eller saadant noget Pak.«

»Rigtigt! Men hidtil har de ført Øvrigheden bag Lyset. Ellers vilde de nu sidde under Laas og Lukke . . . I disse Tider er det da ogsaa rent galt med alt

det Pak, som hjemsøger Kroen her. Herren maa vide, hvorledes det skal ende! Men De, unge Herre, har jo et godt Sværd ved Siden, og maaske har De andre Vaaben . . .«

»Det har jeg, her skal De se,« og han viste Værten Ratcliffs blankløbede Pistoler.

Saa spiste han til Aften, tømte et Bæger Vin til Maden og gik til Ro.

Tidlig om Morgenen stod han op og gik ned i Stalden for at give sin Hest et Foder. De tre Mænd var der endnu, men denne Gang holdt de deres Mund og lod ham være i Fred. Da Hesten havde faaet sit Foder, sørgede han for ogsaa selv at faa noget at leve af. Efter Maaltidet sad han inde i Krostuen og gjorde sine Pistoler i Stand; tilfældigvis kom han til at se ud af Vinduet — der stod en af de tre rare Fyre og kiggede ind i Stuen. »Saa meget des bedre,« sagde Edvard ved sig selv og smilte lunt, »nu ved han, hvad han kan vente sig, hvis han vil i Lag med mig!«

Edvard Armitage stak Pistolerne i Bæltet, gjorde op med Kroværten og gik ud i Stalden, hvor han lod Karlen sadle Hesten. Saa svang han sig i Stigbøjlen og red sin Vej.

Han var endnu ikke kommen ud af Byen, førend de tre Røvere kom farende forbi ham i strakt Galop. »Vi mødes nok igen,« tænkte Edvard; han lod foreløbig sin Hest gaa ganske sindigt hen ad Vejen, da han ikke vilde trætte den for tidligt. Først henimod Middagstid satte han Farten op saa gik det — hu hej! gennem Mark og Skov, saa hurtig den sortes Ben kunde bære ham. Men han agtede ogsaa at til-

bagelægge mange Mil den Dag. Med eet brød han uvilkaarlig ud i de Ord: »Tænkte jeg det ikke nok!« En Fjerdingvej forude saa han de tre Røvere ride ned ad en Bakke i fuldt Firspring! Nu blev de borte bag Skrænten, og hans Øje saa kun den nøgne Hede. Edvard Armitage lod sin Hest sagtne Farten en Kende og red ganske langsomt op ad Bakken. Lige da han var ved Toppen, faldt der nogle Skud, og omtrent i samme Nu kom en Rytter galoperende ham i Møde. Manden havde en Pistol i Haanden, og han saa sig tilbage. Efter hvad? Det kunde Edvard nok gætte, og ganske rigtigt: der kom de tre gæve Karle farende lige i Hælene paa den flygtende Rytter. En af dem skød, men Kuglen ramte ikke. Rytteren selv havde bedre Held med sig. Med et velrettet Skud strakte han en af sine Forfølgere til Jorden. Det hele var sket med Lynets Fart, og først da de to andre Røvere for lige forbi Edvard, fik han Ram paa en af dem, som ogsaa faldt af Hesten. Kun een var nu tilbage, og han fandt det klogest at stikke af. Een—to—tre satte han over et Hegn, og borte var han!

»Tak — mange, mange Tak for Deres gode Hjælp!« raabte den overfaldne Rytter og red helt hen til Edvard. »Den kom sandelig i rette Tid. De Slyngler var for mange!«

»Er De saaret?« spurgte Edvard straks.

»Nej. Den Karl naaede kun at svide mit Haar en Smule — her skal De se. Ser De, de kom efter mig et Stykke herhenne paa Vejen. Jeg red Nord paa, da jeg med eet hørte Hovslag bag ved mig. Jeg vendte mig om og kunde jo med et halvt Øje se, hvad Slags Folk de var. Saa vilde jeg dække mig

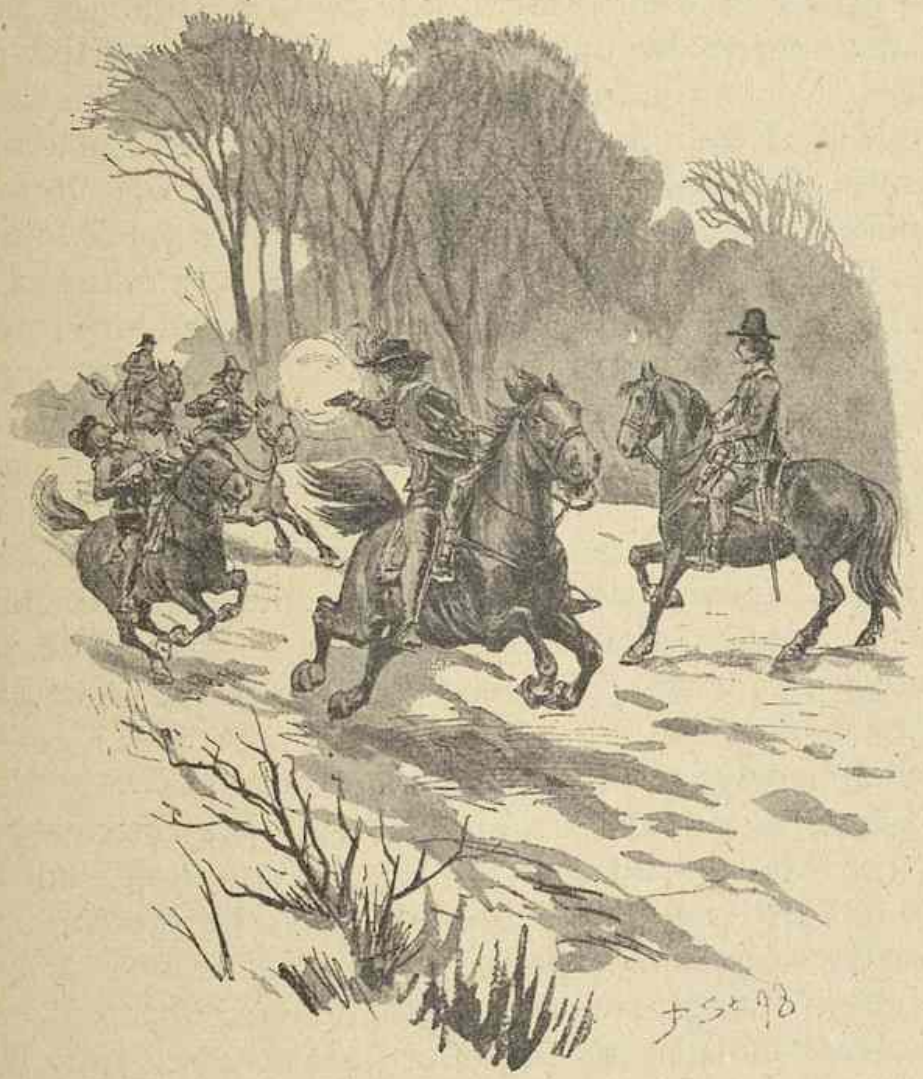

bag ved det lille Krat, De ser derovre. De delte sig for at nappe mig, og da jeg, saa det, var jeg ikke sen. Nu maatte jeg kunne faa Forspring for dem ved at vende om, tænkte jeg, og saa satte jeg i Firspring. De andre bagefter! Ja, Enden paa Historien kender De jo allerede . . .«

»Men hvad skal vi stille op med de to faldne?« spurgte Edvard.

»Aah, dem lader vi roligt ligge, hvor de ligger. Jeg har travlt. Jeg har ikke Tid til at komme i Forhør og vrøvle syv lange og syv brede om ingenting. Nej, jeg slaar mig til Ro med, at nu er der to Slyngler færre i Verden — gør De det samme!«

Edvard gav ham Ret. »Godt,« sagde han, »jeg skal ogsaa Nord paa, og for mig gælder det ogsaa om at naa mit Maal i en Fart!«

»Skal vi slaa Følge?« foreslog den fremmede. »Saa kan vi begge ride i større Tryghed. Hvem ved, om vi ikke igen faar med slige Ugerningsmænd at gøre paa vor Vej?«

Den fremmede Rytters Væsen var saa aabent og ligefremt, at Edvard straks slog til. Han var en ung, kraftig Mand — et Par og tyve Aar kunde han vel være — og han var en af de smukkeste Ynglinge, Edvard nogen Sinde havde set. Rigt klædt var han, men hans Dragt var ikke afstikkende eller pralende; den vidnede om, at den unge Mand var »Kavaler«, som man sagde. Mens de nu red videre, snakkede de muntert sammen om løst og fast; ingen af dem havde nogen Bagtanke med de Ord, der faldt; de frittede ikke hinanden ud — de var bare glade ved hinandens Selskab.

Ved Middagstid holdt de stille i en lille Landsby, hvor de lod Hestene bede. Der kom Edvards Rejsefælle til at ytre, at han helst gik uden om de store Byer. »Der er saa megen Nysgerrighed,« sagde han, »og jeg bryder mig ikke om at have andre Folk i Hælene paa mig altid.«

Edvard spidsede Øren. »Det er noget for mig,« tænkte han, og da den unge Mand foreslog ham, at de skulde ride ad en afsides Vej, som oven i Købet var en Genvej, gik han med Glæde ind derpaa. Paa hele deres Rejse kom de ogsaa kun igennem et Par Byer, og i dem viste de sig først efter Mørkets Frembrud. Og hele Tiden gæstede de de tarveligste Kroer, hvor de var i Ly for næsvise og nysgerrige Spørgsmaal.

Dag for Dag blev de bedre og bedre Venner, og omsider blev deres gensidige Tilbageholdenhed dem begge til Byrde. Den unge fremmede var den, der først brød overtvært.

»Hr. Armitage,« brast det en skønne Dag ud af ham, »nu har vi redet Side om Side Mil efter Mil, spist ved samme Bord, sovet i samme Kammer og talt mangt et fornuftigt Ord sammen. Men een Ting har vi stadig gaaet udenom: vore inderste Tanker og vort egentlige Formaal. Vi har ikke aabnet vore Hjerter for hinanden. Hvad siger *De?* Sætter De Lid til mig? *Jeg* stoler paa *Dem.* Deres Dragt er mine Fjenders, men Deres Ord og hele Deres Væsen røber Dem. Sandt at sige tror jeg, at en Hat med Fjer i — saadan en som min — vilde sidde bedre paa Deres Hoved end den Tingest, De nu bærer. Har jeg ikke Ret? Ja, jeg vil ikke fritte Dem ud . . . .

men . . . naa, ja, kort sagt: jeg vil gerne være Deres Ven, og hvis jeg kendte Deres virkelige Maal og Ønsker, kunde jeg maaske give Dem et eller andet Raad, som De kunde drage Nytte af. Hvis De altsaa vil tro mig paa mit Ord . . .«

»Det vil jeg,« lød Edvards Svar, »og aabent og ærligt vil jeg svare Dem, Hr. Chaloner, at den Dragt, jeg nu gaar i, den vilde jeg bytte med en anden, hvis det stod mig frit for at vælge.«

»Saa har jeg sikkert gættet rigtigt. Ikke sandt, ogsaa De drager Nord paa for at vie Kong Karls Sag Deres stærke Arm? Det er jo herligt! I Lancashire har jeg to Mostre, som altid har været Kongehuset tro; dem skal jeg gæste, og ogsaa *De* skal være velkommen i deres Hus — det svarer jeg for.«

»Og Deres Mostre, hvad hedder de?« spurgte Edvard.

»Conyng.«

Uden at sige et Ord trak Edvard et Brev op af Lommen og rakte Chaloner det. Udskriften paa det lød: »Til velbaarne Frøken Conyng, boende ved Bolton i Lancashire.«

Chaloner læste dette Navn og udbrød leende:

»Naa, det maa jeg sige! To Mænd mødes paa Landevejen. Begge rejser de i samme Ærinde. De skal sammesteds hen. Og tre Dage gaar hen, uden at de tør tale frit med hinanden.«

»Tiden kræver en saadan Adfærd,« ytrede Edvard, idet han igen stak Brevet i Lommen.

»Ja, desværre,« sukkede Chaloner, »desværre skal vi gode Mænd gaa her og føle os for i disse onde Tider. Aldrig møder man Tillid og Sandhed mere

her til Lands. Maaske er det dog godt for noget. Tiden har lært os Kavalerer at fare med Lempe, og det er en nyttig Lærdom. Hvor jeg er glad ved, at jeg har truffet Dem! De er en Mand med Mod i Brystet og med Hjertet paa rette Sted. Vi to vil være Venner!«

»Ja, det vil vi,« svarede Edvard og gav den unge Mand et varmt Haandtryk.

De to Venner red videre Side om Side, Chaloner havde fuldt op at fortælle, og Edvard Armitage lyttede spændt til hans Ord og fik saaledes at vide, at Udsigterne var lyse for Kongens Sag; Kongshæren var dygtig og stærk, og saa snart den fra Skotland rykkede ind paa engelsk Grund, vilde Hundreder, ja, Tusinder med Ildhu samles om dens Faner; kort sagt: alt lovede en glimrende Sejr for Kongens Vaaben.

»Min Fader faldt i Slaget ved Naseby,« fortalte Chaloner. »De, der nu raader for Riget, har ranet min Fædrenearv, og jeg kan ene og alene takke mine brave Mostre for, at jeg endnu ikke er bragt helt til Tiggerstaven. De har villig hjulpet mig med Raad og Daad.«

»Deres Fader faldt ved Naseby?« gentog Edvard. »Var De ogsaa selv med i det Slag?«

»Ja.«

»Der faldt *min* Fader ogsaa.«

»Gjorde han det? Armitage? Det Navn kan jeg ikke mindes . . . Men han var maaske menig?«

»Nej, han var Oberst,« svarede Edvard.

»Tager De ikke fejl?« Den unge Chaloner satte en vantro Mine op. »Der var ingen af det Navn.«

»Jeg tager ikke fejl. Men for at vise Dem, at

jeg ikke farer med løs Snak, maa jeg tale helt ud af Posen. Ser De, jeg hedder slet ikke Armitage; mit virkelige Navn er Beverley.«

»Beverley!« gentog den unge Kavaler. »Ja, det kan jeg forstaa. Har jeg ikke tidt og mange Gange lagt mit Hoved i Blød for at komme paa det rene med, hvem det var, De mindede mig om, Beverley! Ja, det er kendt nok, det Navn. Og hvor De ligner Deres Fader! Ham har jeg set saa mange Gange. Det var en Mand! . . . Men hør, vi to maa være Venner i Liv og Død. Der er min Haand!«

Edvard gengældte Haandslaget. Derpaa fortalte han den unge Mand hele sit Levnedsløb. Da Chaloner havde hørt ham til Ende, udbrød han:

»Arnholts Brand hørte vi alle sammen Tale om i sin Tid, og alle Mennesker tror, at Oberst Beverleys Børn er omkommet i Luerne. De kan tro, at der er mange Børn, som har grædt sig i Søvn over Deres grusomme Død — den Historie plejer alle Barnepiger at kunne paa deres Fingre. Men sig mig engang, havde De i Sinde ogsaa at dølge Deres Navn, naar De kom til Kongens Hær? Vilde De ogsaa som Krigsmand blive ved at kalde Dem Armitage?«

»Aah, det har jeg saamænd ikke tænkt saa nøje over. Jeg vilde sagtens have spurgt en Ven til Raads . . .«

»En Ven!« gentog Chaloner. »Godt! Her er han! Spørg mig — nej, De har ikke nødig at spørge, jeg skal svare Dem med det samme. De skal ikke skjule Deres gode Navn for Deres Konge, Edvard Beverley. Tro mig, der vil blive Jubel i Hæren, naar den tapre, ædle Beverleys Søn møder under Fanen.

Det varsler Sejr og Lykke, det Navn. Deres Fader var en af Englands bedste Sønner, og Kongen havde ingen Tjener saa tro som han. Men hvad er det? Tror jeg ikke, at det er Boltons gamle Kirketaarn, jeg ser knejse derovre! Saa er vi der snart. Det bliver rigtignok en stor Glæde for de to gamle Damer at høre, at de skal huse en Beverley under deres Tag.«

Edvard var bleven hjertensglad over sin Vens varme Ord, der saa smukt hædrede hans kære Faders Minde. Han blev rørt og fik Taarer i Øjnene, naar han tænkte paa sin Broder og paa Alice og Edith, der nu gik derhjemme og længtes efter ham. Hvor vilde han dog have givet meget for at kunne flyve hjem til det lille Skovløberhus og give dem Del i Glæden. Nu maatte han nøjes med at lade sine Tanker gaa paa Langfart ned til Nyskoven.

Imidlertid lakkede det mod Aften, og Mørket var faldet paa, da de kom til den gamle Herregaard, hvor Chaloners Mostre boede. Alligevel var Rygtet om deres Komme ilet forud for dem selv, og de to gamle Damer stod i Forhallen og modtog de unge Herrer med aabne Arme. »Gud ske Lov, at jeg ser dig igen, min egen Dreng! Jeg var saamænd saa ræd for, at du skulde være kommen noget til undervejs,« sagde den ene af de venlige Damer.

»Det var ogsaa nær gaaet mig ilde,« svarede den unge Chaloner, »men min gode Ven, som I ser her, kom mig til Hjælp, da det gjaldt . . . Ja, han ser ud som et Rundhoved, men det skal I ikke bryde jer om. Han er saa god en Kavaler som nogen — han er Søn af Oberst Beverley!«

Et hjerteligt »Velkommen!« modtog den unge Mand, som snart sad bænket ved sin Vens Side foran et velforsynet Aftensbord, der ret kom de to unge Mænd tilpas, trætte, som de var af det lange Ridt.

»Hvor det er rart at sidde lunt og godt i en hyggelig Stue,« ytrede Chaloner, mens han tog for sig af Retterne, »uden stadig at skulle have et Øje paa hver Finger for at passe paa, at ens Heste faar, hvad de skal have. De nærige Kroværter er nogle Asener til at knibe paa Havren. Her lider vore gode Gangere ingen Nød, Edvard! . . . Det er sandt — er der nogen Breve til mig?«

»Ja, men spis hellere først.«

»Nej, jeg kan godt kigge dem igennem nu med det samme,« mente Chaloner.

Saa fik han Brevene, aabnede dem og læste de forskellige Nyheder, de indeholdt. Brevene var fra General Middleton og fra nogle andre af Chaloners Venner, som laa ved Hæren, og som var inde i alt, hvad der vedrørte de Udsigter, Kong Karls Sag kunde have i den nærmeste Fremtid.

»De er allerede brudt op,« sagde Chaloner og saa fornøjet op fra Brevet, han sad med i Haanden. »Generalen fortæller her alting om Planen for Krigens Førelse, og den lader til ikke at være saa ueffen. Cromwell er sandelig i en ordentlig Knibe; Kongens Hær staar imellem hans Krigsfolk og Hovedstaden, og den har et Forspring af hele tre Dagsmarcher. Nu skal vi se, Engelskmændene slutter sig til Skotterne, og saa er Sejren vis! Folkeraadets Hær er ikke nær saa stor som vor, og Dag for Dag fylkes Folket i tættere Skarer om Kongens Fane. I Morgen

kommer Jarlen af Derby med sine Mænd; Kongen har sendt Bud efter ham.«

»Hvor paa Lag er Hæren henne for Øjeblikket?« spurgte Edvard.

»Lad mig se . . . i Aften maa de være lige her i Nærheden — en Mils Vej herfra, tænker jeg. I Morgen melder vi os, ikke sandt?«

»Jo,« svarede Edvard Beverley, »hjertens gerne.«

Efter Aftensmaaltidet gik endnu en Times Tid hen i hyggeligt Samvær med de elskværdige Frøkner Conyng. Saa fik de to unge Kavalerer hver sit Værelse, og snart var der mørkt og stille paa den gamle Herregaard, hvor to af Kong Karls mest hengivne Mænd laa i deres sødeste Søvn.

TRE OG TYVENDE KAPITEL.

Kong Karl og hans Hær.

Næste Morgen, endnu inden Edvard Beverley og Chaloner var staaet op, kom der Bud og Brev fra General Middleton. Saaledes fik de at vide, at Kongens Hær for Øjeblikket havde slaaet Lejr en Mils Vej Øst for Herregaarden.

Da Edvard var i Færd med at klæde sig paa, kom hans Ven hen til ham; han gav ham det Raad, at han skulde sige far vel til sin gamle Dragt.

»Nu, da De hverken skal forestille Skriver eller Rundhoved længer, gør De bedst i at skifte Ham,« mente han. »Vil De tage til Takke med et Sæt af

mine aflagte Klæder, som er blevet mig for snævre? Kom, saa skal De se!«

Der var Klædningsstykker nok at vælge imellem, og Edvard tog med Tak imod Tilbudet. Snart var Skovrider Stones Skriver som blæst væk, og i hans Sted stod en smuk ung Adelsmand! De gamle Frøkner havde ladet dække Bord til de to Krigsmænd, som de mente nok kunde trænge til lidt at staa imod med. Men Maaltidet varede kun kort. Hverken Edvard eller Chaloner havde rigtig Ro paa sig; de længtes efter at komme af Sted, og omsider slog da Afskedens Time.

De red rask til og naaede snart Forpostkæden. Efter deres Ønske blev de ført til General Middleton, som modtog dem med aabne Arme.

»De kan tro, jeg har savnet Dem, Chaloner,« sagde han; »vi er i Færd med at samle Rytteriet — Hertugen af Buckingham skal føre det. De har jo et stort Ord at sige her i Omlandet, saa De maa kunne skaffe os mange tapre Hestfolk, ikke sandt?«

»Maaske. Hvor er Jarlen af Derby?«

»Han er her i Lejren.«

»Og General Leslie?« blev Chaloner ved.

»Han er i daarligt Lune, er han. Jeg tror, at han gaar og ærgrer sig over de mange Præster, vi har her ved Hæren . . . Men nu maa Kongen være til at faa i Tale, mine Herrer! Er De rede, saa skal jeg føre Dem hen til ham.«

Som sagt, saa gjort. De gik ned gennem Landsbyen til det Hus, hvor Kongen havde taget Bolig, og nogle faa Minutter efter fik de Foretræde for Hans Majestæt.

De hilste ærbødigt paa Kong Karl den Anden — Kongen uden Rige — og General Middleton tog Ordet:

»Tillad mig, Deres Majestæt, at forestille Dem Major Chaloner, hvis Faders Navn Deres Majestæt vistnok kender.«

»Om jeg gør!« Kongen vendte sig venlig mod den unge Officer. »Jeg ved, at han var en tapper og trofast Mand. Jeg vil ønske Dem, at De maa have arvet hans Mod og hans ædle Sind.«

Med disse Ord rakte han Chaloner sin Haand, og den unge Mand bøjede Knæ og kyssede den.

Nu tog Generalen atter Ordet:

»Deres Majestæt vil nu blive overrasket: Denne unge Mand er — Oberst Beverleys ældste Søn!«

Kongen blev ganske rigtig overrasket — glad overrasket. »Hvad hører jeg!« udbrød han. »Og jeg, som troede, at alle Børnene var omkommet ved Arnholts Brand. Jeg byder Dem hjertelig velkommen til Hæren. De maa være i vor Nærhed. Velkommen!«

Edvard knælede ned og kyssede Kongens fremstrakte Haand.

»Hvad kan vi gøre for en Beverley?« spurgte Kongen. »Sig os Deres Ønsker, og vi skal vise vor Taknemmelighed mod Deres Faders Minde.«

Edvard blev inderlig rørt over Kong Karls venlige Ord.

»Jeg ønsker kun eet,« stammede han, »— at jeg altid maa være Deres Majestæt nær i Farens Stund!«

»Det Svar var en Beverley værdigt,« sagde Kongen; saa vendte han sig om til Generalen og bad

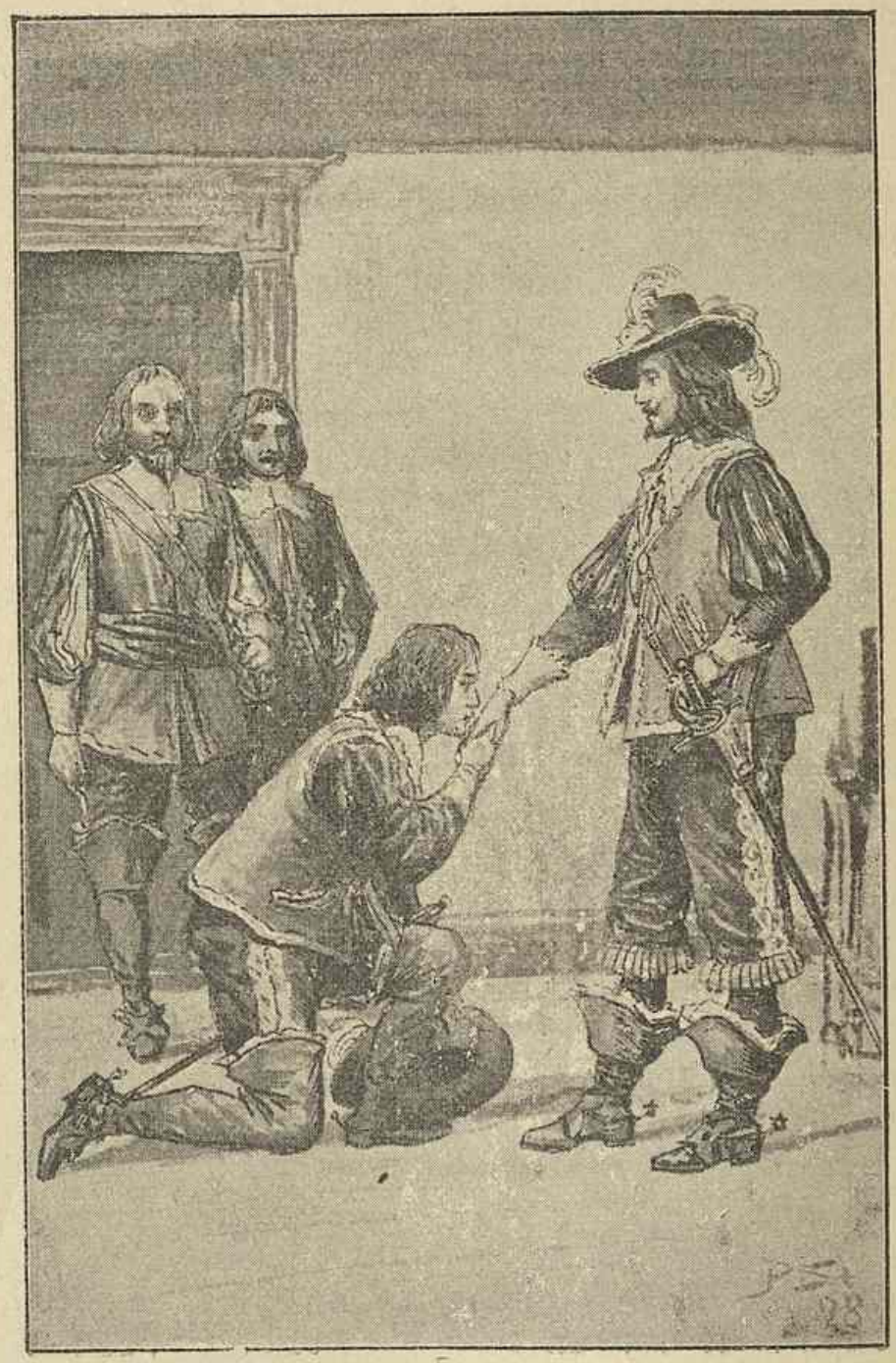

ham tage sig af Edvard og sørge for hans Tarv paa bedste Maade. Han hviskede ham derpaa et Ord i Øret, og da Generalen og de to unge Adelsmænd et Øjeblik efter forlod Kongen, fik Edvard at vide, at Hans Majestæt havde vist ham den store Naade at gøre ham til Kaptajn ved Hestfolket. »Chaloner, De vil nok sørge for Kaptajn Beverleys Uniform og hvad dertil hører? — Tak! Ja, Hest har De jo, men vi skal ogsaa paa Farten allerede i Morgen.«

»Sig mig engang,« spurgte den nybagte Kaptajn, »ved man noget om Folkeraadets Hær?«

»Ja, den marcherer nu mod London ad York-Landevejen; den vil prøve paa at spærre os Vejen til Hovedstaden. Men nu maa jeg sige Dem far vel, mine Herrer, jeg har ingen Tid til overs. Far vel!«

»Far vel!«

Nu stod Edvard da endelig ved Maalet. Kaptajn i Kong Karls Hær! Hvor *var* han dog glad!

Allerede den næste Dag kom han i Ilden. Ved Warrington stødte Hæren nemlig paa en Deling af Folkeraadets Hestfolk, som forsøgte paa at standse Kongshærens Marche. Men efter en kort Kamp flygtede Rytterne, og denne lille Sejr vakte stor Jubel blandt Krigerne. Sagen var den, at disse Hestfolk førtes af Cromwells dygtigste General, Lambert. Kunde man slaa ham paa Flugt, saa maatte man ogsaa kunne klare Resten, mente man. Der var ingen, der anede, at Lamberts Flugt var aftalt; han handlede i eet og alt efter Cromwells Bud og havde kun haft for Øje at forsinke den kongelige Hærs Fremrykning. Det var ogsaa lykkedes ham, og tilmed gjorde den letkøbte Sejr Kong Karl overmodig; han troede sig

nu stærk nok til at kunne undvære Jarlen af Derbys Styrke. Jarlen og to Hundrede Adelsmænd med ham forlod derfor Hæren og drog til Lancashire for at samle Kongens Tilhængere i den Landsdel.

Det var Kongens og Hærførernes Agt, at Hæren nu skulde ile lige til London saa hurtigt som muligt. Men det var lettere sagt end gjort. Folkene var trætte og udasede, og Vejret var saa varmt, at der maatte gøres Hvil nu og da. Og da Hæren saa var naaet til Byen Worcester,*) som modtog Kongen med Jubel, endte det med, at han blev enig med sine Raadgivere om at blive der foreløbig, indtil Jarlen kom med flere Krigsfolk.

Saa var det, at den gruelige Tidende blev bragt til Kongen, at Jarlen og hans Følge var bleven overrumplet i Nattens Mulm og Mørke. Ikke een eneste Mand var undsluppen; de var alle sammen enten bleven dræbt eller taget til Fange; blandt de sidste var Jarlen selv.

»Det er et haardt Slag for os,« sukkede Edvard, som drøftede Ulykkesbudskabet sammen med sin Ven Chaloner.

»Det er det,« svarede denne. »Vi har mistet vore dygtigste Mænd, og nu er der naturligvis ingen, som tør slutte sig til os. Vognen hælder, og saa skyder jo alle efter! Værst af alt er dog, at Dag for Dag øges Ufreden i vor egen Lejr. Hertugen vil være den øverste og skubbe Kongen til Side. Himlen maa vide, hvorledes det skal gaa til sidst! Og General Leslie har helt tabt Modet. Middleton er den eneste, der gør sin Pligt. Tænk, hvis Crom-

*) Udtales: Wuster.

well kom over os! Vi vilde være Dødsens! Her har vi nu ligget i fem Dage og ikke gjort andet end kævles. Jeg er nær ved at gaa ud af mit gode Skind!« sluttede Chaloner.

»Ja, jeg kan heller ikke forstaa, at Kongen kan se saa roligt paa disse Forhold.«

»Han gør en Dyd af Nødvendighed, kære Ven. Husk paa, at det for ham er Kronen, det gælder. Men de Karle lystrer ham jo ikke, det er Fejlen.«

»Mon du ikke ser for mørkt paa det hele? Det kunde jo dog være, at de uenige i Farens Stund glemmer deres Kævl og Splid.«

»Jeg tror det ikke,« sagde Chaloner. »Nej, jeg kender Menneskene, Edvard! Vent kun, og du skal se, jeg faar Ret — desværre!«

Der gik endnu et Par Dage, og Ufredsaanden splittede stadig Hæren mere og mere. Saa kom der Ilbud om, at Cromwell i Spidsen for Landeværnet stod knap en halv Dagsmarche fra Staden. Han havde dobbelt saa mange Krigsfolk som Kongen.

Som en Bombe slog denne Tidende ned i Karl den Andens Lejr. Nu var alt Haab ude! Hvad skulde man gribe til?

Den 3die Oktober dukkede Cromwells Hær op i det tjerne. Hele Natten havde Edvard været i Sadelen, i travl Virksomhed for at udføre Kongens Bud. Hæren var bleven opstillet saa godt, som det lod sig gøre, og ventede nu paa, at Cromwell skulde blæse til Storm. Men Landeværnet rørte sig ikke; det saa ikke ud til, at det vilde komme til Slag den Dag. Ved Middagstid vendte Kongen saa tilbage til sin Bolig — han trængte haardt til at faa lidt at

leve af; ogsaa han havde siddet paa sin Hest Time efter Time. Men neppe var han kommen hjem og havde sat sig til Bords sammen med Edvard Beverley, før der kom Bud, at Kampen var aabnet mellem de to Hære. I en Fart kom han atter i Sadelen og sprængte ud gennem Byen for at stille sig i Spidsen for sine Folk. Men førend han havde naaet Slagmarken, kom næsten hele hans Rytteri farende ham i Møde i strakt Galop. Standse sine Mænd kunde han ikke. De red kun videre i rasende Fart, og det var ikke langt fra, at Kongen selv var bleven redet over Ende og trampet ned under Hestenes Hovslag.

Cromwell havde haft let ved at sejre. Kun den Fløj af Kongshæren, hvor General Middleton og Hertugen af Hamilton stod med deres Folk, havde værget sig med Mandemod. Men begge disse tapre Førere var bleven saaret — Hertugen havde endog mistet sit ene Ben, som var blevet ramt af en Kanonkugle — og saa var alt tabt. Modløsheden bredte sig i et Nu over hele Hæren.

Da red Kongen ind i Byen. Han vilde vove endnu et Forsøg. Chaloner havde samlet en Deling Ryttere om sig, og til dem raabte Kongen:

»Følg mig! Lad os se, hvad Fjenden tager sig for. Hvis Cromwell ikke forfølger Flygtningene, er der endnu en Gnist af Haab tilbage.«

Med disse Ord gav Kong Karl sin Hest Sporerne og red af Sted for at undersøge Stillingen. Chaloner, Edvard Beverley og en lille Flok Officerer fulgte ham — men det var ogsaa alt. De andre Ryttere var bleven smittet af den almindelige Fejghed og havde gjort omkring. Nu saa man oven i Købet, at Crom-

wells Rytteri var naaet helt ind i Stadens Hjerte . . . Slaget var tabt!

Kongen gav omsider efter for Chaloners og Edvards Bønner, gjorde omkring og galoperede efter sin flygtende Hær. Efter nogle Timers Ridt naaede han sine Hestfolk; men skønt de talte godt og vel 4000 Mand, var der intet at stille op med dem, fejge og modløse som de var. Kong Karl greb da til den sidste Udvej. Uden at mæle et Ord derom til nogen af sine Mænd — ikke engang til Chaloner eller Edvard — forlod han ved Nattetid sin Hær. Han tænkte som saa, at han lettere kunde klare sig for sine Forfølgere, naar han var ene.

Først næste Morgen opdagede Hæren, at Kongen var borte. Dermed var den sidste Skygge af Samfølelse forsvundet, og snart var Fodfolk og Ryttere spredt for alle Vinde. Kærnen af Hæren hørte hjemme i Skotland og drog skyndsomst tilbage til sin Hjemstavn.

Edvard Beverley og den unge Chaloner kunde ikke rigtig blive enige om, hvad de skulde gøre.

»De vil sagtens hjem til Nyskoven?« spurgte Chaloner. »Hvis De giver mig Lov, saa følger jeg med Dem. Dernede Syd paa kan vi begge to være saa nogenlunde trygge, tror jeg.«

Edvard blev glad ved at høre, at hans Ven vilde slaa Følge med ham, og han foreslog, at de straks skulde gøre Alvor af det og styre Kursen mod Syd. »For Resten,« ytrede han, »er jeg ræd for, at vor Tryghed ikke bliver saa meget stor endda. Husk paa, at de naturligvis vil støve hele Landet igennem for at komme paa Spor efter Kongen! I hvert Fald

maa vi se at faa fat i nogle andre Klæder . . . . Men hør! Hvad var det? Var det ikke et Skud?«

Een—to—tre var Edvard redet op paa en Banke, hvorfra der var et vidt Udsyn over hele Egnen.

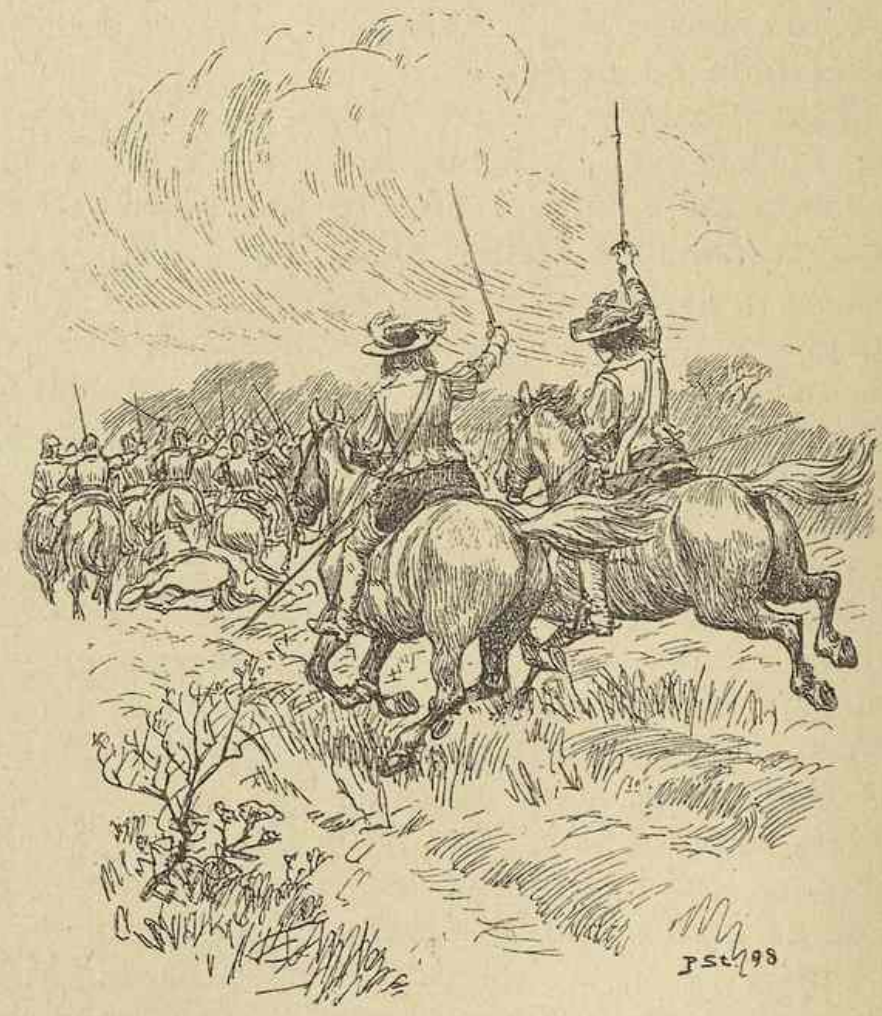

»Se,« raabte han til Chaloner, der fulgte ham derop, »se der! Det er en Del Kavalerer, som kæmper med en Flok af Cromwells Krigsfolk.«

Neppe havde de to unge Mænd set dette Syn,

før de sprængte af Sted ned ad Banken for at komme deres Fæller til Hjælp, og et Øjeblik efter var de midt inde i Kampen. De var saa heldige at falde Fjenden i Ryggen, og dette kom Cromwells Krigere saa uventet, at de opgav Kampen og stak af, det bedste de havde lært. Fem eller seks af dem havde maattet bide i Græsset.

»Tak, Chaloner! Tak, Beverley!« lød dem nu i Møde. Det var en kendt Røst, og nu saa de, at det var en af Kongens Tjenere ved Navn Grenville, som førte den lille Deling Kavalerer. »Tak skal De have for god Hjælp! Disse Karle her« — han pegede paa sine Folk — »skulde lige til at løbe deres Vej; men saa kom De! . . . Hør, sig mig engang, maa *jeg* følges med Dem? Disse Folk er ikke til at stole paa, saa dem vil jeg helst sige far vel til med det samme.«

»Vent lidt,« sagde Chaloner, »jeg har et godt Indfald.« Saa gik han hen til Krigsfolkene og raabte til dem: »Hør, Folkens! I maa drage hver til sit, ellers gaar det jer galt. I det højeste kan I ride to og to sammen. Vi kan jo snart vente at faa Cromwells Folk at se igen, og saa . . .«

Mere havde han ikke nødig at sige. Folkene fandt hans Raad fornuftigt og var snart ude af Syne saa at Chaloner, Edvard Beverley og Grenville var ene tilbage hos de tolv døde eller haardt saarede Krigere, Kampen havde krævet som Ofre; syv af dem hørte til Kongshæren, de fem til Cromwells Landeværn.

Nu tog Edvard til Orde og foreslog, at de først skulde tage sig af de saarede Krigere. Derefter skulde

de trække Klæderne af tre af de døde Landeværnsmænd og iføre sig dem i Stedet for »Kongens Klæder«. »Saa kan vi saamænd ride alle Vegne, hvor vi lyster — Folk vil tro, vi hører til dem, der er sendt ud efter Kongen.«

De to andre gav ham Ret i, at det Raad var godt, og saa snart de havde ydet de saarede den nødvendige Hjælp, gav de sig i Lag med at klæde tre af Cromwells faldne Krigere af. Saa klædte de sig selv af, trak i de andre Uniformer og red saa Syd paa, alt hvad Remmer og Tøj kunde holde. Først da de havde tilbagelagt en fire—fem Mils Vej, pustede de en Kende og red saa videre i Ro og Mag.

Sent om Aftenen kom de til en lille Landsby, hvor der laa en Kro; der stod de af og satte Hestene ind i Stalden.

»Nu maa vi ikke spare paa Grovhederne,« sagde Edvard. »Bare vi er rigtig uforskammede, saa aner de ikke Uraad.«

Grenville nikkede og viste i det samme, at han forstod, hvad Edvard mente; han gav Staldkarlen et eftertrykkeligt Spark og bad ham om at rubbe sig. »Ellers skærer vi Ørene af dig,« truede han.

Saa gik de ind i Kroen. De krævede ind over en lav Sko og bandte og skældte, naar Folkene ikke stod paa Pinde for dem. Kromanden og hans Kone jog de op af Sengen og lagde sig selv til at sove i den. Kort sagt, de vendte det laadne ud og teede sig saa groft, at ingen kunde tvivle om, at de var ægte Landeværnskrigere og Cromwells haandgangne Mænd. Og for at blive i Rollen red de deres Vej

om Morgenen uden at betale en Skilling for Fortæring eller Nattely.

Saaledes bar de sig ad overalt, hvor de kom hen, og alle Vegne spurgte de efter Flygtninge. Cromwells Krigsfolk undgik de omhyggeligt, og det lykkedes dem virkelig paa fire Dage at naa Udkanten af Nyskoven. Der skjulte de sig i et tæt Krat, indtil Mørket brød frem. Deres videre Færd skulde Edvard lede; han vilde føre dem til det gamle Skovløberhus, og der vilde han lade dem bo, indtil han havde faaet sine egne Sager i Orden.

Hvad det først og fremmest gjaldt om for Edvard Beverley, var, at Skovrider Stone ikke kom i nogen som helst Fortræd for hans Skyld. Overhovedet maatte ingen faa Nys om hans Færd, efter at han havde forladt Skovriderboligen. Godt var det, at han ikke var klædt i sin egen Dragt; nu kom han hjem klædt som Folkehærens Krigere, og det kunde ikke vække Mistanke hos nogen. Saa snart det blev mørkt, vilde han vise sine to Venner Vej til Skovløberhuset og derpaa skynde sig over til Hr. Stone for at bringe ham det første Bud om Cromwells Sejr over Kongshæren ved Worcester. Det havde nemlig Edvard og hans Fæller opdaget undervejs, at Folk i denne Del af Landet endnu ikke havde hørt disse vigtige Nyheder; i de Tider gik det ikke saa hurtigt som nu til Dags at bringe Bud fra By til By og fra Land til Land.

Ved Tusmørkets Frembrud sneg de tre unge Mænd sig ud af deres Skjul; Edvard, som kendte hver Vej og Sti i Skoven, førte sine Venner ad en Genvej, saa at de ikke var længe om at naa det lille Skov-

løberhus. Her vakte deres Komme først stor Uro. Alfred og Pablo stod nemlig ude i Gaarden; med eet hørte de Sabelklirren udenfor, de kiggede ud i Skoven — det var Krigsfolk, der kom! Først vilde Alfred til at stænge Døren, men han indsaa snart, at det var det dummeste, han kunde gøre. Var der Fare paa Færde, maatte han møde den som en Mand. Derfor nøjedes han med at sige til sine Søstre, at der kom Folk til Huse, og selv stillede han sig i Døren for at tage imod dem. Nu var de der — og i samme Nu svandt al Frygt ved Lyden af Edvards Røst. Et Øjeblik efter stod »store Bro'er« omringet af sine glade Søskende, og nu blev der en Spørgen og en Fortællen, saa at Edvard til sidst holdt sig for Ørerne, idet han leende udbrød:

»Prr! Først maa vi have sat vore Heste i Stald. Bagefter . . .«

»Bagefter skal du fortælle os alt, hvad du har oplevet«, raabte lille Edith og klappede i Hænderne.

»Nej,« sagde Edvard, »bagefter kommer jeg og mine Venner herind og — spiser alt, hvad I kan dække op med. Vi er skrupsultne!«

Hestene blev saa sat ind i Stalden og fik et godt Foder. Derpaa traadte de unge, drabelige Krigsmænd ind i Stuen, og Chaloner og Grenville fik sagt god Aften til Edvards Søskende og Pablo. Der var ikke megen Tid til at fortælle, Madlysten maatte først stilles. Dog fik Alfred at vide, at Kongen havde tabt Slaget, og at de tre unge Mænd var flygtet for deres Forfølgere; da saa Chaloner og Grenville var gaaet til Sengs, havde Edvard en lang Samtale med sin Broder om de sidste Tiders Tildragelser. Han

sluttede med at give Alfred alle Haande gode Raad om, hvad der var at gøre med hans to Venner.

»Her i Huset kan de ikke blive boende,« sagde han. »Men du har jo Nøglen til Klaras Hus. Der kan de jo bo storartet, indtil det kan lykkes dem at slippe bort til fremmede Lande — for det er deres Maal. Nu i Morgen tidlig tager jeg over til Hr. Stone, men i Overmorgen har I mig igen, og til den Tid kan I vel nok have Klaras Hus i Orden, ikke sandt? — Nu vil jeg sandelig i Seng. Du maa endelig kalde tidlig paa mig i Morgen — ellers sover jeg hele Døgnet rundt, tror jeg.« —

Næste Morgen, da Solen stod op, fik Edvards to unge Fæller Lov til at snue roligt videre; men selv maatte han op af Fjerene og af Sted. Da han var naaet til Skovfogedens Hus, var det endnu tidligt paa Morgenstunden, og det lod til, at Folk endnu laa i deres søde Søvn. Osvald var dog oppe; han stod i sin Dør og slikkede Solskin — Oktobers sparsomme Solskin. Edvard vinkede ad ham, men se, om han fortrak en Mine! Han slentrede bare hen imod ham med et Udtryk, som om han tænkte: »Hvad mon den Karl vil mig?« Men saa raabte Edvard: »God Morgen, Osvald!« og saa fik Piben en anden Lyd. Et velment »Velkommen hjem igen!« og et ærligt Haandslag var den brave Skovfogeds Hilsen til hans unge Ven, som derpaa i faa Ord fortalte ham alt, hvad der var sket.

»Og nu kommer jeg her for at bringe Skovrideren disse Tidender — ja, du forstaar jo nok . . .?«

» . . . En halvkvædet Vise? Jo, det gør jeg, Edvard, og jeg skal nok gøre mit til, at alle faar at

vide, at du har kæmpet ved Cromwells Side. Vis dig bare for saa mange som muligt i de Klæder der, saa er der ikke en Kat, der aner Uraad.«

»Nej, tror du vel, Osvald? Naa, men nu rider jeg sporenstregs hen til Hr. Stone og faar ham i Tale. Far vel og paa Gensyn!«

Og saa fløj Edvard i fuldt Firspring hen til Skovriderboligen, svang sig af Hesten i Huj og Hast og gjorde i det hele taget en saadan Staahej, som om det gjaldt Livet. Sam kom ud i Gaarden, da han hørte Hovslagene; til ham kastede Edvard Tøjlerne, buldrede saa gennem Køkkenet — hvor Jane puslede med Morgendrikken — og gik hen til Skovriderens eget Værelse og bankede paa Døren.

»Hvem er det?«

»Edvard Armitage,« lød Svaret. Saa blev Døren lukket op af Skovrideren selv, som i det første Øjeblik gjorde store Øjne ad det uventede Syn, det var at se Edvard i de Klæder.

»Velkommen, Edvard! Det glæder mig ret at se Dem — ogsaa i den Dragt. Men fortæl mig dog . . . Sæt Dem ned!«

»Det er snart fortalt, Hr. Skovrider,« svarede Edvard, og saa kom han frem med alt, hvad han havde at sige.

»Det maa jeg sige,« udbrød Hr. Stone, da den unge Mand havde talt ud. »De har handlet med stor Kløgt, og derved har De dækket mig over for dem, der vil mig til Livs. Tak for det! Det er saa meget heldigere, som Deres bratte Bortrejse allerede har pirret Nysgerrigheden og er kommet højere vedkommende for Øre. Men nu kommer De jo hjem

som en ægte Folkekriger — saa nu er den Ting klaret — Sikken en Glæde for Emma og Klara at se Dem igen! Smaapigerne har saamænd trolig spurgt efter Dem hver eneste Dag. Og saa kommer De hjem med hele Lemmer — Gud være lovet for det! Nu har De altsaa prøvet Krigens Færd, saa vil De vel slet ikke kendes ved Deres fredelige Skriverdragt mere?«

»Jo, men jeg vil dog først vise mig for Folk, som jeg er klædt nu,« mente Edvard. »Det kan aldrig skade.«

»Nej, det har De sandelig Ret i. Men gaa De nu ind i Dagligstuen og hils paa Børnene. Jeg kommer om et Øjeblik.«

Edvard fulgte hans Raad, og at han blev modtaget med overstrømmende Hjertelighed af den smukke Skovriderdatter og af hendes unge, forældreløse Plejesøster, gøres det neppe nødigt at fortælle.

Da Edvard og Hr. Stone senere hen paa Formiddagen taltes ved, sagde Skovrideren:

»De er sikkert af samme Mening som jeg: for Tiden er der intet at gøre. Om Gud vil, ser vi nok Kong Karl den Anden bære sine Fædres Krone. Men foreløbig maa vi bøje os for Magthaverne. Cromwel gaar sit Fald i Møde, tror jeg, og hvad gør det saa til Sagen, om vor Sag sejrer en Kende før eller senere? Tro De mig: disse Ulykkestider er gode Læreaar for en Mand, som skal være Konge og styre Land og Rige. Det vilde maaske slet ikke være saa stor en Vinding at faa Kong Karl paa Tronen i dette Øjeblik. Efter det, De har fortalt mig, har den unge Mand jo endnu meget at lære.«

»Det har han,« indrømmede Edvard Armitage. Og ikke alene *det* har jeg faaet Øjnene op for ved at være Vidne til de sidste Tildragelser. Jeg maa sige, at i Kongens Hær og blandt hans Mænd har jeg kun set grumme lidt af ægte ridderligt Sindelag. Nej, Egennytte, selvgod Daad og snævert Sind — det har jeg mødt i fuldt Maal! Hæren var et Skrabsammen alle Vegne fra — den *kunde* ikke bære Sejren hjem. Samfølelse maa der til for at fælde en Mand som Cromwell — det har jeg lært at indse, og derfor har nu ogsaa det Ord god Klang i mine Øren, som jeg forhen ikke gad høre: »Kommer Tid, kommer Raad!««

FIRE OG TYVENDE KAPITEL.

„Lamberts Hestfolk".

Den næste Dag trak Edvard i sin Jægertrøje og gik hjem til Skovløberhuset. Skovrideren var gerne gaaet ind paa den Tanke, at de to unge Flygtninge skulde bo i Klara Ratcliffs forladte Hytte; dog raadede han dem til at drage af Landet, saa snart de kunde. Da Edvard kom hjem, traf han alle Mand paa Pletten; hans Broder og den flinke Zigeunerdreng var allerede færdig med at sætte Klaras Hus i Stand til de nye Gæster.

»Hør, Alfred, nu maa du virkelig fortælle mig, hvad du har taget dig til, mens jeg har været i Krigen,« bad Edvard.

»Aah, jeg har saamænd ikke stort at fortælle.

Vi har ikke set en Mo'ers Sjæl i al den Tid. Men ligget paa den lade Side har vi ikke!«

»Nej, det vilde heller ikke ligne jer. Sig mig engang, de Heste, der staar inde i Stalden . . .?«

»Ja, nu skal du bare høre!« Og saa fortalte Alfred glædestraalende, hvor heldige han og Pablo havde været paa deres Hestejagt. Edvard hørte opmærksomt til, og da hans Broder var færdig, sagde han:

»Det er sandelig et Mesterstykke, du her har gjort, Alfred! Er det ikke det, jeg altid har sagt — du er ikke født til at leve i disse smaa, snævre Forhold!«

»Det skal du ikke sige, kære Broder! Jeg tror snarere, at jeg netop er kommet paa min rette Hylde her i Livet. Men *du* — du har først nu ret fundet dig selv, nu, du har været ude i den vide Verden. Du aner ikke, hvor du har forandret dig.«

»Det har jeg vel sagtens,« svarede Edvard. »Og dog maa jeg sige, at jeg langt fra er tilfreds med det, jeg har set derude. Jeg, som brændte af Lyst til Eventyr, — jeg har nu faaet min Ildhu kølnet, og jeg længes slet ikke tilbage til Slagets Tummel og Larm. Nu har jeg set, hvor falsk det Billede er, som vi har dannet os af Verden, før vi har tittet ind i den. Svig og Løgn, Tomhed og . . .«

»Ja; men nu dine to Venner?« indvendte Alfred. »Det er dog et Par brave unge Mænd, ikke sandt?«

»Jo, *det* er de! Men kun de færreste er som de!« mente Edvard, der var bleven bitter i Sindet ved at tænke paa al den Styghed og Troløshed, han havde været Vidne til i de sidste Tider. Han gjorde imidlertid Vold paa sig selv for at slaa de Tanker af Hovedet og fortalte nu sin Broder, hvordan Skov-

rideren havde modtaget sin til Landeværnskriger forvandlede Skriver.

»Sig mig, Edvard,« udbrød Alfred med eet, »tror du, at vi slipper for at faa en Bande af de *ægte* Cromwell'ske Krigskarle paa Halsen?«

»Nej, det gør I neppe. De leder vist højt og lavt efter Kong Karl, og det undrer mig, at de ikke allerede har gennemstøvet Nyskoven.«

»Hvad skal vi stille op, hvis de kommer her?«

»Det er godt, du minder mig om *det*. Skovrideren og jeg har nemlig allerede talt om den Ting, og her skal du se,« — Edvard drog sin Brevtaske frem og foldede et stort Ark Papir ud, »her har jeg et Kaldsbrev, hvori du er udnævnt til . . . jeg havde nær sagt: kgl. Skovløber — nej, Skovløber i Folkeraadets og Cromwells Tjeneste! Og her,« endnu et Brev kom frem af Tasken, »her kommer Humlen: »Skovløber i Nyskoven, Alfred Armitage, har i sit Hus at modtage og med rigelig Føde at forsyne 2 — siger og skriver tvende — af de Krigsfolk, som monne blive udsendte efter Landsforræderen Karl, den Anden kaldet. Efter Ordre: Stone.« Hvad siger du til det? Du forstaar jo nok Meningen med det hele: Chaloner og Grenville maa selvfølgelig blive i deres Rolle og stadig spille Rundhoveder. Hør, har du den Dragt, som jeg lod sy, da jeg blev forfremmet til Skriver?«

»Ja, den ligger, hvor du lagde den, da du drog bort,« svarede Alfred. »Pigebørnene havde rigtignok tænkt paa at sy sig et Par Vinterslag af den, men det er nok ikke blevet til noget. Hvad mener du for Resten om Alice og Edith? De er bleven store, hvad?«

»Ja, og har gjort god Fremgang, kan jeg tænke. Men burde de ikke snart se noget andet end Mælkespande og Gryder og Gulvskrupper? Burde vi ikke sørge for, at de nemmede de Sysler, som sømmer sig for unge adelige Kvinder?«

»Jo, men det er lettere sagt end gjort,« mente Alfred.

Ja, vist er det det, og det piner mig. De gaar her som et Par Bondepiger — hvordan skal de kunne klare sig ved Hove?«

»Ved Hove? Er du saa sikker paa, at deres Plads nogen Sinde bliver der? Du tror altsaa stadig paa, at Lykken atter vil blive os god?«

»Tror og tror. Jeg *haaber!*«

Edvard sank hen i dybe Tanker. Hans Broder forstyrrede ham i hans Grublerier ved at spørge til Skovriderdatteren.

»Emma er saa smuk og saa god, som hun altid har været,« lød Edvards Svar, »hun er nu en voksen Dame.«

»Og Klara?« spurgte Alfred.

»Ja, Klara har det ogsaa godt; hun blomstrer som en Rose . . . Men der har vi Chaloner! Saa kan vi sætte ham ind i Sagerne, saa at han ved, hvad han har at rette sig efter, hvis Cromwells Spejdere finder paa at gæste os.«

Den unge Kavaler var enig med de to Brødre i, at det ikke vilde falde vanskeligt at tage Krigsfolkene ved Næsen. »Det gjælder bare om, at vi kan klare os, hvis de giver sig til at spørge, hvilken Afdeling af Folkehæren vi hører til. Lad mig se . . . jeg tror, det bliver det bedste, at vi giver os ud for at høre til Lamberts Hestfolk.«

»Det kan gerne være. Men saa vil jeg raade Dem til, at De lader Deres og Grenvilles Hest sadle og lader dem staa her uden for Døren. Det hjælper alt sammen til at putte Krigsfolkene Blaar i Øjnene. Og gør det kun nu med det samme. Vi kan vist vente de ubudne Gæster endnu i Dag.«

»Ja, Cromwell plejer jo at være rap i Vendingen, naar det gælder. Det bliver sandelig ikke let for Kongen at undslippe Forfølgerne,« ytrede Chaloner.

»Hvorfor forlod han os ogsaa saaledes, som han gjorde?« udbrød Edvard. »Det lignende ikke noget!«

»Maaske gjorde han alligevel klogt deri,« mente Chaloner. »Husk paa, hvor upaalidelige hans Folk var. Hvem kunde han stole paa?«

»Hvem han kunde stole paa?« gentog Edvard krænket. »Paa Dem! Paa mig!«

»Ja vel, men hvor megen Misundelse vilde det ikke have vakt, hvis Kongens Valg var faldet paa Dem eller mig — eller paa en hvilken som helst anden af hans Mænd? Nu har han valgt kun at stole paa *sig selv*. Lad os haabe, at han maa have truffet det rette! . . . Een Ting er klar: vi kommer ikke til at drage Sværdet for Kongens Sag for det første. Naa, mig smager Hvilen meget godt . . . det vil sige, jeg har ikke tænkt at drive Tiden hen, jeg vil hjælpe Dem at dyrke Deres Jord. Sikken en Avlskarl, der kan blive af mig! Hvad siger De, Edvard? Vil De og Deres Broder fæste mig som Karl?«

Edvard brast i Latter. »Nej, Chaloner,« svarede han, »det duer De ikke til i Længden. De skal færdes, hvor Liv og Lystighed er til Huse.«

»Nej, ved De hvad! Skulde jeg ikke finde mig

i at bo her, hvor to saa elskværdige Husmødre som Deres Søstre gør mig Livet let, saa maatte jeg være et utaknemmeligt Asen. — Og dog har De Ret. Jeg mener i Virkeligheden ikke, hvad jeg siger.«

»Hvad mener De da?« spurgte Edvard.

»Det skal jeg sige Dem. Jeg har tænkt en hel Del over det, og det er virkelig Synd, at Deres Søstre skal gaa saaledes og slide og slæbe Dag ud og Dag ind! De burde sættes paa deres rette Hylde, burde de!«

»Hm!« Edvard smilte til sin Broder. »Det stod Alfred og jeg lige og talte om. Men hvor finder vi den »rette Hylde«, til dem? Ja — hvis jeg endnu ejede mine Fædres Herregaard! Men det var dengang! Nu kan jeg vente, at jeg en skønne Dag ser en af de Karle, vi sloges med ved Worcester, holde sit Indtog paa Arnholt . . .«

Chaloner afbrød ham. »Hør engang, Edvard! Jeg skylder Dem mit Liv . . . ja, jeg ved nok, at De ikke vil høre tale om den Vennetjeneste, men jeg *staar* nu engang i stor Gæld til Dem. Og derfor vil jeg nu sige til Dem: Skal Deres Søstre nogen Sinde bort herfra, saa husk paa mine Tanter ved Bolton! Paa deres Gaard vil de unge Piger kunne have det godt. Jeg vil skrive et Par Ord til dem; kan De faa Brevet sendt til Bolton?«

Edvard takkede sin Ven mange Gange for det elskværdige Tilbud, men han vilde ikke tage imod det, før han havde hørt, hvad de gamle Damer sagde dertil.

»Hvad de siger dertil?« gentog Chaloner. »De siger saamænd ja. For Resten . . .«

Han blev afbrudt ved, at Pablo kom løbende, saa stærkt Benene kunde bære ham, inde fra Skoven.

»Krigskarle!« pustede han. »Mange Krigskarle i flyvende Galop . . . hele Skoven vrimler!«

Nu var det, at det gjaldt! I en Fart blev Hestene trukket frem for Døren; Chaloner og Grenville gik ind og smed sig paa Sengen og lod, som om de snorksov; Edvard gik ind og tog sin Skriverdragt paa — den gav ham altid en Kende større Myndighed. Et Øjeblik efter saa Alfred, der holdt Udkig, en Flok Hestfolk galopere hen imod Huset. Delingsføreren red helt hen til Alfred og spurgte ham, hvem han var.

»Jeg er Skovløber, Hr. Krigsmand,« svarede Alfred ydmygt.

»Saa er det vel dit Hus. Hvem er derinde?«

»Ja, det er mit Hus. Og derinde — ja, der er for det første to Ryttere, som er ude at søge efter Worcester-Flygtningene; det er deres Heste, de to der. Og den Hest, den tilhører Skovrider Stones Skriver, som er herovre med Brev og Bud fra Øvrigheden.«

Edvard kom nu ud og hilste paa Rytterne. Han raadede ham og hans Folk til hellere at undersøge den sydlige Del af Skoven. »Her er saamænd ingen Flygtninge; det skal Skovrideren nok sørge for!«

»Hvad er det for nogle Krigsfolk, De har her?« spurgte Rytteren.

»Jeg tror, de hører til Lamberts Folk,« svarede Edvard; men vi kan jo for Resten faa fat i dem. Gaa ind og bed dem komme ud!« sagde han til Alfred.

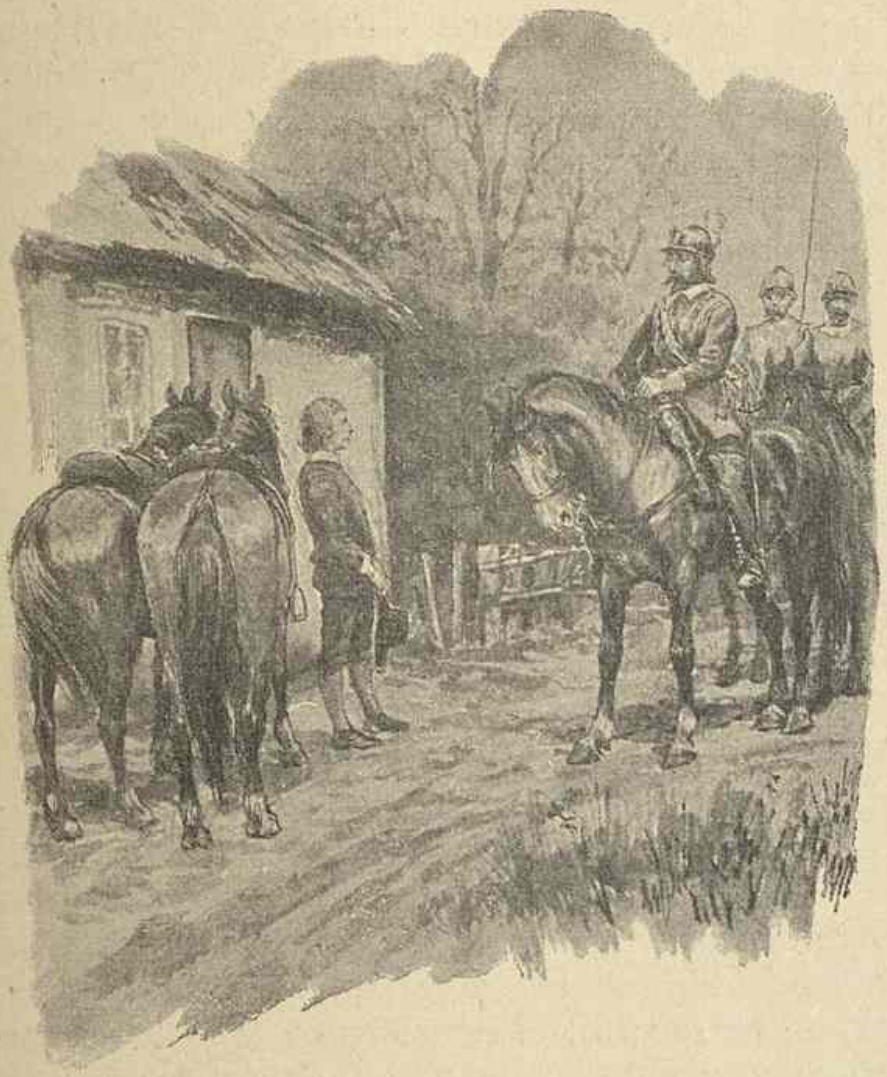

»Ja, Hr. Skriver, men de er slemme at faa op, for de ligger og snorksover, og trætte er de af det lange Ridt, de har gjort. Men nu skal jeg . . .«

»Nej,« mente den fremmede Rytter, »lad dem bare sove videre. Jeg har travlt og kan vist heller ikke faa meget at vide af dem, naar de hører til Lamberts Krigere.«

»Kan De ikke tage dem med Dem og give os to af Deres egne Folk i Stedet?« klynkede Alfred. »Jeg er kun en fattig Mand, og de spiser mig ud af Huset, disse her.«

Rytteren lo. »Ja, det er nogle glubske Karle, ved jeg nok. Men det maa De finde Dem i, min gode Mand!« Saa red han sin Vej, fulgt af sine Folk. Faren var overstaaet!

Endnu i nogle Dage var der fuldt af Soldater i Skoven, men vore Venner klarede sig stolt ved Edvards og Skovriderens Hjælp, og snart kunde de atter trække Vejret frit. Chaloner og Grenville fik sig hver en Skovløberdragt og flyttede til Klaras Hus; Edvard og Alfred fulgte dem derover; ved Afskeden gav Chaloner sin Vaabenfælle et Brev til Bolton, og endnu samme Dag red Edvard over til Skovrideren med det. Det skulde nok komme de gamle Damer i Hænde, lovede Hr. Stone. »Langton sørger nok for det,« sagde han. »For Resten — siden vi taler om Breve — her skal De se, Edvard, jeg har faaet en lang Skrivelse fra Cromwell selv, hvori han roser mig for min Iver og Dygtighed i Tjenesten. De kan tro, at det er de Krigsfolk, som De har talt med i den sidste Tid, der har faaet saa store Tanker om os! Er det ikke skammeligt, at vi skal være nødt til at

bære os saadan ad — leve i Løgn og Falskhed altid! . . .«

Og Skovrider Stone rystede paa Hovedet og faldt i dybe Tanker.

FEM OG TYVENDE KAPITEL.

Edvards Hjertesorg.

Dag ud og Dag ind gik Skovrideren og Edvard i Angest for at det skulde spørges, at Kong Karl var bleven fangen. Men en saadan Tidende kom ikke, og til sidst slog de og Kongens andre Tilhængere sig til Ro med den Tanke, at det vel var lykkedes den unge Flygtning at slippe uskadt over til den franske Kyst.

Men saa kom der andre Spørgsmaal og bankede paa Edvards Hjernekiste. Han gik og blev vred paa sig selv, fordi han ikke tog Mod til sig og fortalte Hr. Stone, hvem han egentlig var. »Her gaar jeg og spiller Skovløbersøn og Skriver, og saa skal mine Søstre sendes op paa en Herregaard! Hvad vil Skovrideren sige til det! For *han* faar det jo at vide, i hvert Fald af sin Datter . . . Jeg burde vist ikke længer dølge min Byrd for ham, han, som er saa venlig imod mig, og som har vist mig saa stor en Tillid! Og dog . . . « Nej, det blev ikke til noget, hvis han blev ved med at gaa og bryde Hovedet med den Ting. Og han kunde jo da ikke godt — mente han — uden videre buse ud med sin Historie. Det vilde være alt for kejtet!

Saa var det, at han fik at lyst Indfald: han vilde tale med Emma om Sagen! Mellem ham og hende var Forholdet fortroligt — og maaske en Kende mere end *det*. I al den Tid, han havde været ved Hæren, havde hun været i hans Tanke, og skønt han havde mødt mange baade fornemme og smukke unge Piger paa sin Vej, var der dog ingen af dem, der var saa smuk og god som Skovriderdatteren — det syntes Edvard da. Skulde han fri til hende? *Fri?* Han, som kun var nitten Aar, og som ikke ejede Salt til et Æg! Nej, men han *holdt* alligevel inderlig af hende . . .

»Hende vil jeg tale med,« tænkte Edvard Beverley som sagt. »Hvis jeg røber min Byrd og mit Navn for hendes Fader, kan det gerne gaa ham galt; bliver han spurgt, om han vidste, hvem det var, han havde taget i sin Tjeneste, saa er Skovrider Stone ikke den Mand, der redder sig ved en Løgn. Men naar jeg kun navngiver mig for hans Datter, saa er det en anden Sag. Altsaa maa jeg tale med Emma!«

Saaledes kædede Edvards Tanker sig sammen, og altid kredsede de om Navnet Emma. Der gik dog endnu et Par Dage, inden han rigtig kunde faa den unge Pige i Tale, og selv da han endelig blev ene med hende en Aftenstund ude paa Skovvejen, holdt han sig tilbage og kom ikke frem med det, han havde paa Hjerte.

Emma kunde nok se, at der var noget, der trykkede ham. »De er saa alvorlig, Edvard! De er aldrig glad mere. Hvordan kan det være?« spurgte hun venligt.

»Ja, Emma, jeg . . . jeg har saa mange Ting at

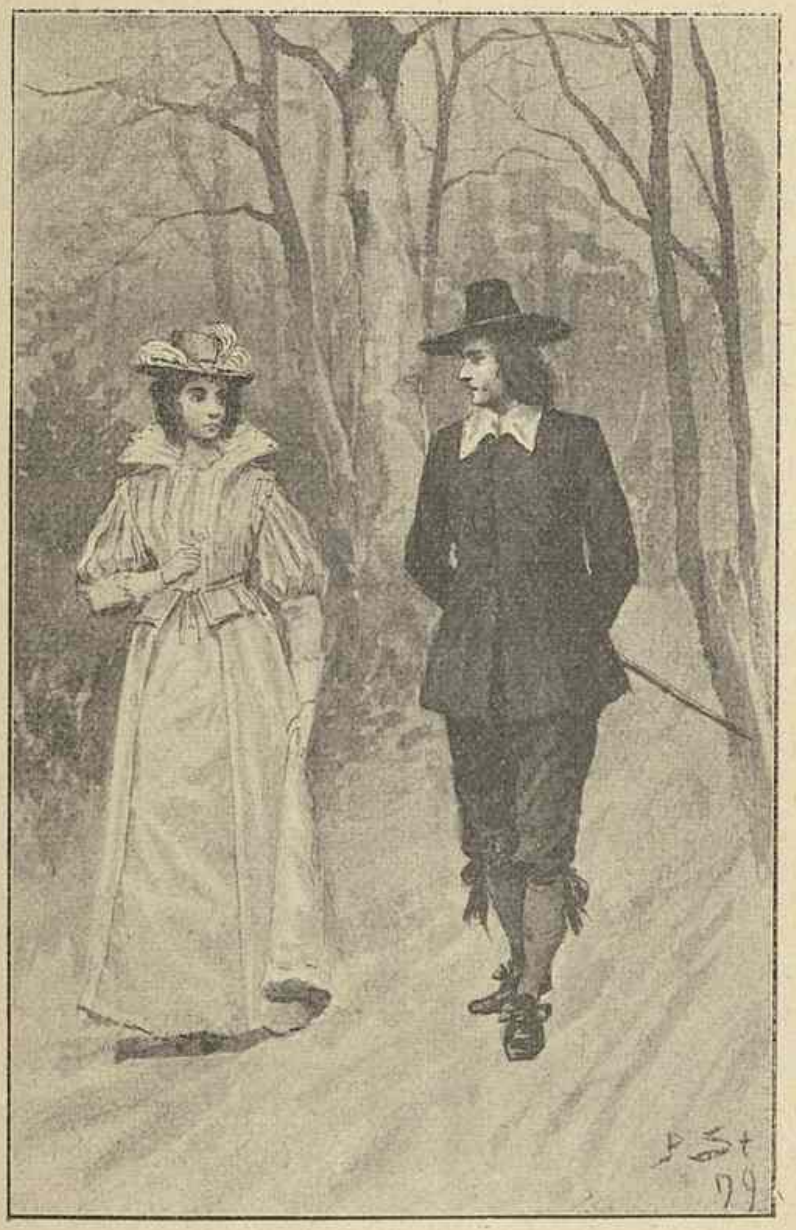

tænke paa, som . . . Jeg savner en Ven!« brast det ud af ham.

»En Ven? Er min Fader da ikke Deres Ven?«

»Jo, men det er netop noget, som jeg ikke kan tale med ham om. Der er noget, jeg gerne *vilde* fortælle ham, men ikke *tør,* fordi jeg er ræd for at skade ham derved. Sagen er, at den Hemmelighed . . .«

»Hemmelighed?« gentog Emma. »Det er da vel ikke noget om Kongen? Ved De maaske, hvor han skjuler sig, eller saadant noget? Hvis det er det, saa er mit Raad dette: Lad min Fader være helt uden for den Hemmelighed — og mig for Resten ogsaa. Det er, som De siger: det kan kun skade ham at faa noget at vide. Min Fader er for ærlig til at lyve og svigte sin Pligt! Saa hvis De bryder Dem det ringeste om os . . .«

Edvard afbrød hende. »Om jeg gør! Jeg . . . De ved ikke, hvor højt jeg sætter Dem, Emma. Jeg har tænkt saa meget paa Dem, lige fra den Dag, jeg rejste, og hvis De anede, hvor inderligt jeg elsk . . .«

Nu var det hende, der afbrød. »Jeg maa takke Dem for de venlige Følelser, De nærer for mig, Hr. Armitage!« sagde hun noget spidst, og disse Par Ord var som et Slag i Ansigtet paa Edvard.

»Hr. Armitage!« havde hun kaldt ham — bare for at holde ham tre Skridt fra Livet, tænkte han straks. Hvad skulde han svare? Han forsøgte at faa Samtalen paa Gled igen, men der var kommen ligesom en Kurre paa Traaden mellem de to unge, og de fulgtes ad hjem uden at tale sammen. Edvard fik altsaa endnu ikke aabnet sit Hjerte for Emma Stone.

Hjemme traf de Skovrideren i straalende Lune.

»Nu skal De bare høre en god Nyhed, Edvard! Folkeraadet har omsider lønnet mig for min lange og tro Tjeneste. Her sender det mig Skøde paa et Gods, som jeg længe har søgt om at faa.« Han rakte Edvard Brevet, hvori Folkeraadet gjorde Skovrider Stone til Ejer af Herregaarden Arnholt! Brevet var underskrevet: *Cromwell.*

Edvard blegnede og lagde Skrivelsen fra sig uden at mæle et Ord.

»Jeg har tænkt, at vi skulde ride derover i Morgen, De og jeg,« vedblev Hr. Stone.

Edvard svarede ikke.

»Er De ikke rask?« spurgte Skovrideren forundret.

»Jo, jeg fejler ikke noget, men — ja, ærlig talt, jeg troede ikke, at De vilde tage imod en saadan Løn! Og oven i Købet den Herregaard, som er bleven inddraget paa saa uretfærdig Maade!« Edvard talte sig varm ved Tanken om sit Fædrenehjem.

»Uretfærdig?« Hr. Stone trak lidt paa det. »Jeg har netop valgt den Gaard, fordi der ingen er i Live, som har Ejendomsret til den. De fleste andre Gaarde er det anderledes med; Ratcliffs Gods bør saaledes med Rette komme i lille Klaras Eje. Men naar jeg faar Arnholt, gaar jeg ikke i Vejen for nogen som helst.«

Edvard tænkte sig lidt om. Saa sagde han: »Sæt nu, at hele den Beverley'ske Æt alligevel *ikke* er omkommen! Tænk Dem, at der en skønne Dag meldte sig en Arving til Herregaarden! Vilde De saa afstaa Arnholt til ham?«

»Det lover jeg!«

»Saa tager jeg mine Ord tilbage Hr. Stone,« sagde

Edvard.« »Naar *det* er Deres Agt, saa er jeg lige saa glad som De selv over, at De er bleven Arnholts Herre.«

»Det glæder mig, at De ser saadan paa Tingene. Og dog,« tilføjede Skovrideren, »kommer jeg sagtens aldrig til at holde det Løfte. Obert Beverleys Børn brændte jo inde, og Arnholt vil saamænd gaa i Arv til min Datter, det er jeg saa sikker paa som paa, at to og to er fire.«

Disse Ord ramte Edvard som et Knivstik i Hjertet. »I Arv til min Datter,« summede det for den unge Mands Øren, — »i Arv til min Datter!« Saa var altsaa alt Haab ude. Nu kunde han ikke tænke paa at vinde Emmas Haand og Hjerte — det vilde jo se ud, som om det var Herregaarden, han vilde vinde. Arnholt! Hans Faders Arv, som var hans med Rette!

»Ak,« sukkede Edvard, da han var gaaet til Sengs, »gid jeg dog aldrig var draget bort fra det lille Skovløberhus! Her vil jeg ikke blive. Alfred og jeg maa ud at søge Lykken i den vide Verden, saa snart vore Søstre er kommen i gode Hænder!«

Ved Daggry stod han op, klædte sig paa og red til sine Søskende. De kunde nok se, at der var gaaet ham noget imod, men det var kun Alfred, der fik at vide, hvad der tyngede paa hans Sind. Ham fortalte han det hele og spurgte ham saa, hvad *han* vilde raade til.

»Ja—a,« mente Alfred, »hvis Emma holdt af dig, saa . . . Men du mener jo nej? Hun vilde ikke lade dig komme til Orde, siger du?«

»Ja, hun lod mig tydelig forstaa, at jeg kun var

»Hr. Armitage« og værs'go' havde at holde mig tre Skridt fra Livet af hende.«

»Mener Kvindfolk monstro altid, hvad de siger?«

»*Hun* gør det, det er jeg saa vis paa! Og selv om hun vilde tage mig, naar jeg navngav mig som den, jeg er, saa vilde den Tanke være alt for grim, at det ikke var mig selv, men bare mit adelige Navn, jeg kunde takke for min Hustru! Nej, Alfred, vil du som jeg, saa drager vi langt bort herfra. Alice og Edith kan vel komme op hos de gamle Damer ved Bolton, og jeg gaar i fremmed Krigstjeneste — lige meget hvor. Du — du kan jo . . .«

Alfred havde ladet ham snakke. Nu afbrød han ham og sagde bare: »Ja, *jeg* bliver her — foreløbig i alt Fald, indtil jeg hører fra dig.«

Ellers prøvede han slet ikke paa at rokke ved det, som Edvard havde sat sig i Hovedet: han tænkte paa gamle Jakobs Mundheld: »Kommer Tid, kommer Raad.«

Da Edvard ved Aftenstid vendte hjem til Skovriderboligen, var der kommen et Brev til Chaloner; desuden kunde Hr. Stone fortælle ham den store Nyhed, at Kong Karl var sluppen over Kanalen og nu var i Frankrig.

Ikke een Times Søvn fik Edvard Beverley den Nat, og ikke saa snart gryede det ad Dag, før han var paa Vej over til Klaras Hus, hvor nu Chaloner og Grenville boede. Der fik han snart Brevets Indhold at vide: Frøknerne Conyng glædede sig til de to unge Pigers Komme og skulde nok hente dem i London! — Glad over dette venlige Svar drog Edvard videre, hjem til Skovløberhuset.

og græd og bad en Bøn. Alfred var nær ved at fortryde sine haarde Ord. Nu kom ogsaa Skovrider Stone ind for at se til den syge. Han spurgte venligt til Alfreds Søstre, men den unge Mand svarede nok saa mut, at de var sendt andetsteds hen til nogle Venner, der vilde tage sig af dem. Hr. Stone blev ikke lidt overrasket, men da han vilde have mere at vide, brød Alfred kort af og sagde bare, at Pigebørnene var i London og havde det godt der.

Hele Natten sad Alfred hos sin Broder, men først ved Daggry vaagnede Edvard. Saa snart han slog Øjnene op kendte han Alfred, men han var endnu for svag til at tale; han drak en Taar Vand og sank saa atter tilbage paa Puden og faldt i Søvn.

Nu gik det rask fremad med Edvard Beverleys Helbredelse. Snart kunde han tænke paa at staa lidt op, men det fik hverken Skovrideren eller de unge Piger at vide; han havde nemlig i Sinde at drage bort uden deres Vidende, saa snart han var stærk nok dertil. En skønne Dag, da Mørket var faldet paa, kom Pablo saa over med Hestene; Osvald satte dem ind i Stalden, og ved Daggry listede de to Brødre sig ganske stille ned ad Trappen, steg til Hest og red deres Vej uden at der var andre end Osvald, der vidste det.

— — —

Ud paa Morgenstunden, da Skovrideren var staaet op, bankede Osvald paa hans Dør. Han kom for at give ham et Brev fra Edvard, som den unge Mand havde skrevet førend han drog bort. Skovrideren aabnede Brevet, og stor var hans Forbavselse — og tillige hans Harme — da han havde læst dets Indhold. Edvard takkede ham og hans Datter for alt

godt, men sluttede med de Ord: »Jeg maa drage bort uden at sige Dem far vel! Skylden er ikke min, den ligger i forskellige Tildragelser, som jeg ikke nærmere kan omtale. Nu sejler jeg over til Frankrig og gaar i fremmed Krigstjeneste. Dem og Deres Hus ønsker jeg alt Held og Lykke, og jeg vil altid med Glæde mindes de Dage, jeg har henlevet hos Dem.«

»Er han virkelig borte?« udbrød Hr. Stone. »Og det faar jeg ikke at vide før nu! De, Osvald, som staar i min Tjeneste, burde dog have sagt mig det! . . . Nu kan De gaa!«

Skovrideren var vred. Alt, hvad han havde haft i Sinde, var nu omstødt. Hvad kunde det være for nogle »Tildragelser«, Edvard talte om i sit Brev, — Tildragelser, som han ikke nærmere kunde omtale? »Jeg forstaar ikke et Ord af det hele! Jeg maa have fat i Emma!«

Han aabnede Døren og kaldte sin Datter ind i Stuen. Hun brast i Graad, da hun hørte, hvad Edvard havde skrevet, og hendes Fader lod hende græde ud, inden han venligt spurgte hende om, hvad der var sket mellem hende og den unge Skovløber.

Tøvende og med Taarer i Øjnene fortalte hun at Edvard havde sagt til hende, at han holdt saa inderlig af hende, men at hun havde afbrudt ham, dels fordi hun ikke kunde lide at høre paa Smiger, dels fordi hun ikke turde andet for sin Fader. »Jeg kunde jo nok tænke, at du aldrig vilde give din eneste Datter bort til en fattig Skovløber,« forklarede hun.

»Du er en god Pige,« sagde Hr. Stone og klappede hende paa Kinden, »men du har dog for en Gangs Skyld taget fejl af mig, lille Emma.«

»Taget fejl! Hvad mener du?«

»Jeg mener, at det tværtimod var mit højeste Ønske, at du skulde blive Edvards Hustru. Men jeg vilde have, at du skulde elske ham for hans egen Skyld.«

»Ja men jeg holder jo ogsaa af ham. Jeg turde bare ikke give ham mit Ja,« hulkede Emme.

»Fejlen er paa en Maade min,« sagde hendes Fader. »Jeg burde have talt rent ud til dig. Ser du, Emma, jeg har længe haft en Anelse om, at Edvard Armitage i Virkeligheden hedder Edvard Beverley . .«

Emma saa forundret op.

»Ja, netop Edvard Beverley!« gentog Skovrideren. »At han med andre Ord er Arnholts rette Herre, som Folk ellers tror er død! Mine Anelser er nu bleven til Vished. I Kirkebogen har jeg set, at Oberst Beverleys fire Børn, som efter Sigende omkom ved Herregaardens Brand, netop hed Edvard, Alfred, Alice og Edith, og at deres Alder passer nøje paa vore unge Venner fra Skovløberhuset. Derfor var det, at jeg sørgede for at faa Arnholt i mit Eje. Ligefrem give det tilbage til ham kunde jeg ikke for Folkeraadet og Cromwell. Men da jeg vidste, at han havde dig kær, lod jeg et Ord falde om, at Herregaarden vilde blive din Medgift — saa tænkte jeg, at alting vilde gaa, som det skulde.«

»Nu forstaar jeg det hele,« sagde Emma. »Han har ikke villet ydmyge sig ved at mod tage sin Fædrenearv af min Haand, og saa er han draget bort herfra. Nu ser vi ham maaske aldrig mere. Aah, Fader, hvor jeg er ulykkelig!«

Skovrideren søgte at trøste hende; han lovede at ride over til Alfred og tale med ham, og han for-

talte hende, at han allerede gennem sin Ven Langton havde faaet at vide, hvor Alice og Edith var rejst hen. »De er i Huset hos to rare gamle Frøkener oppe ved Bolton, og der har de det som Blommen i et Æg!«

Allerede den næste Dag gæstede Hr. Stone Skovløberhuset og havde en lang Samtale med Alfred Beverley, der blev hjertelig glad ved at kunne se en Ven i den brave Skovrider. Saa snart han atter var redet sin Vej, satte Alfred sig til at skrive til sin Broder, der nu for Alvor var ude i den vide Verden. »Det kan nok være, at Edvard vil blive glad, naar han hører, hvorledes det i Virkeligheden staar til med Emmas og hendes Faders Sindelag!«

Det blev et langt, langt Brev, Alfred fik sat sammen, og endnu den samme Dag sørgede Skovrider Stone for, at det blev sendt med Ilbud ad Frankrig til.

SEKS OG TYVENDE KAPITEL.

Gammen og Glæde.

Nu var Edvard Beverley i Frankrigs Hovedstad. Derhen var han og hans Rejsefæller, Chaloner og Grenville, straks draget for at faa deres Konge i Tale, som opholdt sig ved Ludvig den Fjortendes Hof. Kong Karl tog grumme venligt mod den unge Adelsmand. Da han hørte, at det var hans højeste Ønske at træde i en dygtig Krigsherres Tjeneste, sagde han:

»Ja, saa skal jeg nok lægge et godt Ord ind for

Dem hos min gode Ven, den store Hærfører, Prinsen af Condé. Det er en Mand, der kan lære Dem, hvad Krigskunst vil sige.«

Edvard takkede saa mange Gange for det gode Løfte. »Men jeg har rigtignok endnu mere paa Hjerte, hvis Deres Majestæt vil give mig Lov til at komme frem med det.«

»Tal kun frit, Edvard Beverley,« lød det venlige Svar, og saa bad den unge Mand da Kongen om ogsaa at tænke paa Chaloner og Grenville. »Vi vilde saa gerne følges ad i tykt og tyndt her i det fremmede Land.«

»Chaloner og Grenville!« gentog Kong Karl. »Er de kække unge Mænd ogsaa her i Paris? Hils dem fra os og sig dem, at det skal være os en Glæde at tale deres Sag hos den store Condé.«

Dermed var Samtalen til Ende, og Edvard ilede hjem for at bringe sine Venner Bud om Kongens gode Løfter. Hjemme ventede der ham endnu en Glæde — Alfreds Brev var kommet.

Edvard blev sjæleglad over at høre de gode Tidender, det indeholdt; Alfreds Forklaring af Skovriderens og Emmas Adfærd lettede en tung Sten fra hans Hjerte. Dog var han ikke til Sinds at drage hjem til England endnu. Prinsen af Condé skulde føre de spanske Soldater i Krigen mod Nederlandene, og den Krig vilde Edvard og hans Fæller tage Del i. Men han skrev straks et venligt Brev hjem til Hr. Stone, for at den brave Skovrider kunde vide, at alt Nag var glemt; Emma skrev han ikke stort om — han nøjedes med at sende hende en venlig Hilsen.

Saa kom Krigens Tid, og baade Edvard, Chaloner og Grenville kæmpede med Ære under Condés Fane. Af og til spurgte de nyt fra England — og ikke altid godt nyt. I Aaret 1654 fik Cromwell saaledes den franske Konge til at jage Karl den Anden ud af Frankrig; han drog saa til Spanien, og det saa ud til, at han aldrig nogen Sinde skulde komme til at sidde paa sine Fædres Trone. Cromwell kuede det engelske Folk med fuldt saa haard en Haand som Enevoldskongerne, og Folkeraadet havde snart ikke stort at skulle have sagt — men saa med eet ramte Døden den gamle Noll, og det lysnede for Kong Karls Sag.

Da længtes de unge Krigere tilbage til deres Fædreland, og saa snart der var sluttet Fred, drog de bort fra Hæren, og ilede til deres Konge, der nu opholdt sig i Nederlandene. Han modtog dem med aabne Arme, og af hans Mund hørte de den glædelige Tidende, at Cromwells unge Søn, Richard, ikke vilde indtage sin Faders høje Stilling, og at det engelske Folk derfor havde i Sinde atter at indføre Kongemagten.

Saaledes gik det da ogsaa. Den 15de Maj 1660 fik Karl den Anden det Budskab, at han var bleven udraabt til Konge af England, og den 29nde i samme Maaned holdt han sit Indtog i Hovedstaden, hilst af Folkets jublende Velkomstraab.

Ved Kongens Side, forrest i hans prægtige Følge, red Edvard Beverley, Chaloner og Grenville. Langsomt gik det, Fod for Fod, op igennem Londons Hovedgade, hvor Vinduerne var fulde af højtidsklædte Damer, der viftede med deres hvide Lommetørklæder

og kastede Blomster ned til den unge Konge og hans Følge.

»Se engang,« udbrød Chaloner med eet, »kan du kende de to smukke unge Piger i det Vindue der, Edvard!«

»Hvor? Der! . . . Nej, hvem er det?«

»Aah, dit Tossehoved! Kan du ikke kende dine egne Søstre? Bag ved dem staar mine kære Tanter . . .«

De kom nu nærmere hen ad Vinduet til, og Edvard maatte give sin Ven Ret. Det var virkelig Alice og Edith! »Men hvor de dog er forandrede!« brød han ud. »At det virkelig er de to Smaapiger, som jeg sagde far vel til ude i det lille Skovløberhus!«

»Ja, kønne er de — men det har de da ellers altid været,« mente Chaloner, som ikke kunde faa sine Øjne fra Alices smukke Skikkelse.

Nu red de forbi, og i det samme fik Edith Øje paa sin Broder og sagde saa højt, at Kongen tydelig kunde høre det: »Alice, der er Edvard!« Medens de unge Piger havde travlt med at vinke og nikke til deres »store Bro'r«, som de ikke havde set i mange Aar, spurgte Kongen ham, om det var hans Søstre, og da Edvard svarede ja, løftede Kongen sig op i Stigbøjlerne og hilste ærbødigt paa dem — det var jo den ædle Oberst Beverleys Døtre. —

Af sine Søstre fik Edvard at vide, at Skovrider Stones Datter ogsaa boede i London, og at hun af og til kom i Frøknerne Conyngs gæstfri Hus for at se til sine Venner derhjemme fra Nyskoven. Hun var saa smuk, saa smuk, sagde de, og Friere havde hun nok i Snesevis.

»Men Alfred! Hvordan gaar det ham?« spurgte Edvard.

»Storartet! Han styrer Arnholt indtil videre. Nu er Herregaarden jo bleven genopført. Et helt Slot skal den ligne . . .«

»Ja«, mente Edvard, »det kan være meget godt alt sammen — men mig kan det jo lidet glæde. Hr. Stone vil sikkert gerne give mig Gaarden som Medgift med Emma. Men faa min Fædrenearv paa den Vis — nej, det *vil* jeg nu engang ikke.«

Alice rystede paa Hovedet: »Du er og bliver dog en Stivnakke, Edvard! Du har to Ønsker — at faa Arnholt igen og at faa Emma til Hustru. Men naar begge Dele tilbydes dig under eet, saa siger du: »Nej Tak!« Du har sat dig i Hovedet, at du vil have hvert Ønske opfyldt for sig.«

»Ja, bi kun! Du skal se, Kongen giver mig nok Arnholt igen. Saa har jeg ikke nødig at tage det som en Gave af Skovriderens Haand.«

»Tror du virkelig, at Kongen kan det? Hvis nu alle Adelsmænd i Landet kom og krævede deres inddragne Slotte og Gaarde tilbage, saa fik Kongen saamænd nok at gøre. Det vilde ogsaa være at gøre Hr. Stone Uret, hvis det skete — saa dygtigt som han har virket for Kongens Sag!«

Edvard maatte, hvor nødig han end vilde, give sin kloge Søster Ret, og han talte derfor slet ikke til Kongen om Sagen. Det kunde jo være, at alt vilde gaa af sig selv. »Kommer Tid, kommer Raad,« som gamle Jakob sagde. Imidlertid gensaa han ved en Hoffest sin elskede Emma; han talte ikke med hende, men alene Synet af hende mildnede hans Sinde-

lag mod den Mand, der nu var Arnholts lovlige Herre.

Ogsaa sin Broder saa han omsider igen. Ogsaa han raadede Edvard til at slaa af paa sine Krav.

»Du har slet ikke nødig at sætte dig paa den høje Hest,« forklarede han; »Skovrideren har virkelig altid tænkt sig, at du og ingen anden skulde have Arnholt! Men tror du, hans Datter vil have dig nu?«

»Om hun vil have mig?« gentog Edvard forundret.

Alfred brast i Latter. »Se se! Du er nok indbildsk, kære Broder! Du tror, at en ung, rig Pige som hun ikke skulde kunne finde paa at tage nogen anden end dig — og det skønt du ikke har sendt hende et Ord i alle de mange Aar, du har været udenlands.«

Han var nær ved at tage Modet fra Edvard, men Alice trøstede ham med, at Emma Stone sikkert holdt af ham endnu. »Hvorfor skulde hun ellers have sagt nej til alle de fornemme Mænd, der har friet til hende?«

Tiden viste, at Alice havde Ret.

Emma Stone havde virkelig holdt fast ved sin Kærlighed til den unge »Skovløber«, og da Edvard Beverley nogen Tid efter bad om hendes Haand og Hjerte, gav hun ham uden Tøven sit Ja.

Et Aars Tid efter stod Brylluppet. Gildet blev holdt paa Kongens Slot, og Edvard og Emma gik ikke ene til Brudeskammelen; to andre unge Brudepar fulgte dem: Chaloner med Alice og Grenville med Edith ved sin Side.

Alfred Beverley levede endnu i nogle Aar som Ungkarl. Landmand var han med Liv og Sjæl —

og en dygtig Mand, som havde lært at staa paa egne Ben. Først fik han af sin Broder en Gaard i Fæste, men snart havde han lagt nogle Penge til Side, og saa fik ogsaa han Lyst til at sætte Foden under eget Bord. Han købte en Herregaard og giftede sig. Med hvem? Med Klara Ratcliff, som han altid havde haft et godt Øje til.

Det gamle Skovløberhus kom i gode Hænder. Det blev givet til Pablo, som ogsaa giftede sig og snart blev en velstaaende Mand. Osvald Skovfoged tog Tjeneste paa Arnholt, saa snart Edvard og hans unge Hustru var draget derind, og om det saa var Jane, flyttede hun paa sine gamle Dage op paa Herregaarden; hun *maatte* være, hvor »lille Emma« var.

Edvard Beverley og hans Søskende var nu kommet paa deres rette Plads i Livet. Men derfor slog de ikke en Streg over Fortiden. Nej, de syslede mangen en Gang med Minderne fra de lykkelige Læreaar, som de havde tilbragt ude i det fattige Skovløberhus, medens de endnu kun var — Børnene i Nyskoven.

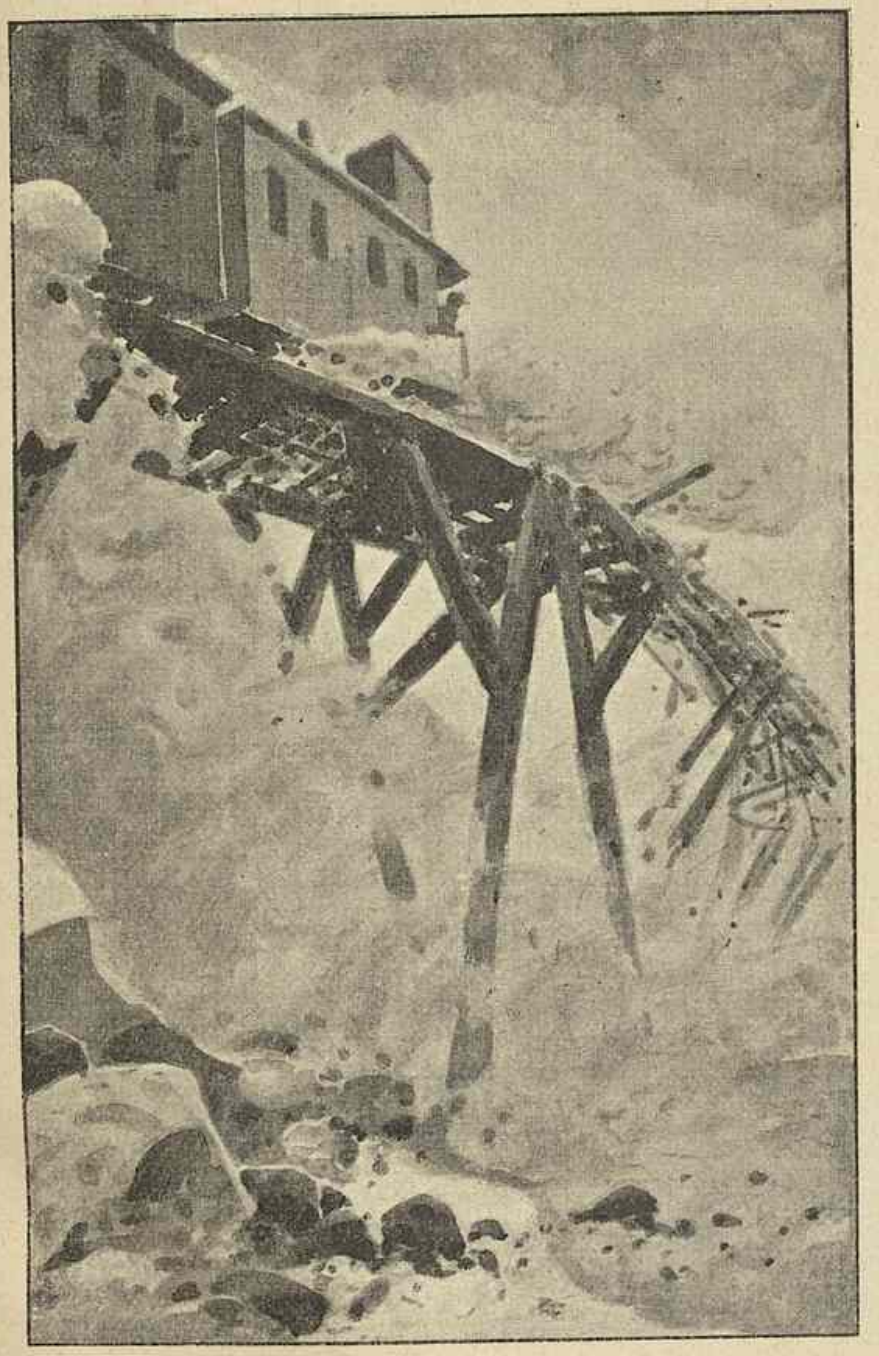

Prøvebillede af „Jorden rundt i 80 Dage“.

„Jorden rundt i 80 Dage“ og „Den gule Ulv“ er i B. B.s Udg. tilsammen solgt i **60,000 Ekspl.**

maa bestaa med den røde Indianer, om Livet i den ensomme Skov og paa de endeløse Prærier. De to brave Indianere *Ørneøje* og *Monok* staar trofast deres hvide Venner bi i Striden mod den listige og grusomme »*Gule Ulv*« og hjælper til endelig at overvinde ham. Den modige, snarraadige unge Pige, *Ellen Miller*, som bliver bortført af Indianere, og hendes gamle Fader er vel Hovedpersonerne i vor Fortælling; men rundt om dem findes deres Venner, den brave *Henrik Wood*, den unge *Frank Thornton* og Jægeren *William Grey*, hvis eneste Søn som Barn er bleven røvet af de onde Rødhuder og nu lever som Træl hos »Den gule Ulv«. Historien om, hvorledes Jægeren træffer sin Søn og frelses af denne, er noget af det mest spændende i vor Fortælling og vil sikkert i højeste Grad fængsle alle vore smaa Læseres Opmærksomhed.

I det hele skifter det ene fængslende Optrin med det andet. Det natlige Overfald paa »Ellens Ro«, hvor Indianerne med brændende Pile søger at skyde Huset i Brand, Ørneøjes snilde List, Ellens Redning, Indianernes Jagttur og Fangernes Skæbne — det er en Række livfulde og tiltrækkende Billeder, her vises; thi intet Sted bliver Historien langtrukken eller udtværet.

„Den gule Ulv“ er forsynet med en Række udmærkede Illustrationer af den dygtige Tegner *J. Resen Steenstrup*.

„Den gule Ulv“ udkommer i kun 5 Hæfter à 10 Øre.

Der udsendes som sædvanlig et Hæfte hver 14. Dag.
Hæfte 1 udsendes Lørdag d. 25. Juni.

BESTILLINGSSEDDEL.

(Udfyldes og afleveres til Læreren eller Lærerinden.)

Undertegnede bestiller herved af

Børnenes Bogsamling,

leveret med et Hæfte hver 14. Dag:

..... Ekspl. Verne: Jorden rundt i 80 Dage i 6 Hft. à 10 Ø.
..... Ekspl. Erslev: Den gule Ulv i 5 Hæfter à 10 Ø.

.....

.....

CITYTRYKKERIET. · KØBENHAVN K.

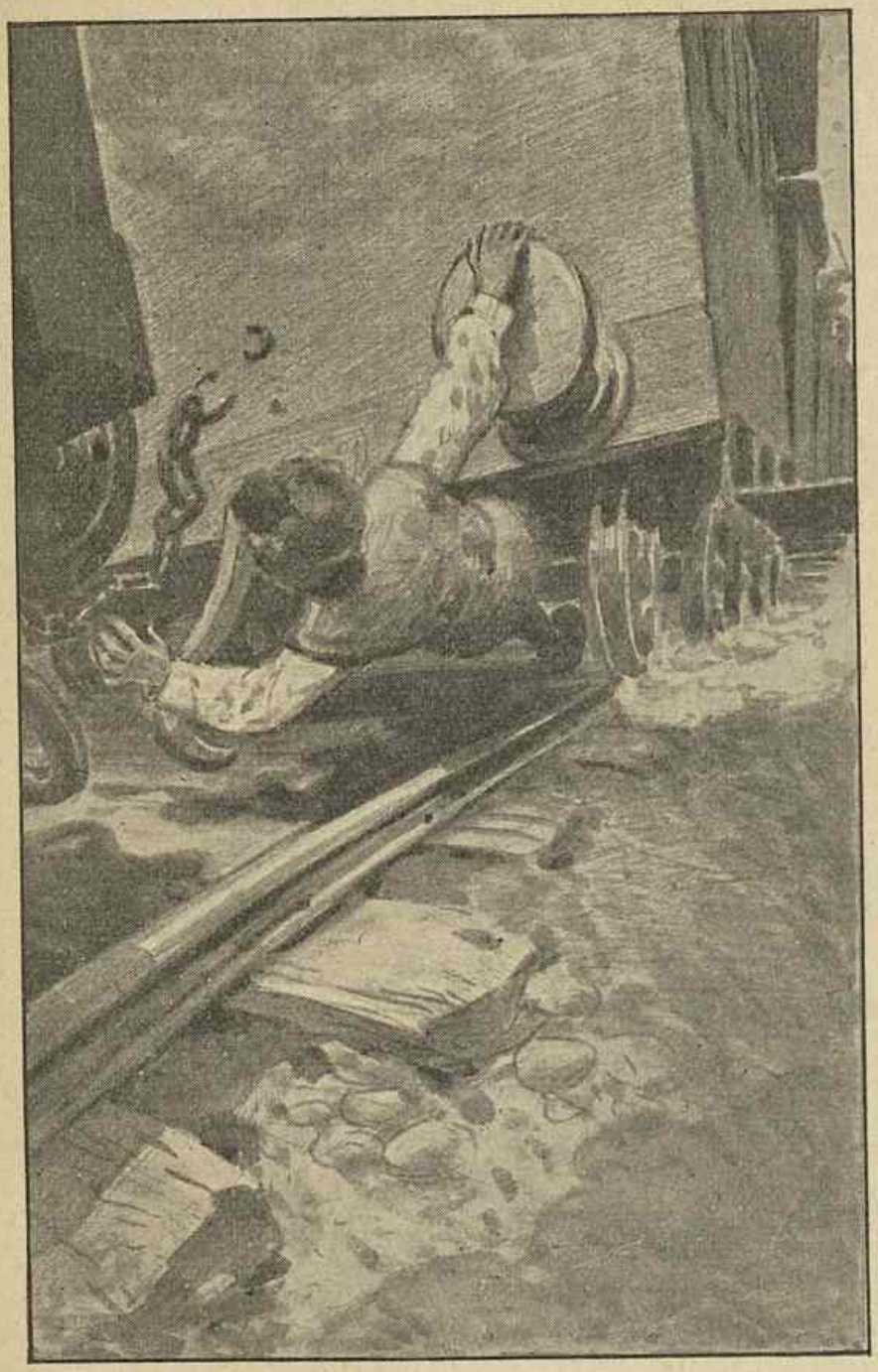

Prøvebillede af „Jorden rundt i 80 Dage“.

„Jorden rundt i 80 Dage“ og „Den gule Ulv“ er i B. B.s Udg. tilsammen solgt i **60,000 Ekspl.**

maa bestaa med den røde Indianer, om Livet i den ensomme Skov og paa de endeløse Prærier. De to brave Indianere *Ørneøje* og *Monok* staar trofast deres hvide Venner bi i Striden mod den listige og grusomme »*Gule Ulv*« og hjælper til endelig at overvinde ham. Den modige, snarraadige unge Pige, *Ellen Miller*, som bliver bortført af Indianere, og hendes gamle Fader er vel Hovedpersonerne i vor Fortælling; men rundt om dem findes deres Venner, den brave *Henrik Wood*, den unge *Frank Thornton* og Jægeren *William Grey*, hvis eneste Søn som Barn er bleven røvet af de onde Rødhuder og nu lever som Træl hos »Den gule Ulv«. Historien om, hvorledes Jægeren træffer sin Søn og frelses af denne, er noget af det mest spændende i vor Fortælling og vil sikkert i højeste Grad fængsle alle vore smaa Læseres Opmærksomhed.

I det hele skifter det ene fængslende Optrin med det andet. Det natlige Overfald paa »Ellens Ro«, hvor Indianerne med brændende Pile søger at skyde Huset i Brand, Ørneøjes snilde List, Ellens Redning, Indianernes Jagttur og Fangernes Skæbne — det er en Række livfulde og tiltrækkende Billeder, her vises; thi intet Sted bliver Historien langtrukken eller udtværet.

„Den gule Ulv“ er forsynet med en Række udmærkede Illustrationer af den dygtige Tegner *J. Resen Steenstrup*.

„Den gule Ulv“ udkommer i kun 5 Hæfter à 10 Øre.

Der udsendes som sædvanlig et Hæfte hver 14. Dag.
Hæfte 1 udsendes Lørdag den 25. Juni.

BESTILLINGSSEDDEL.

(Udfyldes og afleveres til Læreren eller Lærerinden.)

Undertegnede bestiller herved af

Børnenes Bogsamling,

leveret med et Hæfte hver 14. Dag:

..... Ekspl. Verne: Jorden rundt i 80 Dage i 6 Hft. à 10 Ø.
..... Ekspl. Erslev: Den gule Ulv i 5 Hæfter à 10 Ø.

.....

.....

CITYTRYKKERIET. - KØBENHAVN K.

To af de bedste Børnebøger.

Jules Verne: Jorden rundt i 80 Dage.

Dansk Udgave ved **Erling Stensgård.**

Med 41 Tegninger af **Louis Moe.**

Jules Verne er bleven verdensberømt som Forfatter af eventyrlige Rejseskildringer, og **„Jorden rundt"** er hans berømteste Værk. Gennem Oversættelser paa mangfoldige Sprog og gennem Bearbejdelser for Skuepladsen har hans farverige Fremstillingsevne begejstret Tusinder og atter Tusinder for Bogens Helt, den rolige, altid aandsnærværende Engelskmand *Fileas Fogg,* hans Tjener, den muntre og kække Pariser *Hurtigkarl,* og Fru *Aonda,* den unge indiske Fyrstinde, som de frelser fra en grufuld Død paa Baalet. Intet kan lignes ved den Spænding, hvormed man følger Eventyrerne paa deres vidunderlige Rejse fra By til By, fra Land til Land. Selve Gangen i Fortællingen skal ikke røbes her; kun saa meget, at Interessen i særlig Grad knytter sig til den engelske Opdagelsesbetjent *Fix's* Forfølgelse af Heltene i vor Fortælling.

Hvis man blot kaster et Blik paa den Vej, Rejsen gaar, ser man snart, at Fileas Fogg kommer til de allerinteressanteste Egne, man kan tænke sig: London—Paris—Brindisi—Suez—Bombay—Kalkutta—Hongkong—Yokohama—San Fransisco—New York—Liverpool—London, og hans Oplevelser paa denne Vidunderrejse er da ogsaa af en saa sælsom Beskaffenhed, at enhver maa føle sig i høj Grad betaget ved Læsningen. Ethvert Barn, der har begyndt at læse denne Fortælling, vil fra Hæfte til Hæfte vente med stigende Længsel paa Fortsættelsen.

Ved at læse **„Jorden rundt"** vil Børnene lære at se paa og forstaa et Landkort, og de glimrende Skildringer af de Egne, hvorigennem Bogens Helt drager, vil give Geografibogens tørre Ord Liv og Farve for Barnet, saa Fortællingen paa den fortrinligste Vis arbejder Haand i Haand med Undervisningen. Ende-

Bort med Nick Carter-Litteraturen!

lig taler hver Side i Bogen i indtrængende Ord Punktlighedens og Snarraadighedens Pris.

„Jorden rundt i 80 Dage“ er den i bedste Forstand mest spændende og tillige en i høj Grad udviklende og opdragende Bog at give Børnene i Hænde. Det er da intet Under, at Undervisningsministeriet i Frankrig har indlemmet den i alle Skole- og Folkebogsamlinger i Landet, ligesom Skolevæsenet i Paris i stort Omfang bruger den ved Uddelingen af Flidsbelønninger, og at denne fortræffelige Bog nu er kendt og skattet overalt — Jorden rundt!

Bogen er rigt illustreret af den dygtige og underholdende Tegner *Louis Moe.*

„Jorden rundt i 80 Dage“ udkommer i kun 6 Hæfter à 10 Øre.

Der udsendes som sædvanlig et Hæfte hver 14. Dag.
Hæfte 1 udsendes Lørdag den 11. Juni.

Enhver, som ikke i Forvejen ejer denne fortrinlige Fortælling, bør benytte sig af denne Lejlighed til at erhverve sig den for en billig Penge. Den er langt billigere end nogen anden Udgave, idet den samlede Pris for hele Bogen kun bliver

60 Øre.

*

Den gule Ulv. En Indianerhistorie.

Efter **Kaptajn Mayne Reid.**
Paa Dansk ved **Anna Erslev.**
Med 39 Tegninger af **J. Resen Steenstrup.**

Indianerhistorierne er som bekendt ikke altid den bedste og sundeste Læsning for Børn; men ogsaa paa dette Omraade har B. B. søgt at reformere ved at byde sine smaa Læsere noget virkelig sundt og godt. Det er lykkedes Forfatterinden *Anna Erslev* at finde et Stof, der forener disse Egenskaber med en interessant og i høj Grad spændende Handling, og hendes anerkendte Dygtighed som Børneforfatterinde borger for, at hendes Fremstilling vil formaa at fængsle Børnene. Denne Fortælling har da ogsaa samlet et lige saa stort, taknemmeligt og stærkt interesseret Publikum om sig som »Jorden rundt«.

„Den gule Ulv“ er fuld af spændende Optrin. Den fortæller om Kampe, som den hvide Nybygger og hans Fæller

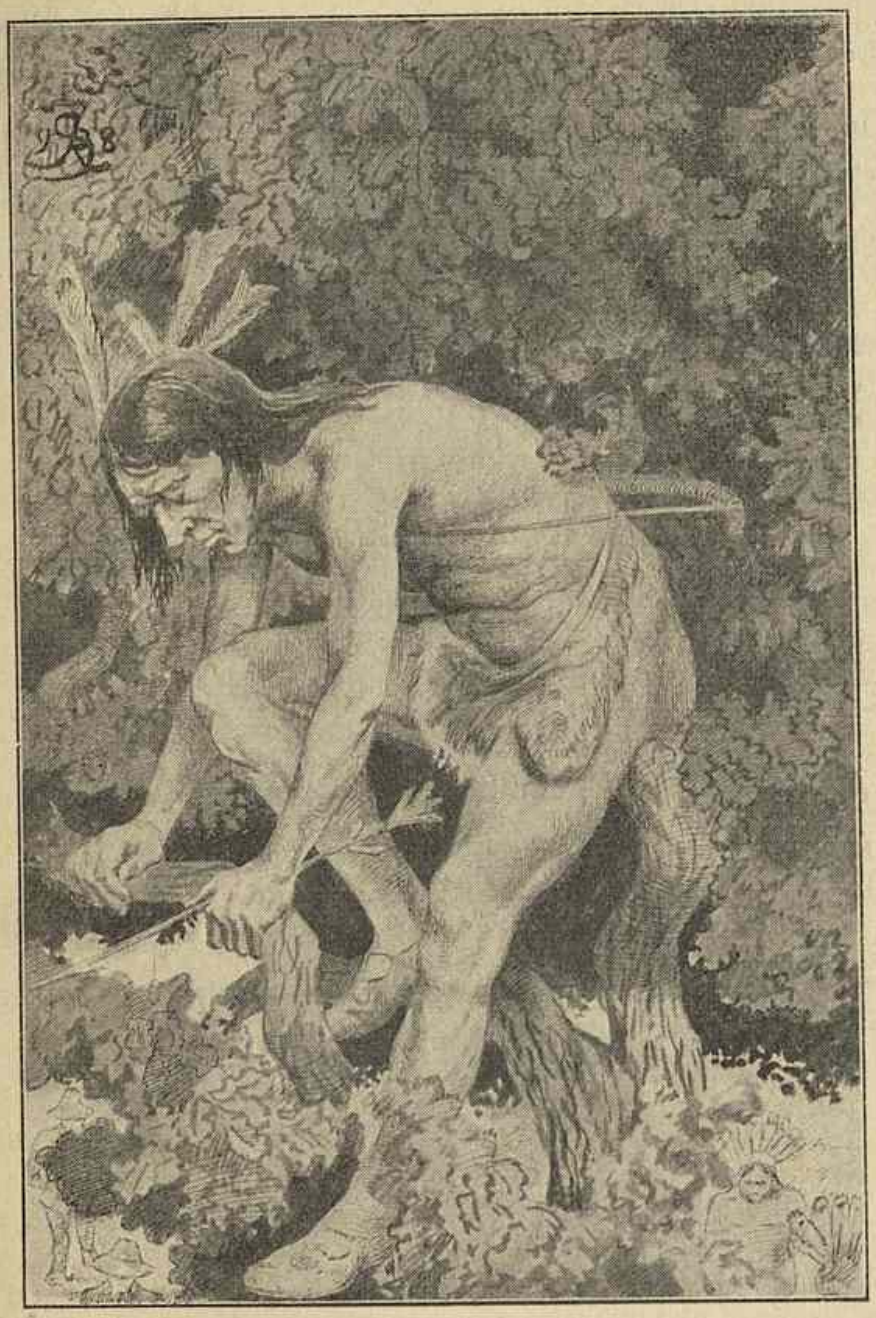

Prøvebillede af „Den gule Ulv“.

„Jorden rundt i 80 Dage“ og „Den gule Ulv“ er i B. B.s Udg. tilsammen solgt i **60,000 Ekspl.**

maa bestaa med den røde Indianer, om Livet i den ensomme Skov og paa de endeløse Prærier. De to brave Indianere *Ørneøje* og *Monok* staar trofast deres hvide Venner bi i Striden mod den listige og grusomme »*Gule Ulv*« og hjælper til endelig at overvinde ham. Den modige, snarraadige unge Pige, *Ellen Miller*, som bliver bortført af Indianere, og hendes gamle Fader er vel Hovedpersonerne i vor Fortælling; men rundt om dem findes deres Venner, den brave *Henrik Wood*, den unge *Frank Thornton* og Jægeren *William Grey*, hvis eneste Søn som Barn er bleven røvet af de onde Rødhuder og nu lever som Træl hos »Den gule Ulv«. Historien om, hvorledes Jægeren træffer sin Søn og frelses af denne, er noget af det mest spændende i vor Fortælling og vil sikkert i højeste Grad fængsle alle vore smaa Læseres Opmærksomhed.

I det hele skifter det ene fængslende Optrin med det andet. Det natlige Overfald paa »Ellens Ro«, hvor Indianerne med brændende Pile søger at skyde Huset i Brand, Ørneøjes snilde List, Ellens Redning, Indianernes Jagttur og Fangernes Skæbne — det er en Række livfulde og tiltrækkende Billeder, her vises; thi intet Sted bliver Historien langtrukken eller udtværet.

„Den gule Ulv“ er forsynet med en Række udmærkede Illustrationer af den dygtige Tegner *J. Resen Steenstrup*.

„Den gule Ulv“ udkommer i kun 5 Hæfter à 10 Øre.

Der udsendes som sædvanlig et Hæfte hver 14. Dag.
Hæfte 1 udsendes Lørdag den 25. Juni.

BESTILLINGSSEDDEL.

(Udfyldes og afleveres til Læreren eller Lærerinden.)

Undertegnede bestiller herved af

Børnenes Bogsamling,

leveret med et Hæfte hver 14. Dag:

..... Ekspl. Verne: Jorden rundt i 80 Dage i 6 Hft. à 10 Ø.
..... Ekspl. Erslev: Den gule Ulv i 5 Hæfter à 10 Ø.

.....

.....

CITYTRYKKERIET. - KØBENHAVN K.

To af de bedste Børnebøger.

Jules Verne: Jorden rundt i 80 Dage.

Dansk Udgave ved **Erling Stensgård.**

Med 41 Tegninger af **Louis Moe.**

Jules Verne er bleven verdensberømt som Forfatter af eventyrlige Rejseskildringer, og **„Jorden rundt“** er hans berømteste Værk. Gennem Oversættelser paa mangfoldige Sprog og gennem Bearbejdelser for Skuepladsen har hans farverige Fremstillingsevne begejstret Tusinder og atter Tusinder for Bogens Helt, den rolige, altid aandsnærværende Engelskmand *Fileas Fogg,* hans Tjener, den muntre og kække Pariser *Hurtigkarl,* og Fru *Aonda,* den unge indiske Fyrstinde, som de frelser fra en grufuld Død paa Baalet. Intet kan lignes ved den Spænding, hvormed man følger Eventyrerne paa deres vidunderlige Rejse fra By til By, fra Land til Land. Selve Gangen i Fortællingen skal ikke røbes her; kun saa meget, at Interessen i særlig Grad knytter sig til den engelske Opdagelsesbetjent *Fix's* Forfølgelse af Heltene i vor Fortælling.

Hvis man blot kaster et Blik paa den Vej, Rejsen gaar, ser man snart, at Fileas Fogg kommer til de allerinteressanteste Egne, man kan tænke sig: London—Paris—Brindisi—Suez—Bombay—Kalkutta—Hongkong—Yokohama—San Fransisco—New York—Liverpool—London, og hans Oplevelser paa denne Vidunderrejse er da ogsaa af en saa sælsom Beskaffenhed, at enhver maa føle sig i høj Grad betaget ved Læsningen. Ethvert Barn, der har begyndt at læse denne Fortælling, vil fra Hæfte til Hæfte vente med stigende Længsel paa Fortsættelsen.

Ved at læse **„Jorden rundt“** vil Børnene lære at se paa og forstaa et Landkort, og de glimrende Skildringer af de Egne, hvorigennem Bogens Helt drager, vil give Geografibogens tørre Ord Liv og Farve for Barnet, saa Fortællingen paa den fortrinligste Vis arbejder Haand i Haand med Undervisningen. Ende-

Bort med Nick Carter-Litteraturen!

lig taler hver Side i Bogen i indtrængende Ord Punktlighedens og Snarraadighedens Pris.

„Jorden rundt i 80 Dage“ er den i bedste Forstand mest spændende og tillige en i høj Grad udviklende og opdragende Bog at give Børnene i Hænde. Det er da intet Under, at Undervisningsministeriet i Frankrig har indlemmet den i alle Skole- og Folkebogsamlinger i Landet, ligesom Skolevæsenet i Paris i stort Omfang bruger den ved Uddelingen af Flidsbelønninger, og at denne fortræffelige Bog nu er kendt og skattet overalt — Jorden rundt!

Bogen er rigt illustreret af den dygtige og underholdende Tegner *Louis Moe.*

„Jorden rundt i 80 Dage“ udkommer i kun 6 Hæfter à 10 Øre.

Der udsendes som sædvanlig et Hæfte hver 14. Dag.
Hæfte 1 udsendes Lørdag den 11. Juni.

Enhver, som ikke i Forvejen ejer denne fortrinlige Fortælling, bør benytte sig af denne Lejlighed til at erhverve sig den for en billig Penge. Den er langt billigere end nogen anden Udgave, idet den samlede Pris for hele Bogen kun bliver

60 Øre.

Den gule Ulv. En Indianerhistorie.

Efter **Kaptajn Mayne Reid.**
Paa Dansk ved **Anna Erslev.**
Med 39 Tegninger af **J. Resen Steenstrup.**

Indianerhistorierne er som bekendt ikke altid den bedste og sundeste Læsning for Børn; men ogsaa paa dette Omraade har B. B. søgt at reformere ved at byde sine smaa Læsere noget virkelig sundt og godt. Det er lykkedes Forfatterinden *Anna Erslev* at finde et Stof, der forener disse Egenskaber med en interessant og i høj Grad spændende Handling, og hendes anerkendte Dygtighed som Børneforfatterinde borger for, at hendes Fremstilling vil formaa at fængsle Børnene. Denne Fortælling har da ogsaa samlet et lige saa stort, taknemmeligt og stærkt interesseret Publikum om sig som »Jorden rundt«.

„Den gule Ulv“ er fuld af spændende Optrin. Den fortæller om Kampe, som den hvide Nybygger og hans Fæller

To af de bedste Børnebøger.

Jules Verne: Jorden rundt i 80 Dage.

Dansk Udgave ved **Erling Stensgård.**

Med 41 Tegninger af **Louis Moe.**

Jules Verne er bleven verdensberømt som Forfatter af eventyrlige Rejseskildringer, og **„Jorden rundt“** er hans berømteste Værk. Gennem Oversættelser paa mangfoldige Sprog og gennem Bearbejdelser for Skuepladsen har hans farverige Fremstillingsevne begejstret Tusinder og atter Tusinder for Bogens Helt, den rolige, altid aandsnærværende Engelskmand *Fileas Fogg,* hans Tjener, den muntre og kække Pariser *Hurtigkarl,* og Fru *Aonda,* den unge indiske Fyrstinde, som de frelser fra en grufuld Død paa Baalet. Intet kan lignes ved den Spænding, hvormed man følger Eventyrerne paa deres vidunderlige Rejse fra By til By, fra Land til Land. Selve Gangen i Fortællingen skal ikke røbes her; kun saa meget, at Interessen i særlig Grad knytter sig til den engelske Opdagelsesbetjent *Fix's* Forfølgelse af Heltene i vor Fortælling.

Hvis man blot kaster et Blik paa den Vej, Rejsen gaar, ser man snart, at Fileas Fogg kommer til de allerinteressanteste Egne, man kan tænke sig: London—Paris—Brindisi—Suez—Bombay—Kalkutta—Hongkong—Yokohama—San Fransisco—New York—Liverpool—London, og hans Oplevelser paa denne Vidunderrejse er da ogsaa af en saa sælsom Beskaffenhed, at enhver maa føle sig i høj Grad betaget ved Læsningen. Ethvert Barn, der har begyndt at læse denne Fortælling, vil fra Hæfte til Hæfte vente med stigende Længsel paa Fortsættelsen.

Ved at læse **„Jorden rundt“** vil Børnene lære at se paa og forstaa et Landkort, og de glimrende Skildringer af de Egne, hvorigennem Bogens Helt drager, vil give Geografibogens tørre Ord Liv og Farve for Barnet, saa Fortællingen paa den fortrinligste Vis arbejder Haand i Haand med Undervisningen. Ende-

Bort med Nick Carter-Litteraturen!

lig taler hver Side i Bogen i indtrængende Ord Punktlighedens og Snarraadighedens Pris.

„Jorden rundt i 80 Dage“ er den i bedste Forstand mest spændende og tillige en i høj Grad udviklende og opdragende Bog at give Børnene i Hænde. Det er da intet Under, at Undervisningsministeriet i Frankrig har indlemmet den i alle Skole- og Folkebogsamlinger i Landet, ligesom Skolevæsenet i Paris i stort Omfang bruger den ved Uddelingen af Flidsbelønninger, og at denne fortræffelige Bog nu er kendt og skattet overalt — Jorden rundt!

Bogen er rigt illustreret af den dygtige og underholdende Tegner *Louis Moe.*

„Jorden rundt i 80 Dage“ udkommer i kun 6 Hæfter à 10 Øre.

Der udsendes som sædvanlig et Hæfte hver 14. Dag.
Hæfte 1 udsendes Lørdag den 11. Juni.

Enhver, som ikke i Forvejen ejer denne fortrinlige Fortælling, bør benytte sig af denne Lejlighed til at erhverve sig den for en billig Penge. Den er langt billigere end nogen anden Udgave, idet den samlede Pris for hele Bogen kun bliver

60 Øre.

Den gule Ulv. En Indianerhistorie.

Efter **Kaptajn Mayne Reid.**
Paa Dansk ved **Anna Erslev.**
Med 39 Tegninger af **J. Resen Steenstrup.**

Indianerhistorierne er som bekendt ikke altid den bedste og sundeste Læsning for Børn; men ogsaa paa dette Omraade har B. B. søgt at reformere ved at byde sine smaa Læsere noget virkelig sundt og godt. Det er lykkedes Forfatterinden *Anna Erslev* at finde et Stof, der forener disse Egenskaber med en interessant og i høj Grad spændende Handling, og hendes anerkendte Dygtighed som Børneforfatterinde borger for, at hendes Fremstilling vil formaa at fængsle Børnene. Denne Fortælling har da ogsaa samlet et lige saa stort, taknemmeligt og stærkt interesseret Publikum om sig som »Jorden rundt«.

„Den gule Ulv“ er fuld af spændende Optrin. Den fortæller om Kampe, som den hvide Nybygger og hans Fæller

Hæfterne er nemlig udvidet til **32 Sider** i det store Format, og som Følge deraf udkommer

„Kaptajn Grants Børn“ i kun 12 Hæfter à 10 Øre,

„Børnene i Nyskoven“ i kun 10 Hæfter à 10 Øre.

Der udsendes som sædvanlig **et Hæfte hver 14. Dag.**

„Kaptajn Grants Børn“ handler om en dristig Skotte, der lider Skibbrud i fjerne Egne. Han og hans Lidelsesfæller skriver da en Seddel med Bøn om Hjælp og lægger den i en Flaske, som de kaster ud i Havet. Denne Flaske findes af en skotsk Adelsmand, og han og Kaptajnens Børn drager nu ud i Verden for at søge efter de skibbrudne. Utallige Farer og Genvordigheder maa de gennemgaa, inden de naar deres Maal. Jordskælv, Orkaner, Indianere o. s. v. lægger stadig Hindringer i Vejen for deres ædle Gerning, ikke at tale om den udbrudte Galejslaves Ondskab; men den lille, kække Robert Grant og hans Søster Marie finder dog til sidst deres Fader, og alt ender i Glæde.

„Børnene i Nyskoven“ foregaar i England i Midten af det 17. Aarhundrede og skildrer, hvorledes fire faderløse Børn vokser op ude i den store Skov hos den gamle, trofaste Skovløber, der saa kønt tager sig af dem. Blandt Marryats Bøger er det en af dem, der har gjort allermest Lykke, og den vil blive modtaget med ublandet Glæde af alle. Enhver vil med spændt Opmærksomhed følge den fængslende Skildring af de ejendommelige Livsvilkaar, som den unge, faderløse Edvard og hans tre Søskende vokser op under ude i den store Skov, hvor de er tyet hen i Farens Stund. Ligesom Robinson maa ogsaa Edvard og hans Søskende gennemgaa Erfaringens grundige Skole, og Fortællingen har i det hele taget flere Lighedspunkter med »Robinson Kruse« og ejer ikke faa af denne enestaaende Bogs allerbedste Egenskaber.

Børnenes bedste Ven blandt Tegnerne, *Poul Steffensen*, har tegnet en Mængde fortrinlige Billeder til begge Bøger.

Om Indbinding.

»Robinson Kruse« og »Onkel Toms Hytte« kan ligesom de foregaaende Bind ved Ekspeditionens Foranstaltning besørges indbundet i det komponerede Bind, der ogsaa kan købes løst.

Prisen er:

35 Øre for løse Pragtbind } *frit tilsendt*
60 Øre for Bind og Indbinding }

med Fradrag af *5 Øre* pr. Ekspl., naar Bøgerne er indsendt eller de løse Bind bestilt

inden den 1. Februar 1910.

Bøgerne maa altsaa afleveres til Boghandleren eller Læreren *nogen Tid i Forvejen,* da den fulde Pris gælder for alle dem, der er *Ekspeditionen i Hænde* senere end den 1. Februar 1910. Omkostningerne ved *Indsendelsen* bæres af Subskribenterne. Bøgerne maa indsendes eller de løse Bind bestilles *gennem den Boghandler eller Lærer,* hos hvem man har faaet Hæfterne.

5-Øres-Subskriptionen paa B. B.

I Efteraaret aabnede vi en 5-Øres-Subskription paa »Børnenes Bogsamling«s ældre Bind i det mindre Format. Denne Subskription gjorde saa stor Lykke, at de fleste af Bindene hurtigt blev udsolgt. Endnu findes der nogle smaa Restoplag af de fem Bøger, som er opført paa nedenstaaende Bestillingsseddel. Paa disse modtager vi stadig Subskription for **Halvdelen af den hidtil-gældende Pris.** Disse Bøger, der i Forvejen er særdeles billige, kan altsaa nu faas for en ren Spotpris, idet vi leverer et Hæfte paa

32 Sider for 5 Øre.

Benyt Lejligheden, medens disse Bøger endnu kan faas.

5-Øres-Subskriptionen omfatter:

Børnenes Bogsamling:

Udvalgte Fortællinger af danske Forfattere, i 12 Hæfter.
Etlar: Tre danske Fortællinger, i 10 Hæfter.
Erslev: Skolekammerater, i 10 Hæfter.
Blicher: Noveller, i 10 Hæfter.

Børnenes Bibliotek:

Henty: Under Løvebanneret, i 12 Hæfter.